
JENNY KANE
Çocukluk hayalleriniz,
büyüdüğünüzde sizi mutlu edecek
tek gerçeğiniz olabilir...
UMUDUN
Başladığı Yer
BRO*SİS

BRO*SIS

JENNY KANE
UMUDUN Başladığı Yer
agapi

İZ BIRAKMA
Kayıp
Özgürler
Leke
Kış Masalı
ADIMI SÖYLE
AŞK NEREDE?
Ateş
CEMRE
agapi
/agapiyayınları
/agapiyayınları
/agapiyayınları

Çıkmaz Sokak
NEFES
KEMİKLERİN KARANLIĞI
KUSURSUZ KATİL
Küçük Prens
PEPUK
SESSİZ KIZLAR
Son Çarem
ZOR AŞK
agapi
/agapiyayınları
/agapiyayınları
/agapiyayınlar

Umudun Başladığı Yer

Orijinal Adı: Abi's House

Jenny Kane

Yayın Yönetmeni: Sibel Özcan Hakyemez
Editör: Ayşe Gültekin
Çevirmen: Elif Öykü Us
Kapak Tasarım: Meltem Özkaya
Mizanpaj: Serkan İlhan
Agapi Yayın No: 43

1. Baskı Aralık 2016, Ankara
ISBN: 978-605-9817-55-4
Yayınevi Sertifika No: 14164

© Agapi Yayınları, 2015
Copyright © 2015, by Jenny Kane
Bu eserin Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracığı ile alınmıştır.

Bu kitabın tüm yayın hakları Agapi Yayınları'na aittir. Yayıncının izni olmaksızın alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz.

© Agapi Yayınları™ Gizem Yayıncılık tescilli markasıdır.

Agapi Yayınları
Kültür Mahallesi Becerikli Sokak No: 20/12
Kızılay - Çankaya / Ankara
Telefon: 0 312 - 425 20 26
Web: www.agapiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Kalkan Matbaacılık

Umudun Başladığı Yer

Jenny Kane

Çevirmen
Elif Öykü Us

agapi

Sevilen ve çok özlenen büyükannem
ve büyükbabama.

İthaf

Özel bir ithaf ve teşekkürün Dennyside Bovling Kurumu'na gitmesi gerekiyor. Bovlinge dayalı, İngiltere çapındaki bu hayır kurumu 1935'te Leonard Denny tarafından kuruldu. 2014'te birçok iyi hedef için 40.000 avro para topladılar. Yakın zamanlarda CLIC Sargent Get in Character Açık Artırması'nda teklif verdiler. Dennyside'ın birinci gelen teklifleri onlara Umudun Başladığı Yer'de bir karaktere isim verme hakkı kazandırdı. Bu yüzden, lütfen sizi Jacob Denny ile tanıştırmama izin verin; Kelt bir çömlekçi için mükemmel bir isim ve Dennyside'ın kurucusu için cömert bir hediye.

Jenny
X

1. Bölüm

Bardağı taşıran son damla keklerdi. Abi elinde bir kadeh şarapla oturduğu yerde oyalanırken, bir saat önceki olaylar üzerine düşünerek hiddetle iç çekti.

Luke'un gereksiz şekilde büyük ve gösterişli Porsche 4x4'ünü olabildiğince yakma park etmişti ve kollarında bir yığın dolusu kare şeklinde Tupperware kabıyla kilisenin salonuna doğru hızla yol almıştı. El çantası omzunda ve anahtarları dişlerinin arasında, salon kapısını dirseğiyle açarken riskli bir şekilde yükünü dengelemişti.

Yirmi dakika erken gelmiş olmasına rağmen, yine de en son gelen olmayı başarmış ve tepki olarak da, salonun üç tarafını saran masalara son dokunuşları konduran idareci eşlerinin bazılarından kısık sesli cık cıklar, geri kalan herkesten de *anlayış* dolu yüz ekşitmeleri kazanmıştı.

Kınama havasım fark etmemiş gibi davranarak doğrudan kek tezgâhına yönelmiş ve suratına en iyi, 'yaptığın bir hayır işi, bu yüzden mutlu ol' ifadesini yapıştırmıştı. Zarif kıyafetler giymiş olan ve onun her zaman *'Mükemmel Polly'* olarak adlandırdığı Polly Chester-Davies, tabakların altına, tezgâhın sanki bir zaman tünelinde kısılmış kalmış gibi görünmesine sebep olan işlemeli altlıklar ekliyordu.

"Ah, işte *buradasınız,* Bayan Carter, sizden ümidimi kesmiştim."

Polly'ye, çalıştığını ve aslında erken de geldiğini söyleme arzusunu içine atarak, satılacak mallarını çıkartmaya başlamıştı. "Alın bakalım, üzeri kremalı ve kremasız, ikişer düzine çikolatalı kek, tıpkı istediğiniz gibi."

Polly hiçbir şey söylememişti, ancak otoriter bakışları oldukça iğneleyici bir şekilde Abi'nin suratından, masadaki yerlerine çoktan konulmuş olan çikolatalı keklere ve sonra tekrar onun yüzüne dönmüştü.

Onun kibirli bakışları Abi'nin, "Bugün, oldukça fazla çikolatalı kek satmayı bekliyorsunuz herhâlde?" diye mırıldanmasına sebep olmuştu.

"Hayır, Bayan Carter, beklemiyorum. Bu yüzden size özellikle chococcino kekleri yapmanız talimatı verilmişti."

Hem de ne talimat verilmişti. O anda Abi, ondan incelikle kabul ettiği bütün siparişler için, topluluğun huysuz üyesi kocakarı Stepford'a oldukça yoğun bir öfke hissetmişti.

Neredeyse üç yıldır bu kadının ondan istediği şeyleri yapıyordu ve kadın ne bir teşekkür etmiş, ne de Abi'nin yeneklerine tek bir güzel söz söylemişti. *Muhtemelen benimkiler, içindeki kremayı çekip çıkarabiliyormuşsun gibi görünmediği için* diye düşünmüştü Abi, kendi keklerini *Mükemmel Polly'nin* bizzat hazırladığı keklerle karşılaştırırken. Destek-

lemesi için duygusal baskı kurulmuş olan iyi amaç hangisiyse, onun için yardım ettikten sonra akşama kendi işine yetişmesi gerektiği gerçeğinin de sözü geçmemişti hiç. Abi iyi amaçları desteklemeye karşı olduğundan değildi, ama bu farklıydı. Bu kadınlar hayır işlerine sadece içlerinden geldiği için para toplamıyorlardı. Öyle yaparken görünmeleri gerektiği için yapıyorlardı bunu. Şehrin en başarılı adamının karısı olmakla, yapay kasaba varoşlarında yaşamakla ve bunlarla uyumlu, çocukları için son moda dadılarıyla da paralel gidiyordu bu.

Abi sıktığı dişlerinin arasından yavaş yavaş konuşmuştu. "Telesekreterimdeki mesaj karmakarışık duyuluyordu. 'Çiko' kısmına kadar duyabildim, bu yüzden de her zaman yaptığımı yaptım. O anda yapmam gereken her şeyi bir kenara atıp, sana bunları pişirdim." Keklere doğru başını sallamış, ama onları tabaklara servis etmek yerine, kapların kapaklarını geri kapatmıştı. "Bazılarımız yaşamak için çalışıyor, anlarsın ya!"

Saniyenin onda biri kadar nutku tutulan Polly kırmızı dudaklarını kapatmış ve yüzüne becerebildiği en iyi 'senin için çok üzgünüm' ifadesini yerleştirmişti. "Evet, tabii ki, sevgili Luke'un desteği olmadan her şey sizin için çok farklı olmalı şimdi."

"Luke, beni desteklemedi! Ben, kendimi destekledim. *Bazılarından* farklı olarak, Bayan Chester-Davies, ben para için evlenmedim!" Sonra, milyon yıl geçse de yiyemeyeceği kırk sekiz adet kekle oradan ayrılışını şaşkın bakışlarla izleyenlerin bir tekine bile bakmamaya çalışarak, omuzları geride ve başı dik bir şekilde salonu boydan boya yavaş yavaş geçmişti.

Kek kaplarını arabanın yolcu koltuğuna fırlatırken elleri titremeye başlamıştı. Kendi ayakları üzerinde durmayalı uzun zaman olmuştu. Evine doğru giden dar yol için önerilmeyen bir hızla arabasıyla oradan uzaklaşırken, salonda onun hakkında neler söylendiğini hayal etmişti.

'Yani, bence oldukça nankörce, Luke'un hatırı için onu kanatlarımızın altına aldıktan sonra hem de!'

'Ona biraz müsaade etmeliyiz, yas tutuyor sonuçta.'

'Olabildiğince meşgul tutulmasının hoşuna gideceğini düşünmüştüm.'

'Neden çalıştığını anlayamıyorum zaten. Luke zengindi!'

Zihninin ortaya çıkardığı sesler beyninin içinde dört dönerken, Luke'un arabasını onun nefret edeceği bir umursamazlıkla park etmiş ve hızla mutfağa ve bir şişe şaraba doğru yol almıştı.

Tupperware kapları yolcu koltuğunda unutulup kalmıştı.

Şimdi, saat yedi bile olmadan bir kadeh içmek için açtığı şişedeki şarabın tümünü bitirme arzusuna kapıldı. Ayrıca birilerine neler olduğunu anlatmak için ölüyordu. Eğer *Mükemmel Polly* ile yaptığı atışmanın saçmalığını paylaşacak bir arkadaşı olsaydı, düzgün bir bakış açısı oluşturabileceğinden, hatta durumu komik bulacaklarından bile emindi. Ama Abi'nin arkadaşları yoktu artık. Luke, onların da icabına bakmıştı. Tanıdığı insanlar vardı sadece ve bu aynı şey değildi.

Gözleri mutfağı inceledi. Burayı ne zaman gerçekten düzgünce gözden geçirdiğini hatırlamıyordu. Güzel olduğuna şüphe yoktu. Usta bir aşçının arzulayabileceği her şeye sahipti ve cilalanmış meşe dolapları, son model ocağı ve antik ikili lavabosuyla, bu mutfak bir iç mimarın rüyasıydı.

Oturmakta olduğu koltuğa baktı. Evinin geri kalanına tamamen zıttı. Yırtık pırtıktı ve bazı yerlerde mavi kumaş o kadar yıpranmıştı ki, neredeyse tel tel olmuştu. Luke öldüğünden beri zamanının pek çoğunu burada, ya okuyarak, ya da çocuk kitapları için, tüm dikkatini vermesi gereken yeni fikirlerini çizerek geçirmişti.

Luke nefret etmişti ama bu koltuk Abi'nin tek başkaldırısıydı. Çünkü hayatlarındaki devamlı varlığı ve eski dairesinden bu eve, evin içinde de mutfaklarının köşesine kadar giden yolculuğu, onun ısrar etmeyi başardığı tek şeydi.

Önceleri Luke'un bu koltuğa, ilk çıktıkları zamanlarda üzerinde beraber sarmaş dolaş oturmalarının mutlu anıları yüzünden tahammül ettiğini düşünürdü. Son yıllarda ise bunu Luke'un onu memnun etme fikri olarak görmeye başlamıştı. Karısına kendi kimliğinin küçücük bir parçasını saklamasına izin vermesi, onun bedeninin ve ruhunun geri kalanını ele geçirmesine karşılık ödediği bir bedeldi. Beklenmedik kalp krizinden birkaç ay önce Luke, evin genel havasını bozduğu için, göze çarpmasını engellemek adına koltuğa birkaç örtü almasını söyledikten sonra, gerçek, Abi'nin yüzüne bir tokat gibi çarpmıştı.

Abi'nin, gerçekte oldukça küçük bir banliyö kasabası olmasına rağmen, konumunu aşan görüşlere sahip Surrey köyünde yaşamasının gerçek sebebi Luke'tu. Şimdi Luke, devamlı her şeyin en iyisiyle görülme ihtiyacı ve en iyiyle en pahalının her zaman aynı şey olmadığını anlama güçlüğüyle beraber gitmişti.

Pinottan bir yudum daha alarak iç çekti. Luke'un istediği eş olmak için, gereken yaşam tarzına uymak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Doğru insanlarla konuşmuş, doğru kıyafetleri giymiş, doğru arabayı sürmüş ve doğru şeyleri söylemişti. İlk başta Luke'u memnun etmek onu da memnun etmişti, ancak zamanla bu sadece oynadığı bir rol halini almıştı. Şimdi her şey bittiği için, ne kadar uzun bir zamandır gerçekten kusursuz eş olmak yerine, kusursuz eş taklidi yaptığını fark etti.

Luke'un ilgisi, ofisteki sessiz tip olan Abi'nin gururunu okşamıştı, yakışıklılığından da oldukça etkilenmişti. Ondan

yirmi yaş büyük olmasına rağmen nazik ve kibar olmuş, ne ilişkilerini hızlanmaya zorlamış, ne de akranlarının aksine, güven eksikliği ile dalga geçmişti. Onun sadece resimleriyle kazandıklarını desteklemek için çalışan geçici, yarı zamanlı bir sekreter olması Luke'u rahatsız etmemişti, ya da hiç değilse Abi öyle düşünmüştü. Luke'un, kendi hayatının sıradanlığına karşı tek başkaldırısı olmuştu Abi.

Gözlerini sımsıkı kapatarak, Luke'un ilk baştaki halini hayal etti. 1.80 boyu, iyi kesimli kumral saçları, geniş omuzları ve her sabah işten önce spor salonunda bir saat çalışmış kasları, Abi'ye oldukça çekici gelen tek taraflı bir sırıtışı ve şehirdeki meslektaşlarından hiçbirinin sahip olmadığı hoşgörülü bir doğası vardı.

Luke onun ayaklarını yerden kesmişti ve Abi onun bunu yapmasından mutluluk duymuştu. Mutluluktan çok daha fazlasını hissetmişti, şansına inanamamıştı. Gerçek olmak için fazla iyiydi. Ve tabii ki şimdi dönüp geriye baktığında, gerçekten de öyleydi.

Bahamalar'da oldukça masraflı bir törenle evlendikten iki ay sonra Luke terfi etmişti ve o anda artıveren sorumluluklar, hiç kimsenin gerçekten akıl erdiremeyeceği bir maaş artışıyla birleşince, âşık olduğu Luke yok olmaya başlamıştı.

İlk başta Londra'daki apartman dairesinden taşınmaları ve başarılı çiftlerin yaşadığı bir yere yerleşmeleri konusunda ısrar etmişti; bir yönetici köyünde, birbirine benzeyen kocaman ve müstakil evlerden birine. Altı ay sonra da Luke sakin bir şekilde, onların yeni yaşam tarzına ayak uyduramadıkları için sanatçı arkadaşlarıyla ilişkisini kesmesinin vaktinin geldiğini söylemişti. İşte o zaman, Luke'un onunla sadece bir yöneticinin karısı kalıbına uyduğu için evlendiğinden şüphelenmeye başladı. Ve uyuyordu da; ufak tefek, zayıf, yüksek IQ'lu esmer bir kadındı, mükemmel yemek pişiriyordu ve ne

giydiği umurunda olmasa bile, kendisine uygun olan şeyleri seçebildiğine ve hissettiğinden daha düzgün göründüğüne şüphe yoktu.

Luke öleli sadece altı ay olmasına rağmen onu gerçekten hiç özlememiş olması Abi'yi endişelendiriyordu. Hayır. Bu doğru değildi. Evin kapısı dünyaya kapalı olduğu zaman onunla birlikte yaşamış olan Luke'u cidden özlüyordu. Sadece o zaman, âşık olduğu nazik ve komik adamın nadir parıltılarını görebiliyordu.

Halka görünen Luke'u özlemiyordu. O Luke'un her şeyin en iyisine sahip olması yeterli değildi; her şeyin en iyisine sahip olduğunun görülmesi de gerekiyordu. Başarısının yürüyen bir ifadesi haline gelmişti ve dünyaya her zaman, en son aldığı arabasını, aletlerini ve özel tasarım takımlarını göstermesi gerekiyordu. Abi'nin anlayamadığı sebepler yüzünden Luke, ne kadar zeki olursa olsun, bu yaptığının çektiğinden daha fazla insanı uzaklaştırdığını fark edememişti; sevilmek için her zaman fazla zorluyordu. Sonuç ise onun daha çok küstah bir adam olarak görülmesi olmuştu. Halk arasındaki standartlarına ayak uydurmak Abi'ye imkânsız geliyordu.

Ama şimdi, ayak uydurmak zorunda değildi artık.

Evlendikten birkaç ay sonra Abi'nin ofise gitmeyi bırakıp evde çalışması fikri Luke'tan çıkmıştı. Abi çok mutlu olmuştu, sanatına geri dönmeyi hedeflemişti, ancak iki hafta sonra, iş arayışı zannettiği gibi anında başarıya ulaşmadığında, Luke'un köyün hanımlarına Abi'yi bütün etkinliklerin içine katmalarını ve onu kanatları altına almalarını rica ettiğini öğrenmişti. Bir başka deyişle, Luke onu köyün hanımefendisine dönüştürmek istemişti.

Bu, kazak-hırka takımlarına ve incilere bürünmüş kadınların hepsi Abi'den yaşlıydı ve çoğu öyle bir yönetici eşi se-

viyesine ulaşmışlardı ki, davetsiz misafirliğe gelen altı ofis temsilcisine anında altı çeşit yemek pişirebiliyor, ya da bunu onların yerine yapabilecek birini çalıştırabiliyor, bu sırada aynı anda hem kadın kulüplerini idare edebiliyor, hem de telefonda belediye başkanıyla, bu yıl mor ve gümüş renkli Noel süslerinin köy meydanında neden kötü görüneceğiyle ilgili sohbet edebiliyorlardı.

Abi, 'çocuklar için çizer' aranıyor reklamım gördüğünde tereddüt etmeden başvurusunu yapmıştı ve işe kabul edildiğinde çok heyecanlanmıştı. Luke'un, çalışmasına gerek olmadığını, sadece ona ve evlerine bakması gerektiğini içeren itirazlarını görmezden gelmek için bütün inatçılığım kullanmıştı.

Şarabından bir yudum aldıktan sonra kadehini tezgâhın üzerine koydu ve ümitsiz bir kaçma hissi içinde hızla yükselirken, evin içinde odadan odaya yürüdü. Her biri olması gerektiği gibiydi; düzenli, temiz, en kötüsü de ruhsuz.

Cebinden cep telefonunu çıkararak devasa gardırobun kapılarına yaslandı ve rehber menüsünü açtı. Sadece beş kişi vardı; erkek kardeşi Oliver, kayınbiraderi Simon, Luke'un annesi, Mükemmel Polly ve iş yeri olan Genie Baskı. Eski telefonunda kayıtlı olan onlarca arkadaşı vardı ama hepsi de telefonuyla birlikte çoktan kayıplara karışmıştı.

Luke'un onu geçmişiyle bağlarını koparmaya ne kadar kolay yönlendirdiğine öfkelenerek ve bunu yapmasına izin verdiği için kendisinden daha da fazla tiksinerek, telefonu çift kişilik yatağın üzerine fırlattı. En sonunda, hayatının dizginlerini yeniden eline almaya hazır olduğunu fark ederken, kalbi ürkek bir zindelikle küt küt atıyordu.

2. Bölüm

Abi, Luke'suz bir hayatın ne kadar kolay olduğunu her düşündüğünde kalbine hızla saplanan suçluluk duygusuyla savaşarak saatine göz attı. Hayır işi için düzenlenen etkinlikten beklediğinden üç saat önce çıkıp gittiği için, işine geri dönmesine yetecek kadar vakti vardı... Ya da kaçışını planlayabilirdi...

Fikir şimdi aklına girmişti ama bu zamana kadar o kadar göz önündeydi ki, içini kaplamakla tehdit eden güçsüzlüğe bir öfke dalgası daha cevap verdi. Yas tutma fikrini suçlamıyordu, ama muhtemelen her şeyi üstünkörü yapma davranışını, yas tutmayışına karşı hissettiği suçluluk duygusuyla açıklayabilirdi. Şok, bunda kesinlikle bir rol oynamıştı. Luke bir an oradaydı; altı ay önce, bir cuma sabahı saat 6'da spor salonuna

giderken omzunun üzerinden ona sesleniyordu. Sonra, sadece iki saat sonra, Royal Surrey Belediye Hastanesi'nden ciddi sesli bir hemşire tarafından *münasip* bir şekilde aranmıştı.

Luke spor salonuna giderken trafiğe yakalanmıştı ve sabah egzersizini tamamlamaya kararlı bir şekilde hızla fitness rutinini gerçekleştirmişti. Ancak Abi'nin haberi olmadan, yoğun talimlerle bezenmiş bir Demir Adam yarışına girmişti kendi kendine. Bunu yapmak, fit ve sağlıklı olmasına rağmen, kırk yaşında biri için tehlikeli derecede büyük bir aptallıktı. Gerekenden daha kısa bir sürede haddinden fazla yapılan egzersizden hemen sonra, Luke işine geç kalmamak için arabasına doğru koşmuştu.

Bu son koşu ona çok fazla gelmişti.

Hiç kimsenin, Luke'ta aritmi[1] olduğuna dair bir fikri yoktu. Başhekimin açıkladığına göre ventriküler fibrilasyon geçirmişti; yani kalp odacıkları kan pompalamak yerine işe yaramaz bir şekilde titreyerek, kalbinin hızlı ve tutarsız atmasına sebep olmuştu. *Muhtemelen Luke'un hayatının bir yerinde gerçekleşmesi mümkündü* demişti doktor, ancak o gün, egzersiz rutini ve arabasına koşarken yaşadığı fazladan stres birleşince tetiklenmiş olmalıydı. Luke koşarak yanına gitmeye çalıştığı arabasına bir daha asla binememişti.

Başhekim, bu durumun üzücü bir şekilde sık görüldüğünü söyleyerek devam etmişti sözlerine. Uyuşmuş halinde Abi'nin o anki en yoğun düşüncesi, Luke'un sık görülen bir şey yüzünden ölmekten hoşlanmayacağı olmuştu.

Dudaklarından kaçan iç çekişin derinliği Abi'yi şaşırttı, fiziksel ve zihinsel olarak kendisini toplama vaktinin çoktan geldiğini biliyordu artık. Buradan ayrılma vakti gelmişti. Kendi iç karışıklığını kucaklayabileceği yeni yerlere gitme

1 Kalp ritminin düzensizleşmesi, anormal kalp ritmi.

vaktiydi. Evliliği boyunca istemsizce geliştirdiği *küçük hanımefendi* kişiliğiyle savaşarak geçmişe baktı ve bir zamanlar Londra'nın en rekabetçi şirketlerinden bazılarında geçici olarak çalışmayı başarmış Abi'yi ortaya çıkarmak için elinden geleni yaptı.

"Evi satacağım," diye mırıldandı. Aynadaki yansımasına attığı kararlı bakışlar ona güven ve kuvvet kazandırıyordu. "İnternet erişimi olduğu sürece istediğim yerde çizer olabilirim. Ama *nereye* gideceğim? Buradan çok, ama çok uzaklara," dedi kararlı bir şekilde.

Düşünceleri birden, sekiz yaşındayken âşık olduğu, Cornwall'daki sıra sıra evlerin en sonundaki taş kiremitli küçük eve kaydı. Minicik bir evdi ve sırf adı 'Abbey'nin Evi' olduğundan, annesi ve babası evin onun olduğuyla ilgili şakalar yaparlardı...

"Bundan daha iyi bir başlangıç noktası olamaz!" dedi kendi kendine. Tatillerinde ağabeyi ve anne babasıyla sık sık ziyaret etmiş oldukları o köyü arayıp bulmak için aniden verdiği karar cesaretini yerine getirirken gözlerini kapattı.

Cornwall'ın tam neresindeydi? Land's End'in yakınlarında, ama *nerede?* Anılar zihnini dürterken, denizden gelen meltemin tenini okşadığını hissedebiliyordu. Zihninin ona oyunlar oynamadığından ve o kır evinin denizi görüş, hatta yürüyüş mesafesinde olduğundan hemen hemen emindi. Martıların çığlıklarını duyabiliyordu neredeyse. Surrey'in parklarında, kendilerini denizden o kadar uzak buldukları için sanki çevrelerindekileri suçlarmışçasına devamlı öten o baş belası martılar gibi değildi onlar; martıların yaşaması gereken yerde yaşayan, sesi düzgün martılardı.

Telefonunu yataktan geri alarak, Oliver'ın numarasını tuşladı ve yıllardır deneyimlememiş olduğu bir *umut* hissiyle

çalışına odasına doğru ilerleyerek dizüstü bilgisayarını açtı. Google'a 'Cornwall taş kiremit çatılı kır evleri' yazarken telefon açıldı.

"Selam Ollie, oralarda iyi misin?"

Ollie güldü. "İyi günler, kardeşim. Neden her seferinde Yorkshire sanki Dış Moğolistan falanmış gibi konuşursun ki?"

Ne olursa olsun Ollie onu gülümsetme yetisine sahip olduğundan, kardeşini daha sık aramadığı için her zamanki gibi kendisine lanet okuyarak güldü Abi. "Sırf seni gıcık ettiği için yapıyorum. Bak Ollie, çok uzun zaman olduğunu biliyorum ama biz küçükken gittiğimiz o Cornish tatillerini hatırlıyor musun?"

"Vay canına, Abi, yirmi yıl öncesinde kaldı onlar."

"Biliyorum, ama tam olarak nerede kalmış olabileceğimizi öğrenmem gerekiyor diyelim."

"Öğrenmen gerekiyor mu diyelim?"

Erkek kardeşinin sesindeki soru işaretini fark ederek, ani kaçma isteğini ona anlattı. "Yani işte, yanıma alabileceğim bütün mutlu hatıraları almak ve diğer her şeyi geride bırakmak istiyorum."

"Seni suçlamıyorum! Buraya geri dönmeni asırlardır söylüyorum. Burada asla yabancı hissetmeyeceksin kendini, bunu biliyorsun değil mi?"

Abi gülümsedi. "Teşekkürler Ollie, ama Tina ve çocuklar seni yeterince meşgul ediyordur zaten. En son ihtiyacın olan şey, kafası karışık bir dulun gelip, yaydığı 'nereye yerleşsem bilemiyorum' dalgalarıyla orayı altüst etmesi."

"O kadar da kötü değilsin değil mi? Mükemmel bir şekil-

de başa çıktığın kanısına varmıştım. Yoksa ağabeyine numara mı çekiyordun?"

Abi bakışlarını bilgisayar ekranına çevirdi ve sıra sıra dizilmiş Cornish evlerine bakarak iç çekti. "İşte bütün mesele bu ya. Başa çıkabiliyorum, cidden. Gerçekten Luke'un burada olmasını özlüyorum ve evdeki Luke'un dışarıdakinden çok daha iyi olduğunu da biliyorum... Yine de, ona yetişmeye çalıştığım için sürekli yorgundum sanki. Sevdiğim insanlara karşı onu devamlı savunmak zorundaydım ve onun sevdiği insanların yamndayken de gölgesinde gizleniyordum."

"İkincisi de çoğu zaman olan şeydi sanırım."

"Evet." Abi, imleci tanıdıklık hissi uyandıran taş kiremitli birkaç evin üzerinde gezdirdi. "Kekler bardağı taşıran son damla oldu aslında."

"Kek mi? İşte bunu bana açıklamak zorundasın."

Abi bütün o çikolata-chococcino tartışmasını anlattıktan sonra ekledi. "Peki, nereye gittiğimizi hatırlıyor musun? Ülkenin tam altında, Penzance ve Land's End'in yakınlarındaydı değil mi?" Ollie'nin bulunduğu odada hareket ettiğini duyabiliyordu.

"Bir dakika dur, Abi, eski eşya odasındayım, fotoğraf albümleri buralarda bir yerlerde olacaktı." Ollie konuşmadan önce kitapların düşme sesi geldi. "Evet, işte burada. Benim araziiiinkilerin hemen arkasındalarmış." Bir fotoğraf albümünün plastik sayfalarının çevrilme sesi geldikten sonra Ollie, "Ben on yaşlarındaydım değil mi, bu da seni sekiz yaş civarı yapıyor? Doğru mudur?" dedi.

"Evet. En sonuncusunda ben sekiz yaşındaydım ama ondan önce en az beş yıl boyunca gitmiş olmamız gerekiyor. Bir şeyler bulabildin mi?"

"Sanırım. Tina bütün albümlerin üzerine tarihlerini yazmış."

"Gerçekten mi? Cidden oldukça düzenliymiş."

"Yani, Tina'yı bilirsin işte."

Yengesinin bir imgesi Abi'nin gözünün önüne geldi. Alayı kaldırmayan bir saç kesimine sahip, mantıklı, net hayat görüşlü Tina; her zaman aşırı düzenli, her zaman birazcık korkutucu. Bir şey kesindi, Tina, Mükemmel Polly ve onun yardakçılarıyla sorunsuzca başa çıkabilirdi.

"İşte, sanırım onları buldum. Evet!" Ollie kıkırdadı. "Tavşan kulakların olduğunu unutmuşum. Ve ne kadar tatlı olduğunu. Benim Kitty'mden çok farklı değilmişsin."

"Ben de unutmuşum."

Abi, en küçük yeğeninden çok farklı olmayan tasasız halinin anılarını hatırlayınca bir üzüntü dalgası hissetti, ama o tasasız hali geri alabilmek için daha da güçlü bir kararlılıkla hızla kendisini toparladı. "Peki, neredeymişiz?"

"Haklıymışsın, tam da en altlardaymışız. İşte, bir tanesinde Penzance'taki botanik bahçenin içindeyiz ve bir başkasında Aziz Michael Dağı'ndayız. Ah ve işte burada da boş bir tarladayız."

"Boş tarla mı?"

"Evet. Eski günlerde Land's End'de boş arazi hariç başka bir şey yoktu, hatırlasana."

"Tabii ya! Evlerin bir fotoğrafı var mı?"

"Birkaç tane. Sana bazılarını göndermemi ister misin?"

"Gerçekten mi? Bu harika olur. Teşekkürler, Ollie."

***

"Kapanma saatine bu kadar yakınken beni kabul etmeniz büyük incelik."

"Ne demek, Bayan Carter." Yaka kartında isminin Nigel Davison olduğu beyan edilen emlakçı, gerçekten değerli bir mülk satma olasılığıyla karşı karşıya gelen bütün emlakçıların gözlerindeki o parıltıyla sandalyesine yerleşti. "Takdir edersiniz ki eve bir değer biçmemiz gerekiyor ve şayet hızlı olması konusunda kararlıysanız, evin incelenmesi iyi bir fikir olabilir," dedi ve ajandasını açtı. "Sizin için ne zaman uygun olur?"

"Yarına ne dersiniz?"

Bay Davison telaşlanmış görünüyordu. "O kadar hızlı mı? Hafta sonları inceleme yapmadığımızdan dolayı yarın uygun birisi olduğundan emin değilim, ama pazartesi günü için bir şeyler ayarlayabilirim."

Luke'u taklit eden ve cevabını Mükemmel Polly'nin kibrini örnek alarak oluşturan Abi sandalyesinde dikleşti. "Teşekkürler, Bay Davison, ama bu biraz acil bir durum olduğundan, sanırım başka bir yerde şansımı denemem gerekecek."

Daha henüz boşaltılmış olan sandalyeyi yardımsever bir şekilde göstermeden önce, panik Nigel'ın yüzünde sadece bir saniye görünüp kayboldu. "O hâlde, şayet hız bu kadar önemliyse, sizin için bir şeyler yapabileceğimizden eminim. Belki de," saatine göz attı, "bu akşam mülke bakabilirim, böylece bilirkişiye ihtiyacı olan bilgiyi sağlayabilirim, sonra da satış için detayları bir araya getirebiliriz. Ne dersiniz?"

"Bilirkişi ne zaman gelecek?"

"Verebileceğim en iyi tarih pazartesi ve sabah saat dokuz."

"Teşekkürler, Bay Davison. Müsaadenizle gelişiniz için hazırlanacağım."

"Yedi civarında orada olurum. Ve lütfen, bana Nigel diye hitap edin."

Abi kilise salonundan çıkıp gittiği andan itibaren, nabzının adrenalin doz aşımıyla büyük bir hızla attığının ve eninde sonunda adrenalinin tükeneceğinin farkındaydı. Bu olmadan önce tek bir arama daha yapması gerekiyordu.

"İyi akşamlar, Simon, umarım kötü bir zamanda aramamışımdır."

Kayınbiraderi her zamanki hoş, ancak aldatıcı kararlılığıyla cevap verdi. "Abigail, sesini duymak gerçekten çok güzel. Her şeyin iyi olduğunu umut ediyorum?"

Simon'a, isminin hiçbir zaman Abigail olmadığım ve olmayacağını, sadece Abi olduğunu hatırlatmak için nefesini harcamadan, karşı karşıya gelmek üzere olduğundan emin olduğu kınama heyelanına kendini hazırladı. "Evi satmaya karar verdim, Simon. Burada yaşayamam artık. Burası fazla büyük ve şimdi artık yalnızım da." Bölgeyi tamamen terk etmeyi planladığını söylememeye karar vererek, sözlerine devam etmeden önce duraksadı. "Bunun inanılmaz ani olduğunu biliyorum ama bir saat içinde buraya gelip gelemeyeceğini soracaktım. Emlakçı şu an yolda ve bana nasıl bir fiyat önerebileceği hakkında en ufak bir fikrim yok." Ricasına birazcık iltifat katarak ekledi. "Bu tür şeyleri ne kadar iyi takip ettiğini biliyorum."

"Ama, Abigail! Orası senin evin. Luke'un evi. Öylece gidip-"

"Simon, artık burası bir ev olmaktan çıkmadı mı? Burada yapayalnızım ve..." *Yapayalnız* sözü ağzından çıktığı anda söylediğine pişman oldu. Kayınbiraderinin ondan hoşlandığını biliyordu, ancak bunu kibarca görmezden gelmişti. Luke'un ölümünden beri, her görüştüklerinde biraz daha cüretkâr olmaya başlamıştı.

"Yalnız kalmana hiç gerek yok, sadece tek bir sözünle orada olacağımı biliyorsun."

"Biliyorum. Teşekkür ederim. Luke bana göz kulak olduğun için minnettar olurdu."

Bir duraksama oldu ve Simon, "Yarım saat sonra orada olurum," dedi. "Eğer emlakçı önce gelirse, ben oraya gelene kadar ona bahçeyi gezdir."

Abi, Simon'ın umursamaz tavrı ve ilk başta yardım etmesini istemekle bu belayı peşine taktığı gerçeği yüzünden tüyleri diken diken bir hâlde, Luke'un ailesine karşı hâlâ hissettiği sadakate lanet etti.

Simon ve Nigel aynı anda geldiler. BMW'leri, çakıl yolun üzerinde yan yana park edilmiş ikizler gibi görünüyordu. Takım elbiseli iki adam arabalarından inip el sıkışırken, evinin değeri hakkında anlaşmak üzere olan iki profesyonelden çok, iki erkek geyiği anımsatıyorlardı.

Alışkanlıkları Abi'nin kontrolü tamamen Simon'a devretmesine sebep olmuştu. Nigel'ı odadan odaya yönlendiren, biçilen ilk değere gülen ve çok daha yüksek bir miktar kararlaştıran da o olmuştu.

Bahçedeki masada otururken kendisini olup bitenden tuhaf bir şekilde soyutlanmış hisseden Abi, ancak iki adam bahçeye döndüğünde olayın bir parçası oldu.

"Pazartesi günü bilirkişi için hâlâ müsait misiniz, Bayan Carter?"

"Evet. Anlaştığımız gibi, dokuz değil mi?"

Emlakçı deri kapaklı ajandasını açtı ve birtakım numaralar yazdı. "Bay Carter'ın numarasını almıştım, sizin de cep telefonu numaranızı alabilir miyim lütfen, böylece numaranızı bilirkişiye veririm, bir gecikme olması durumunda sizi arayabilir."

"Tabii ki." Abi telefon numarasını söyledi. "Aslında, Simon'ı aramak yerine benim numaramı aramalısınız. Sonuçta, bu benim evim." Simon'ın gözleri biraz kısıldı ve Nigel da kafası karışmış gibi görünüyordu, ancak terbiyesi bir şey söylemesine engel oldu. "Ücretimizi uygun bulacağınızdan eminim," diye ekledi Abi. "Pazartesi günü size onu da yollayacağım."

Nigel ayrılmak için ayağa kalktığında, Simon arabasına kadar eşlik etmeden önce Abi onun elini sıktı. Sadece Simon'lık yapan Simon'dan çok, emlakçının değer biçme süreciyle tek başına başa çıkacak öz güvene sahip olmayışına duyduğu kızgınlığı yutan Abi, tam ona teşekkür edecekti ki zihninde bir şüphe baş gösterdi. "Bay Davison bizim evli olduğumuzu düşünmedi değil mi?"

"Aslında düşündü, ama merak etme, ben onun icabına baktım."

Gerçekte yapmak istediği şey yerine kibar olmaya yönelik doğal eğilimi, Abi'nin Simon'a gitmesini söylemek yerine onu çay içmeye davet etmesine sebep oldu.

"Daha güçlü bir şeyler içmeyi tercih ederim."

"Ama Simon, araba kullanacaksın."

"Çok uzun bir süre boyunca değil. Seni yemeğe çıkarmaya karar verdim. Konuşmamız gerekiyor."

3. Bölüm

Beth camdan dışarı gergince göz attı, doğru şeyi yaptığından hâlâ tam olarak emin değildi. Ama kalbinin derinliklerinde, yeterince uzun zaman boyunca kaçamak cevaplar vermiş olduğunu biliyordu. Yan tarafı, yerel emlakçı sloganı armasıyla bezenmiş olan parlak kırmızı bir Mini Cooper geldiği zaman, kendisinden zorla da olsa bir karar çıkacağının ferahlığıyla kaplandı.

Emlakçıyı içeri almadan önce kendisini toparlamak için gözlerini kapattı, dedesinin kunduracı dükkânının tanıdık kokusunun boğazından aşağı kadar indiğini hissedebiliyordu. Ekonomik koşullar dükkânın tabutuna son çiviyi çakalı üç yıl olmuştu ve orayı dedesinin genç çırağıyla ayakta tutmaya çalışmasına rağmen dükkân yıkılmıştı.

Hâlâ boş olan dükkân iki yıldır satıştaydı ama hiç kimse ufacık bir ilgi bile göstermemişti ve gerçeği söylemek de gerekirse, Beth satışın reklamını yapmak için hiçbir çaba sarf etmemişti. Başka birinin dükkâna sahip olmasıyla nasıl başa çıkabileceğinden emin değildi. Bu kadar uzun zamandır ailesinin işletmesi olan bu binayı satma fikri bile onu üzmeye yetiyordu.

"Hadi Beth, yetişkin olma zamanı," diye mırıldandı ve çalmak üzere olan kapıyı açmak için yürümeye başladı. "Buna tutunmanın bir anlamı yok. Dükkân beyaz bir fil ve senin ona ihtiyacın yok."

Ailesinin son üyesi olan Beth'in bir sevgilisi yoktu ve otuz iki yaşında olması da çocuk sahibi olma beklentisinden hızlıca vazgeçiriyordu onu. Dükkânı satışa çıkarmamakla hayatını bir şekilde güvende tuttuğunu biliyordu ama güvende olmak ona pek bir şey kazandırmıyordu. Bir rutinde kapana kısılmıştı, artık hayatı birazcık da olsun silkelemenin vakti gelmişti.

Yedi yıl boyunca bir apartman dairesinde yaşamıştı, yerel okulda anasınıfı öğretmeni olarak çalıştığı zamanlar haricindeki bütün saatleri değerli dedesine yardım, daha sonrasında da bakımla geçmişti. Üstelik bu beş yıldan fazla sürmüştü. Dedesi öldüğünden beridir, yani iki yıldır da burada tek başına yaşıyordu.

"Günaydın, Beth." Ön kapı açılırken emlakçı kocaman sırıttı. "Pekâlâ, kararını verdin mi? Daha hızlı bir satış için dükkânın fiyatını mı düşüreceksin, yoksa daireyi boşaltıp her şeyi mi satacaksın?"

"Her zamanki gibi odağın ana fikir, Maggie!" Beth karşılık olarak gülümsedi. Ziyaretçisini ilkokuldan beri tanıdığından, Maggie'nin ani, ancak arkadaş canlısı tarzına olduk-

ça alışkındı. "Hayır, daireyi boşaltmayacağım, ancak cidden dükkânın satışıyla ilgili tavsiyeye ihtiyacım var. Artık onun boş olduğu gerçeğini görmezden gelemem."

"*Satılık* tabelası koymama izin vermen iyi bir başlangıç olabilir."

Beth, "Tamam, tamam," diyerek ellerini teslim olurmuş gibi yukarı kaldırdı ve onu dükkânın içine doğru yönlendirdi Havada hâlâ ağır bir şekilde asılı duran deri kokusundan ciğer dolusu bir nefes çekmemeye çalışarak, kalan kunduracı alet edevatları arasında sessizce durdu.

"Özür dilerim, Beth, sana zorbalık yapıyormuş gibi görünmek istemedim. Sadece, bu alanı temizleyip, birazcık da boya atarsan muhteşem bir yer olabileceğini düşünüyorum. O zaman ilginin sonunu göremezsin. Bundan tekrar bahsettiğim için özür dilerim, sadece dükkânı değil, bütün mülkü satarsan toplamda çok daha fazla para elde edersin."

Beth parmağım, dedesinin tamir ettiği ayakkabıları parlattığı makinenin üzerinde gezdirdi. Maggie'nin haklı olduğunu biliyordu, tıpkı zaten bilmediği bir şey söylemediğini bildiği gibi.

Maggie tozlu bir sandalye çekti ve oturdu. "Beth, dinle tatlım. Patronuma sana bunu söylediğimi söyleme, çünkü seni bütün mülkü satmaya ikna etmem için elini boğazımda tutuyor, sonuçta burası önemli bir alan. Dışarıda deniz manzarası, turist ticareti falan var, ama kalbin satmayacaksa neden burayı yeniden açmıyorsun?"

"Ben kunduracı değilim, Maggie." Beth odanın köşesindeki örümcek ağlarına ve bir doz antibakteriyel temizleyiciden daha fazlasına ihtiyaç duyan perdelere baktı.

"Kunduracıdan başka bir şey olarak açmaya ne dersin?"

Maggie not defterini çantasından çıkardı. "İşte, al bakalım. Bu dükkânın şu an tek başına edeceği tahmini değerimiz. Sayıların iki sene öncesinden biraz daha yüksek olduğunu göreceksin, ama bu tamamen senin burayı temizlemen ve boyamana bağlı. Bunun altındaki sayılar da, bütün mülkü, daireyi, dükkânı, bahçeyi, arsayı satarsan eline geçecek olan toplam para." Sayfayı defterden yırtarak Beth'e verdi. "Bunun üzerine bir düşün ama çok fazla da bekleme, çünkü burayı kullanılmadan ne kadar fazla bırakırsan, o kadar fazla emek gerekir ve o kadar da zor satılır."

Beth gerçekliğe geçiverdi bir anda. "Özür dilerim, Maggie."

"Bunu sorduğum için kusura bakma, ama madem benim gerçekten gelmemi istemiyordun, neden beni çağırdın? Haklıyım değil mi? Hadi tatlım, seni beş yaşımızdan beri tanıyorum, doğruyu söyle bana. Beni gelmemi istediğin için değil, çağırman gerektiğini düşündüğün için çağırdın. Değil mi?"

Beth iç çekerek sanki tek hamlede bütün mekânın içine işaret ediyormuş gibi ellerini kaldırdı. "Öyle yaptım, ama yapmadım da. Çağırmam gerektiğini düşündüm. Yani, burayla ne yapabilirim ki? Dedem öldükten sonra kontrol ettiğim için buranın bir dükkân ve daire yerine bir eve dönüştürülmesi için planlama izni alamayacağımı biliyorum. Bir dükkân işletmek için öğretmenliği bırakmak da istemiyorum, o zaman satmak hariç başka ne seçeneğim kalıyor?"

"Bu oldukça açık, tatlım! Başka birisine kiralayabilirsin." Maggie yenilgiyle omuzlarını silkti. "Kararını verdiğinde beni nerede bulacağını biliyorsun. Bak, reklamını vermesen de sadece kayıtlarımızda buranın olmasına bile para ödüyorsun. Öyle ya da böyle, bir karar verdiğin an beni ara."

"Zamanını almak istememiştim. Bu kadar anlayışlı olduğun için teşekkür ederim."

Birkaç dakika sonra Maggie'nin arabasının gözden kaybolmasını izlerken, kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı ve onun gelişinin, geleceğiyle ilgili hiç değilse tek bir karar vermesine yol açtığını fark etti. Vermeyi umduğu karar bu olmasa bile.

Satmayacaktı. Ne daireyi, ne de dükkânı. Keskin bir heyecan omurgasından aşağı doğru yayıldı. Burayı temizleme vakti gelmişti. Dükkânla ne yapılacağının büyük kararı sonraya bırakılabilirdi. Fikrini değiştirme ihtimaline karşı telefonu hemen eline aldı.

"Satmayacak mısın?"

"Satmayacağım ama senin desteğine ihtiyacım olacak. Yani kısa zaman sonra bu kararı verdiğim için panik olacağım ve kararımdan vazgeçeceğim. O zaman Maggie'yi tekrar aramama engel olur musun?"

Çatalını patates kızartmalarına saplayan Max gülümsedi. "Sorun değil. Şimdi düşünelim; eğer orayı satmaya gönlün el vermiyorsa, o hâlde plan yapalım. Orayla yapabileceğin pek çok şey olmalı. Peki, bunları yapabilmek için öğretmenliği bırakacak mısın?"

"Bunu yapmamayı tercih ederim. Hele şu anda ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yokken."

"Hayatı karmaşıklaştırmayı gerçekten seviyorsun, değil mi? Mülkü temizleyip kiralanabilir hale getirmeden önce plan yapman, piyasayı araştırman ve geçerli bir ticaret fikri ortaya koyman gerekmiyor mu?"

Tabağını bir parça ekmekle sıyıran Beth sırıttı. "Az önce tam dedem gibi konuştun!"

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Max çatal bıçağını masaya bıraktı ve düşünceli bir şekilde kola bardağına baktı. "Şimdi, doğru anlamış mıyım; dükkânı yüzde yüz satmamaya karar verdin. Satış listesinden resmen çıkarıldı mı?"

Beth kafasını salladı. "Evet."

"Maggie'nin tutumu nasıldı?"

"Her şeyi satıp, parayı alıp kaçmadığım için benim deli olduğumu düşünüyor, ama satmak ve satmamak konusunda onu bu kadar rahatsız ettiğimi göz önüne alacak olursak, çok iyiydi."

"Bu köyde birlikte büyümenin avantajı bu işte, sabır konusunda birbirinize biraz daha fazla hoşgörü tanıyabiliyorsunuz."

"Sanırım öyle." Beth'in yanakları biraz kırmızılaştı. "Yine de bununla ilgili gerçekten kötü hissediyorum. Patronunun bundan etkileneceğini sanmıyorum."

"Saçmalama. Dükkânı satış listelerinde tutmak için, yani hiçbir şey için neredeyse iki yıldır senden her ay para alıyorlardı. Odaklanılması gereken şey senin geleceğin, onlarınki değil. Hazır bundan bahsediyorken," dedi Max ve kolasından, daha ufak yapılı bir insanın saatler boyunca geğirmesine yol açacak, ama onun *ayıyı* andıran bedenine en ufak bir etki etmeyecek kocaman bir yudum aldıktan sonra ekledi. "Boyamanın tam ortasında olduğum banyoya geri dönmek zorunda kalmama tam olarak on dakika var, o yüzden ya şimdi hızla bir şeyler düşünmeliyiz, ya da doğru düzgün bir planlama seansı için daha sonra buluşmalıyız."

Beth saatine baktı. "Max, saat neredeyse beş!"

"Biliyorum, ama zavallı ihtiyar tuvaletsiz kalakalmış. Bu bir merhamet vazifesi!"

"Ama sen bir boyacısın, su tesisatçısı değilsin ki!" dedi Beth şaşkınlıkla.

"Doğru, ama orayı boyarken bana tuvaletinin düzgün çalışmadığım söyledi ve ben de ona tuvaleti tamir edeceğimi söyledim. Emekli maaşını tesisatçıya harcamasını istemedim. Basit bir iş, ama birkaç parça alet lazım oldu ve hazır dışarı çıkmışken biraz da yemek yerim diye düşündüm."

"O nazik kalbin asla midenin önüne geçemeyecek değil mi?" diye sordu Beth sırıtarak.

Max gömlekle örtülü göbeğini sıvazladı. "Bana şişko mu diyorsun?"

"Hayır, yemek yemeyi gerçekten sevdiğini söylüyorum." Beth kıkırdayarak oradan ayrılmak için ayağa kalktı. "Eğer gerçekten istekliysen, seninle düzgün bir planlama görüşmesi yapmayı çok isterim. Yarın gece nasıl sence? Not vermem gereken büyük bir yığın kâğıt var, her okul yılının sonunda zorla yapmamız için elimize tutuşturdukları o idari evrakları saymak bile istemiyorum."

"Mükemmel. Yarın akşam, saat yedi civarı o zaman. Turist sezonu resmen açılmadan ve sahil şeridi Emmet[2]lar ve Grockle[3]larla dolmadan bir yürüyüşe gidip güzelce sohbet edebiliriz."

"Eğer Cornwall'dalarsa sadece Emmetların olması gerekmez mi? Grockle, Devon'dan gelen turistler içindi değil mi? Yoksa Somerset miydi? Hatırlayamadım şimdi! Her neyse," dedi Beth ve güldü. "Seninle konuşan da turistleri sevmediğini düşünür, Maxwell!"

"Ve haklı olurlardı! Tam bir baş belası onlar. İş kamyone-

2 İngiltere'nin güney bölgesinden olmayan İngiliz turistlere verilen ad

3 İngiltere'nin güney bölgesinden olmayan İngiliz turistlere verilen ad Emmet kelimesine nazaran daha kaba bir tabir olarak kullanılır.

tini kova ve spatula almak için bir yerlere park edemiyorsun bile!"

Beth en yakın arkadaşını şakacı bir şekilde kaburgalarından dürttü ve kapıya doğru onu takip etti. "Öyle söyleme. Açacağım dükkân ne üzerine olursa olsun, turistlerin oradan bir şeyler almasına ihtiyacımız olabilir. Eğer açarsam tabii."

"Eğer açarsan mı?" Max kızıl saçlarını gözlerinin önünden çekti ve çakıl taşlarını ağır botlarının altında ezerek park alanı boyunca arabasına ilerledi. "Dükkânı nasıl kullanacağın hakkında hiçbir fikrin yok değil mi?"

"Ufacık bir fikrim bile yok. Ama yaşamım için bir başka karar vermek gibi aceleci bir şey yapmadan önce oranın temizlenmesi gerektiğini biliyorum."

"Ve bu planının içerisinde birazcık boya olabilir." Max tuvaletsiz yaşlı hanımefendinin yanına dönmeye hazır bir şekilde kamyonetine tırmandı.

"Bir karara varmadan önce binanın tamamını boyayacağım."

Max gözlerini devirdi. "Ben yaşadığım sürece değil, Bayan Philips!"

4. Bölüm

Abi, kayınbiraderinden sonsuza kadar kaçınma imkânının olmadığını ve onu görmeyi ne kadar ertelerse, durumun o kadar kötüleşeceğini biliyordu.

Dün akşamdan önce, gerçekten öfkeden köpürmenin ne olduğunu anlayamamıştı. Mükemmel Polly bile onda böyle bir duygu uyandıramamıştı. Ama Simon'ın bir gece önce onun evinden, düzgünce tıraşlanmış suratında kibirli, kendini beğenmiş bir ifadeyle ayrılışını sessizce izlerken hissettiklerini özetleyebilecek tek kelime *köpürmekti.* Özel tasarım takımları, iyi kesilmiş sarı saçları ve keskin mavi gözleriyle Simon'ı tanımlamaya en uygun kelime de *düzgündü. Sarsılmaz;* Abi, yorganla örtülü dizlerine kollarını dolamış bir şekilde yatakta otururken, bunun kayınbiraderi için uygun bir

başka tanımlama olabileceğini düşündü. Adam hiçbir zaman hata yapmadığından değildi bu. Hata yapması, hatta 'kabahatli olması' düşüncesi hiçbir zaman aklının ucundan geçmediğindendi. Ama bu düşüncelerine rağmen Simon'a saygı duymadan edemiyordu. Tek dileği, o yanındayken hissettiği rahatsızlıktan kurtulmaktı.

Kapalı perdelerin arasından davetkâr sabah ışıklarıyla geçmeye çalışan temmuz güneşine rağmen, Abi yorgana daha da sıkı sarındı ve dün geceyi kalasında oturtmaya çabalarken, tokanın arasından çıkmış bir saç tutamını geriye attı.

Simon gittikten sonra uzunca bir süre o küçük bahçe masasında oturmuş, soğuk gece havası uzun kollu kıyafetinden içeri girip tüylerini ürpertince ancak ayağa kalkmıştı. Nutku tutulmuş, hissiz bir şekilde oturup kalakalmıştı orada.

Belki de Simon konuşurken onun eline dokunmaya çalışmasaydı durum bu kadar kötü hale gelmezdi. Abi sinirli ve gürültülü bir şekilde iç çekti. Luke kontrol manyaklığı ödülünü sıklıkla kazanmış olabilirdi, ama kardeşiyle karşılaştırıldığı zaman amatör gibi kalıyordu. Simon kozunu oynamış bir şekilde elini onunkinin üzerine koyduğunda, Abi elini hızla çekmiş ve onun ulaşamaması için kucağına koymuştu. Ancak Simon bir an için bile alınmış gibi görünmemeyi başarmıştı.

Onun bunu teklif ettiğine hâlâ inanamıyordu. Sadece teklif etmekle kalmamıştı, çünkü bunu her açıdan dikkatlice değerlendirdiği ve her şekilde bunun en iyi çözüm olduğunu düşündüğü belliydi.

Bizim kaçınılmaz evliliğimiz, diye beyan etmişti, sadece onun için münasip değildi, Carter ailesi için genel olarak iyi bir şey olurdu bu. Ah, bir de Abi için tabii ki. Abi'nin onun hesabındaki ana faktör olmadığına, çok daha küçük bir rol oynadığına hiç şüphe yoktu.

Abi'nin onun evine yerleşmesinin en mantıklı şey olduğuna karar verdiğini söylemişti. Gürcistan stili taklidi evinin, yalnız olmak için fazla büyük olduğunu ve ticari açıdan iyi görünmesi için o evi elinde tuttuğunu anlatmıştı. Neyse ki demişti, Knightsbridge'te bir apartman dairesine de sahibim. Seçeneklerini değerlendirmişti ve her ikisi için de en iyi seçeneğin, aydınlık ve ferah olan, uyuyup çalışabileceği, ayrıca seveceğinden emin olduğu üçüncü yatak odasını Abi'ye vermek olduğuna karar vermişti. "Yine de," diye aklına sonradan gelmiş gibi eklemesi, Abi'ye Simon'ın onunla mı, yoksa kendi kendine mi konuştuğunu düşündürmüştü. "Orayı yeniden dekore etmemeyi tercih ederim, bu yüzden kuğu grisi eşyaları seveceğini umarım. Zaten orada sadece bir süre için yaşayacaksın, çünkü şu anki ticari strateji planlarımın sonuçlanması ihtimaline karşı, Oxford'da senin seveceğinden emin olduğum bir mülkü gözüme kestirmiş durumdayım."

Abi donakalmıştı ve Simon'ın ne söylediğini anlamaya çalışırken sorabildiği tek şey, evini satmaya daha yeni karar vermişken bu fikrin neden ve ne zaman ortaya çıktığıydı.

"Bu öğlen emlakçıyla ilgili yardım istemek için aradıktan sonra tabii ki," demişti Simon. "Buraya gelmeden önce bu fikri annem ve babama ilettim. Birkaç ay daha beklememi tavsiye etseler de bunu ideal bir çözüm olarak gördüler. Ama senin taşınma fikrini kafanda evirip çevirdiğini görünce, bu konuyu şu an açmak bana uygun göründü. Demiri henüz sıcakken işlemek gibi hani."

Abi gerçekten de şok olmuştu. "Ne? Ne demek istiyorsun?" diye bağırmıştı. "Anne baban mı? Ve sana taşınma planımın sadece bir düşünceden ibaret olduğunu düşündüren nedir? Taşınma fikrini kafamda evirip çevirmiyorum, Simon. Taşınıyorum! Ve tek başıma yaşayacağım."

Bütün bunlar Abi'ye Shrek 2'nin boğucu bir versiyonunu hatırlatıyordu; şeytani prens ve annesi. Bir an için düşündü ve yaşını umursamayarak kendince bir yarışa girme aptallığı yüzünden ölüp giden Luke'a garip bir öfke duydu. Saçma sapan rüyalarla bezeli yarım bir uyku uyumuştu ve Simon'ın söylediklerini şu an çok daha inanılmaz buluyordu.

En iyi zamanlarında bile kendisi hakkında konuşulmasından nefret ederdi, ama şimdi, eşinin ailesinin Simon'ın yemek masasının çevresinde, ellerinde kadehleri, *onunla* ne yapılması gerektiğini konuşmalarını hayal etmek midesini altüst ediyordu. Sahne, kafasında tekrar tekrar oynamaya devam ediyordu.

Bu bomba haberin verdikten sonra Simon'ın Abi'yle tek taraflı sohbetinin gidişatı çok daha saçmalaşmaya başlamıştı. Yapması gereken bütün itirazlar, Carter ailesinin haddini bilmez terbiyesizliğine duyduğu saf öfkenin karşısında boğazına takılıp kalmıştı.

Simon, Luke'un evinin ailenin elinden çıkmasının mantıksız olacağını ailesine anlattığını söylemişti. Abi, biraz geç olsa da hâlâ çocuk sahibi olabileceğinden, Luke'un söylediklerinin aksine, onu çocuk sahibi olmaya ikna edebileceğinden emin olduğunu ve çocuğun bir Carter olarak kalmasının da mantıklı olacağını belirtmişti. Bu nedenden dolayı, ailesinin desteğini de tamamen almış olan planı, Abi'nin onun yanına taşınmasını sağlamak ve Luke'un ölümü üzerinden uygun bir zaman geçtiğinde ona evlenme teklif etmekti. Sonuçta, onun yaşına ağabeyinden daha yakındı ve çok fazla oyalanmazlarsa, Luke'un her zaman düşlemiş olduğu varise kavuşabilirlerdi...

Abi onun bu pratik - sanki kararı çoktan verilmiş gibi sunulan - önerisine anında, 'Evet, bu harika bir fikir,' diye cevap vermeyince Simon oldukça şaşkın görünmüştü. Şaşkınlık konusunda Abi de ondan farklı değildi. Araba farlarından sersemlemiş bir tavşan gibi ağzını bir açıp, bir kapatarak oturup kalmış, onun 'şaka yaptım' demesini beklemişti ama böyle bir şey olmamıştı. İki dakikalık bir sessizlikten sonra, Simon onu şoka soktuğunu nihayet anlamıştı. "Evet, sanırım idrak edilecek çok fazla şey var ve bizim burayı satmamız gerekiyor değil mi?" demişti.

Simon, ona sanki elde etmek için hazır olan ticari bir mülkmüş gibi bakarken Abi şarabından bir yudum almıştı. "Biz mi?"

"Evet, elbette," demişti Simon ve sonra saatine bakarak ayağa kalkmıştı. "Beni yardıma sen çağırdın. Her neyse, artık geç oluyor, gitmem gerek. Yarın beni ara ve bilirkişinin seni dolandırmayacağından emin olmak için ne zaman burada olmam gerektiğini kararlaştıralım. Sonuçta, sen onların işi doğru yapıp yapmadığını bilemezsin değil mi?"

Yatak odasının emniyetinde Abi kafasını ellerinin arasına aldı. Düşünebildiği bütün küfürler zihninde dört dönüyor, Simon'a saldırma şansı yakalamak için sabırsızca sıralanıyorlardı. Simon'ın kafasını okşamamasına ve o küçük, güzel kafasını bu erkek kararlarına takmamasını söylemediğine şaşırmıştı.

Abi onun söylediklerinden hangisinin daha fazla incitici olduğuna karar veremiyordu. Olanlarla kendi kendine başa çıkamadığından, birine ihtiyaç duyduğu varsayımı mı? Abi'yi ölen eşinin kardeşiyle evlendirmekle kalmayıp, onun bununla ilgili duygularını bile göz önünde bulundurmamaları gerçeği mi? Yoksa Luke'un varisinin - muhtemelen de bir oğuldu bahsi geçen - olmayışı geyiği mi?

Hâlâ çocuk sahibi olabileceğinin söylenmesi Abi'nin verebileceği bütün anlamlı cevapları silip atmıştı. Midesinde oluşan acı düğüm, kaskatı kesilerek öylece oturup kalmasına sebep olmuştu. Bu, hiç adil değildi. Çocuk sahibi olmayı çok istemişti ama Luke bunu istememişti, hem de hiçbir zaman. Zengin kasaba hayatının meyvelerini istemesine rağmen, *geleneksel* çocuk olayı onun planlarına uymamıştı. Bu kadardı, konu kapanmıştı. Abi'nin, bir torunları olmadığı için Carterların onu suçladıklarına dair en ufak bir fikri yoktu.

Yorganı bir kenara atarak kendisini duşa girmeye zorladı. Su, gerilmiş kaslarının üzerinde işini yaparken şok da yavaş yavaş geçmeye başladı ve Abi şokun yerini öfkenin almasına izin verdi. Ne Simon'a, ne de ailesine bir şey borçluydu. Özellikle de Luke'un anne babasına! Luke'un kendi statüsünün altında biriyle evlendiği gerçeğini kesin bir şekilde belirtmişler ve Abi'nin bu gerçeği hiçbir zaman unutmamasını garanti altına almışlardı. Kendileri de rafın en üst köşesinde yer almıyorlardı ama böyle düşündükleri kesindi ve bu gibi sağlam inançlarla mücadele etmek mümkün değildi.

Kızgın ve güçlü hareketlerle saçını şampuanlarken gözlerini kapattı ve Simon'ın görüntüsü yerini ahşap çıtalarla kaplanmış, koni çatılı, silindirik bir binaya bıraktı. "Tabii ki!" diye mırıldandı ve saçlarını olabildiğince hızlı bir şekilde durulayarak duştan fırladı. Islak bedenine kocaman bir banyo havlusu dolayıp stüdyo odasına doğru koşturdu. Dizüstü bilgisayarını açtı, İnternet bağlantısının kurulmasını sabırsızca beklerken havluyla kendisini kuruladı.

Bir dakika sonra, eski çocukluk anılarından birine bakıyordu; Roundhouse ve Cornwall Sennen Koyu'ndaki Capstan Galerisi. Altı yaşındayken zanaat dükkânından aldığı minyatür ahşap papağanı hatırlarken gülümsedi. Ona Nelson adını

koymuştu ve babası ona bir ip bağlayıp yatağının üzerine asmıştı.

Köyün adını hatırladığını söylemek için Ollie'ye bir mesaj yazmaya karar vererek e-postasını açtı ama ondan gelen bir mesajla karşılaştı.

Ollie aradığı fotoğrafları bulmuştu ve işte buradalardı; postacının götürmesini beklemek zorunda kalmamak için taranmış ve yüklenmişlerdi. Abi, Ollie ve anne babası, Roundhouse'un dışındayken; Ollie beş yaş civarında ve o üç yaşında. Abi ve Ollie sahilde, kumdan kale yaparken. Ve son olarak, Abi'nin genç suratını boydan boya kaplayan bir sırıtışla, arkasındaki geleneksel Kelt tarzı teraslı evler sırasından 'Abbey'nin Evi' yazan bir tabelayı gösterirken çekilmiş bir fotoğrafı.

"İşte bu!" diye bağırdı Abi. "Bu benim evim! Ya da hiç değilse onun bir benzeri!"

Ollie'ye oldukça heyecanlı olduğunu yazıp, mutlu bir şekilde teşekkür ettikten sonra yeni bir azimle ayağa kalkarak giyinmek için hızla uzaklaştı. Evin içinde dolanırken kendi kendine konuşarak, ne yapması gerektiğine dair bir liste hazırlamaya başladı. "İlk başta, o yılan Simon'ı arayıp tüm o varsayımlarını unutmasını söylemem gerekiyor, sonra farklı bir emlakçıyı arayıp fiyat istemem lazım."

Projeler arasında ne zaman isterse izin alabildiği bu bağımsız çalışma statüsünden memnun olmasına minnettar bir şekilde pantolonunu giyerken alçak sesle ekledi. "İşe mail atıp şu anki projemi bitirdiğim zaman aylık izin alacağımı söyleyeceğim. Sonra da ev arayışına çıkacağım. Cornwall'da."

Birilerinin, fotoğraftaki kır evi sırasını tanıyabileceği umuduyla, gittiği yerlere ağabeyinin fotoğraflarının kopya-

larını götürebilmek için bilgisayarındaki yazdır butonuna neşeyle tıkladı. Birbiriyle yarışan iki emlakçıyı aradı, fiyat belirlemek için her ikisinden de randevu aldı, sonra işe mail atarak Davy ve İsyankâr Robotlar için kalan resimlerin pazartesi günü ellerinde olacağını, sonra da taşınma izni alacağını söyledi.

Luke'un *evi kirletmeme* kuralını kırmaya gönlünün hâlâ elvermemesine ironik bir şekilde sevindi, emlakçılar gelmeden önce banyoyu kurulamak ve yatağı toplamak dışında işi kalmamıştı.

Dizüstü bilgisayarını toplayıp mutfağa götürdü, kahve makinesini çalıştırmadan önce bir an için durup nefes aldı. Simon'ı aramadan önce bir, hatta iki fincan espresso içmesi gerekecekti. Doğal içgüdüsü bu durumu görmezden gelmek, bütün o şeyleri duymamış gibi davranmak ve sadece ortadan kaybolmaktı. Sonuçta, Luke artık yokken onları bir arada tutan hiçbir şey yoktu. Çözümlemesi gereken yasal bir münakaşa bile yoktu, çünkü Luke vasiyetinde her şeyi Abi'ye bırakmıştı, bu da onu oldukça *iyi* bir duruma getirmişti. Bunun büyük bir güvence olduğunun farkındaydı, ama kendi yolunu çizmeye de kararlıydı. Evin satışından gelen parayla yeni bir ev almak dışında, Luke'un parasını sadece *gerçekten* ihtiyacı olduğunda kullanacaktı. Kazancı Surrey'deki hayatını desteklemese de, ihtiyaçlarını karşılamasına yetiyordu. İpotek ödemesi yapmadığı sürece Cornwall'da da çok rahat yaşayabilirdi. Sadece evin satışından gelecek para bile, onu Luke'un alışmasını istemiş olduğu tarzda yaşatabilirdi.

Espressonun etkisini göstermesi için zaman tanıyarak, arama motoruna 'Cornwall, Roundhouse yakınlarındaki oteller' yazdı ve yanına bir not defteriyle kalem alıp, Sennen'a en yakın olan kahvaltı artı yatakların, otellerin, ziyaretçi ev-

lerinin ve oda teklif eden barların isimlerini not etti. Sonra, önünde duran 'umudun listesine' baktı ve ne kadar kaygılı olduğunu belli eden terli avuçlarıyla telefona uzanarak Simon'ı aradı.

5. Bölüm

"Abigail! Aradığın için teşekkür ederim. Ben de tam seni düşünüyordum."

Onun heyecanlı, meymenetsiz selamlamasına cevap vermeyen Abi, provasını yaptığı konuşmaya başlarken kanının kulaklarında uğuldadığını duyabiliyordu. "Simon, araya girmeden beni dinlersen çok sevineceğim," dedi ve onun olumlu veya olumsuz bir yorum yapmasına fırsat vermeden hızla konuşmaya başladı. "Senin Luke'un yerine geçebileceğini, ya da benim yeni bir eş aradığımı neden düşündüğün hakkında en ufak bir fikrim yok. Senin ve ailenin, bu durumu bana danışmadan konuştuğunuz gerçeği hem aşağılayıcı, hem de can yakıcı." Elleri titriyordu ama Simon'ın hâlâ araya girmeye çalışmamasına sevinerek devam etti. "Senden evin satışıyla

ilgili yardım istedim, çünkü Luke her zaman senin fikirlerine saygı duyardı ve satışı kendi elimle yürütemeyeceğim için senden destek almayı umdum. Belli ki bu artık mümkün olamaz. Şu anda da seni, sadece Luke'a olan sadakatimden dolayı arıyorum ve gerçekten ne kadar aşağılayıcı davrandığının farkında olmadığına inandığım için 'hoşça kal' demek istedim. Bunu yapmadan gitseydim, muhtemelen kendimi bir otobüsün altına attığımı falan varsayardın. Dolayısıyla, sana veda etmek için arıyorum. Hoşça kal, Simon."

Abi telefonu kapattı. Lanet olsun! O son kısım provadaki gibi olmamıştı. Satışı kendisinin yöneteceğini söylediği noktadan itibaren duyguları dilinin kontrolünü ele geçirmişti. Profesyonel ve soğuk konuşmayı ummuştu, duygusal ve kızgın değil. Duyduklarını hazmetmeye çalışan Simon'ın donakalmış suratının hayali imgelerini engellemeye çalışırken hâlâ elleri titriyordu. İşi için hayati olan hayal gücü, hayatının geri kalanı için bazen gerçek bir baş belası olabiliyordu.

Geçici olarak konaklayacağı olası yerleri not ettiği kâğıdı eline aldı, parmağını listenin üzerinde aşağı doğru indirerek kelimelerden güç topladı. Cornwall'a gitmenin doğru şey olduğundan nasıl emin olduğunu bilmiyordu. Oraya gittiğinde hatıraların, gerçekliğin yanında fazla tozpembe kalacağını, orada yaşayamayabileceğini bilecek kadar da gerçekçiydi. Ama oraya gidip görmeliydi. Kesin olarak bilmesi gerekiyordu.

İşverenlerinden gelen ve diğer üç kitaptan bir tanesinin resimlerini kasıma kadar bitireceğinin sözünü vermesi durumunda – bu, onların dört haftalık bir izin alabileceğini ama fazlasını alamayacağını kibarca söyleme biçimiydi – izninin bir problem olmayacağını söyleyen e-posta aradığı son olumlu itelemeydi.

E-postaya sözünü tutabileceğini onaylayarak cevap veren

Abi, tam listesindeki ilk otele e-posta atacaktı ki telefon çaldı. Arayan Simon'dı.

Midesi düğümlenmiş gibi hissederek, parlayan telefon ekranına baktı. Aramayı görmezden gelmek istiyordu ama onun denemeye devam edeceğini, daha da kötüsü yanma gelebileceğini bilerek telefonu açtı.

"Merhaba, Simon."

"Hayretler içinde kaldım, Abigail. Senin bu kadar yalancı olabileceğini düşünmemiştim."

Abi, beklediği onca açılış cümlesine rağmen bunun geleceğini tahmin edememişti. Şaşkınlıkla, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun!"

Simon'm sesi yükselmemişti ama Abi bu ses tonunu, Luke'un herhangi bir planı bozulduğunda kullandığı tondan tanıyordu. Kısaca, gerçekten de 'bana yalan söyledin' diyordu. Kısa bir an için, Simon'la yaptığı konuşmaları düşündü, hayır, yalan söylememişti. "Öyle bir şey yapmadım!" diyerek itiraz etti.

"Bana gideceğini söylemedin!"

"Sana evi satacağımı söyledim. Bundan ötesi, benim nereye gideceğim ve ne yapacağım seni ilgilendirmez. Kocamı kaybettim, Simon! Kendi kendime bakmam lazım artık ve gerçekten de bunu yapacağım. Burada, hatıralarla çevrelenmiş hâlde yapamam. Şimdi, beni suçlamak istediğin başka bir şey var mı, yoksa işime dönebilir miyim?"

Abi stüdyosu boyunca yürüdü, son projesinde kullanacağı boyaların kapaklarını açarak masanın üzerine yaydı. Bunun biraz da olsa onu sakinleştireceğini düşünmüştü.

"Seni ne kadar çok önemsediğimi biliyorsun ve yine de beni kendi amaçların doğrultusunda yönlendirdin. Ne cüretle yaparsın bunu!"

Telefonu onun yüzüne kapatma dürtüsüyle savaşan Abi, duyulabilecek kadar uzun bir nefes vererek keskin bir şekilde cevap verdi. "Senden evimin değerlendirilmesi konusunda yardım etmeni rica ettim. Hepsi bu. Başka hiçbir şey istemedim. Hiçbir zaman. Hiçbir şekilde. Bana olan ilgini gizlemeyi asla beceremedin ve ben bunu yıllarca görmezden geldim. Açıkçası oldukça utanç vericiydi, çünkü ağabeyinle evliydim ben! Gözlerini aç artık, Simon! Ve bilgin olsun diye söylüyorum, benim adım, tıpkı senin de bildiğin gibi, Abi, Abigail değil!"

Bu sefer Abi gerçekten telefonu onun suratına kapattı. Sonuçta, başka ne söylenebilirdi ki? Anında yeniden çalan, ekranında Simon'ın telefon numarasını gösteren telefonunu görmezden gelerek kocaman çalışma defterini kendisine çekti. Tam taslak için ilk çizgiyi çizecekti ki kapı zili çaldı.

Bugünün emlakçılarından ilki gelmişti.

Simon beş defa daha aradığından, Abi onun birkaç saat içinde kapısına gelip, onu neden görmezden geldiğini öğrenmek istemesinin an meselesi olduğunu biliyordu. Herhangi bir kavgadan kaçınmaya ve emlakçılardan edindiği üç farklı fiyat üzerine düşünmekte kararlı bir şekilde, önündeki çizime son dokunuşlarını yaptı, telefonunu, otel listesini aldı ve arabasına gitti.

Nehrin yanındaki ilk uygun yere park edip, *muhteşem* de-

recede sakin bir yarım saat boyunca yürüdükten sonra oturarak ilk oteli aradı. Belirtilmemiş gün sayısıyla konaklayacak yer bulabilmesinin tahmin ettiğinden çok daha zor olacağını anlaması sadece üç telefon görüşmesi kadar sürdü. Ne okul tatilinin başlayacağı gerçeği, ne de İngiltere'nin – özellikle bu mevsimde – en turistik yerlerinden birine gideceği aklının ucundan geçmişti.

"Salak!" diye mırıldandı ve önünden geçmekte olan ördeğe bakarak yüzünü buruşturdu. "Peki, erteleyecek miyim, yoksa denemeye devam mı edeceğim?"

Ördek sanki işaret verilmişçesine vakladı ve bunu bir cesaretlendirme olarak alan Abi, listesindeki son telefon numarasını, Sennen'ın içi yerine Aziz Just'ın yakınlarında olan Cairn Hotel'e ait numarayı tuşladı.

Beş dakika sonra Abi, gagalı yüzünde oldukça meraklı bir ifadeyle ona bakan ördeğe teşekkür ediyordu. "Oldukça haklıydınız, Bay Ördek. Teşekkür ederim. Odayı aldım!"

Kendisini Barbara olarak tanıtan, telefonun diğer ucundaki nazik hanımefendi ona oldukça yardımcı olmuştu. Barbara, otellerinde en az iki hafta, hatta daha fazla konaklayabileceğini, ama eğer sorun olmazsa, yedi gün sonra daha önce yer ayırtıldığından dolayı oda değiştirmek zorunda kalacağım söylemişti. Onun zengin Kelt aksanı Abi'yi umutla doldurmuştu. İlk hafta çift kişilik odada, sonra da tek kişilik bir odada kalmaktan mutluluk duyacağına Barbara'yı ikna ettikten sonra, verdiği kararın büyüklüğünden dolayı hissettiği kaygı birazcık da olsun azaldı.

Eve verilen üç değerin yazıldığı kâğıt parçasına bakan Abi, her ne kadar Nigel Davison'ı çok sevmese de, onun verdiği değerin en iyisi olduğunu ve onu seçmesi gerektiğini biliyordu. Sadece Simon'ın onunla bu kadar iyi anlaşmama-

sını dilerdi. Ama yine de, eğer Simon olmasaydı fiyatın daha düşük olabileceğini de kabullendi. Davison'ı arayarak, bilirkişinin raporunun iyi olması durumunda onunla anlaşmaktan mutluluk duyacağını söyledi.

"Teşekkürler, Bayan Carter. Bu gerçekten iyi bir haber. Bay Carter'la inceleme zamanları için iletişime geçeceğim."

"Hayır, Bay Davison, doğrudan benimle ve bu numaradan iletişime geçin lütfen. Bir süreliğine evde olmayacağım, bu nedenle, size olası alıcılara evi gezdirebilmeniz için anahtarları bırakacağım. Emlakçı adresine postalamam uygun mudur?"

Sesi, kafası birazcık karışık gibi duyulan ama iyi ticari içgüdüleri bunu söylememesine yetecek kadar sağduyu sağlayan Davison, vekil ve danışman olarak davranmaktan mutluluk duyacaklarını söyledi. "Ama bu, ödeyeceğiniz ücrete yansıyacaktır, Bayan Carter."

"Öyle olacağını tahmin etmiştim. Hoşça kalın, Bay Davison." Abı telefonu kapattı ve Simon'ın hakkından gelirken kullandığı gibi sert ve ana fikir odaklı konuşmuş olmayı diledi. Sonra, ördeğe doğru kafasını arkadaşça bir tavırla sallayarak, çizimini bitirmek ve toplanmak üzere evine doğru yola çıktı. Ona engel olacak hiçbir şey yoktu artık. Cornwall'a ne kadar hızlı giderse o kadar iyi olacaktı.

Eve geri döndüğünde park yerinde Simon'ın BMW'sini görünce sadece bir parça şaşırdı. Simon vazgeçip evine dönene kadar, çocuk gibi koşup saklanma dürtüsüyle savaşarak siyah arabanın yanına park etti ve *onları kandırıp terk edecek kadar bencil* olduğunu söyleyen bir suçlama heyelanına kendini hazırladı. Ancak, Simon ellerini iki yana açarak, yüzünde 'beni affet' ifadesiyle arabasından inince hazırlıksız yakalandı.

"Sen bir şey söylemeden önce, özür dilemem gerekiyor."

Abi hiçbir şey söylemedi, ancak yüz ifadesi şaşkınlığını gizleyemedi.

"Uzunca bir süre düşündüm ve sen haklıydın. Senin hakkında, sanki Luke'un paylaştırılması gereken bir malıymışsın gibi konuşmamalıydık. Ve bunun nasıl görünmüş olduğunu şimdi anlayabiliyorum. Tek yapabileceğim şey, amacımızın bu olmadığına seni ikna etmek. Oldukça dikkatsiz bir şekilde olsa da, Luke sana göz kulak olmak için burada olmadığından, senin için en iyisini yapmaya çalışıyorduk. Rica edebileceğim tek şey bizi affetmen."

Ona, sanki kullanılıp atılabilir bir eşyaymış gibi davranılmasına karşı hissettiği kırgınlık ve bir tartışmanın ortasında kalmaya duyduğu nefret karşı karşıya kalmıştı. Ancak, Luke'un hayaleti dışında geride bir şey bırakmak istemiyordu. "Pekâlâ. Seni affediyorum," dedi kısa ve sert bir şekilde. "Ama benim sana ait olmadığımı, yeni bir eş aramadığımı ve ne daha önce, ne de şu anda bakılmaya muhtaç olmadığımı anladığın sürece. Luke'la tanıştığım zaman kendi kendime yetebilen, kendi alanında başarılı bir kadındım. Tekrar o kadın olabilirim. Temiz, beyaz bir sayfa peşindeyim ve bunun işe yaraması için başka bir yerde olmam gerekiyor."

"Hiç değilse, bana nereye gideceğini söyler misin?"

"Cornwall."

"Cornwall?"

6. Bölüm

"Şu elindekilere de bak!" Max, Beth'in sokak boyunca evine taşımış olduğu büyük karton kutunun içine göz gezdirdi. "Kasabanın en popüler öğretmeni sen olmalısın!"

Max'in rahatlatıcı varlığına gülümseyen Beth, kutuyu onun bekleyen kollarına itti. Düşmek üzere olan el çantasını omzuna yerleştirdi ve kutunun üzerindeki büyük zarfı kolunun altına aldı. "Kasabada sadece üç öğretmen olduğundan ortada bir yarış bile yok. Ayrıca, meslektaşlarımın bana benzer şekilde, bir köy dükkânını doldurabilecek kadar kokulu mum, sabun, çiçek ve çikolata kutusu stokladıklarının garantisini verebilirim, Max."

"Seninki gibi bir dükkân mı mesela?"

Max'in perakende dükkânıyla ilgili dolaylı sorusunu duy-

mazdan gelen Beth eteğinin cebinden anahtarını çıkardı ve koridora girilen kapıyı açtı. Dükkân kısmına giden büyük, beyaz kapıyı görmezden gelerek, arkasında Max'le birlikte dairesine giden merdivenleri tırmandı.

"Çok küçüklere öğretmenlik yaptığım için diğer iki elemandan biraz daha fazla hediye alıyorum. Bu gibi şeyler hem onlar için, hem de anaokulundan 'büyükler okuluna' geçişlerine titrek bir adım atmalarını izleyen ebeveynleri için oldukça duygusal olabiliyor. Onları eğitim maceralarına yönlendiren ilk öğretmen ben olduğumdan, pek çok teşekkür hediyesi alıyorum."

Dairenin içine doğru Beth'i takip eden Max, kokuları birbirine karışan parfümlü ürünlerin dolu olduğu kutuyu mutfak masasına bıraktı. "Yani mükemmel bir öğretmen olmanla alakası yok öyle mi?"

"Hiçbir alakası yok hem de." Beth kolunun altındaki zarfı masanın üzerine bırakarak, ona kahve mi, yoksa çay mı içmek istediğini sorarcasına iki kupayı havaya kaldırdı.

"Kahve, lütfen." Max büyük zarfı eline alarak sordu. "Bakabilir miyim?"

"Elbette."

Beth paket servis menülerini Max'e doğru fırlattı ve kahveleri hazırlarken, "Yemek yapmaya çok üşeniyorum, ne yemek istersin?" diye sordu.

Max bakma zahmetine girmedi. "Her zaman yaptığımız gibi, ekstra peynirli büyük bir pepperonili pizza, yanında sarımsaklı ekmekler, sana şarap ve bana Alman birası alacağımızı hissediyorum."

"Bir gün seni şaşırtıp başka bir şey isteyeceğim," dedi Beth kıkırdayarak.

"Hayır, istemeyeceksin! Şimdi git ve ben yeni jenerasyon Van Goghların neler yarattığını incelerken yemekleri sipariş et, kadın."

Beth ona dilini çıkararak aramayı yapmaya gitti. O döne ne kadar Max sığdırabildiği çizimleri masa boyunca yaydı. "Bunlar gayet güzel. Yani, dört ve beş yaşlarındaki çocuklar tarafından yapıldığını göz önüne alırsan."

Beth'in boğazına bir yumru oturdu. Boyanmış çiçekler, gülen mutlu suratlar ve kendisinin dersteki çeşitli portrelerinden oluşan yığına bakarken gözleri dolmaya başladı. Bebekten biraz daha büyük olarak gelen ve ilkokul mücadelesine çoğunlukla hazır, büyük birer çocuk olarak giden bu çocuklara 'hoşça kal' demeyi çok duygusal bulmuştu.

"Güzeller değil mi? Harcadıkları emeğe bir bak. Çok iyi çizilmişler. Brandon'ınki bile."

"Brandon? Bana bahsettiğin o oğlan olmalı; hani bir sineğin dikkat süresine ve dizilerdeki ergenlerin tutumuna sahip olan."

"Evet, o. Her sınıfta bir Brandon vardır ve gerçekten de ummadığın şekilde isimleri de genellikle bu olur. Ama onunla elimden gelenin en iyisini yaptım... Baksana, resmi mükemmel. Belki de ona gerçekten bir şeyler öğretmişimdir!"

Max arkadaşını yanına çekerek sıkıca sarıldı. "Tabii ki öğrettin! Hadi, gülümse biraz. Gelecek sene hepsi müthiş olacaklar ve yeni bir grup çömeze ders verirken, onların gelişip büyümesini seyredebileceksin."

"Teşekkür ederim, Max," dedi Beth geri çekilirken. Ellerini kahve fincanının etrafına sardı. "Sırf böyle hediyeler almak için öğretmenlik eğitimini bitirmeyi dilediğin oldu mu?"

"Ben de yıllık banyo ürünleri stoklayabileyim diye mi?"

"Evet! Gerçi, en son çalıştığım okuldaki erkek öğretmen banyo ürünleri değil, genellikle çikolata, kumaş mendil ve kravat alıyordu."

"Çoraplardan sonra bir farklılık yaratmıştır sanırım!" Max masaya sabun kalıplarını ve çikolata kutularını dizerken, Beth karanfilleri koyacak bir vazo bulana kadar mutlu bir şekilde hayatta kalabilecekleri su dolu bir sürahinin içine yerleştirdi.

"Soruma cevap vermedin."

"Evet, vermedim." Beth'in hediye grubuna bir şişe lavanta kokulu banyo köpüğü ekledi. "Peki, pizza ne zaman gelecek?"

Max'in konu değiştirme isteğini kabul ederek, resimlerden birini eline aldı Beth. "Kırk beş dakika kadar sonra," diye cevapladı ve bir araya toplamadan önce resimleri teker teker inceledi. Birkaç tanesinin aceleyle yapıldığı kalem veya fırça darbelerinden belliydi, ancak çoğu, genç öğrencilerinin zamanını almış, üzerlerinde büyük dikkat harcanmış olmalıydı. "Bunları sadece bir zarfa koyup, bir yere atıp unutmak çok yazık ama on beş tane resmi asmam da imkânsız, burada yeterince yerim yok."

Max kahvesinin üzerinden Beth'e, sanki burnunun ucundaki bir şeyi kaçırdığını ima eder gibi baktı.

"Ne var?"

Max gözleriyle resimlere işaret edince, Beth gözlerini devirerek, "Ah, söyle bana işte, yoksa sarımsaklı ekmekleri sana vermem," dedi.

"Bu kadar gözünün önünde olan bir şeyi görememeni, yoğun bir dönemin bitişi olmasına ve gözyaşlarıyla dolu vedalardan dolayı duygusal olarak zarar görmene bağlayarak sana söyleyeceğim."

"Max!"

"Büyük bir örümcek ailesine uygun bir ev sağlamaktan başka hiçbir şey yapmayan bir dükkânın var aşağıda. Resimleri oraya asıp, orayı bir galeriye çevirebilirsin."

Beth fincanını yavaşça masanın üzerine koyarak kaşlarını çattı. Max tabii ki haklıydı, kısa süreli olsa da, dükkân için oldukça faydalı bir kullanım olurdu bu. Ama bir galeri... "Ciddi misin sen Max? Yoksa öylesine mi söyledin bunu? Demek istediğim, Cornwall'da nereye baksan bir galeri bulursun. Sennen'ın bir tane galeriye daha ihtiyacı var mı?"

"Sadece, o boş yeri çocukların yaptıklarını göstermek için kullanabileceğini söylemek istemiştim. Öğretmenlerinin, çizdikleri resimlerle gurur duyarak onları tüm dünyaya göstermek istemesine bayılmazlar mıydı? Bundan daha ilerisini düşünmüyordum açıkçası, ama galeri de bir başka olasılık değil mi?"

Beth en üstteki resmi okşadı, parmaklarının altındaki kalın poster boyası sertti. "Sanatla ilgili hiçbir şey bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Ne sevdiğini biliyor musun?" diye sordu Max. Bu, bıkkınlıkla sorulmuş bir soru değildi.

"Yani, evet, ama bu yeterli değil, değil mi? Sanatçılar ve galerilerle dolu bir ülkede yeterli değil."

Max saatine göz attı. "Hadi, fincanını al da aşağı inelim. Dükkânı çevrende hissetmediğin sürece düzgün bir karar vermene imkân yok."

Beth anahtarını dükkânın iç kapısına yerleştirirken sessizce birkaç derin nefes aldı. Dedesinin dükkânını yeniden dizayn etmeyi düşündüğü her seferinde hissettiği o duygunun ötesine geçmesi gerektiğini biliyordu; sanki bir şekilde onun anısını kirletiyormuş gibi hissediyordu.

Her ikisi de sessizlik içinde durdular. Dedesi işin başındayken asla müsaade edilmemiş olan toz ve dağınıklığa rağmen, her zaman olduğu gibi ferah ve rahat hissettiriyordu dükkân. Bina bir dükkân sırasının en sonunda yer aldığından, yan köşeden her türlü faydalanılmıştı; iki kocaman pencere, birbirlerine dik bir açıyla sağ tarafta duruyorlardı. Dedesi her iki pencereye de birer sergi basamağı koymuştu, ama şimdi onlar, tamir ettiği ayakkabıları cilaladığı makinenin yanına, odanın arka tarafına gitmişti. Sağ taraftaki duvar boyunca uzanan iş tezgâhı hâlâ deri parçaları, katılaşmış yapıştırıcı kavanozları, cila tüpleri, bezler ve bir gün işe yarayabilecek şeyler barındıran birtakım kavanozlarla kaplıydı.

Tezgâhın üzerindeki duvarda, düzinelerce dikdörtgen kutudan oluşan tahta bir raf kümesi vardı. Çoğu kutuda, dedesinin en önemli aletlerinden biri olan, farklı tarz ve boyutlarda topuk ve tabanlar yer alıyordu. Ayrıca bir anahtar kesme makinesi, kupalar veya ödüller için bir oyma aleti ve hiçbir zaman geri alınmamış, onlarca karton kutu dolusu ayakkabı, artı ip stokları, işlenmemiş anahtarlar ve Beth'in işlevini ancak tahmin edebileceği ufak tefek aletler vardı.

Ortama çöken sessizliği bozan Max, en yakınındaki kutuyu aldı ve iş tezgâhına koyarak, anında burnuna girip onu hapşırtan bir toz bulutu kaldırdı. Sevgili dedesi öleli iki yıl olmasına rağmen, bunun Beth için önemli bir şey olacağını bilen Max nazikçe ama ısrarcı bir şekilde konuştu. "Beth, deden iyi bir insandı. Senin burayı boşa harcamanı istemezdi.

Senin bu dükkânı hayatını iyileştirmen için kullanmanı isterdi. Bundan en ufak bir şüphem bile yok."

Başını evet anlamında sallayan ama hiçbir şey söylemeyen Beth odayı inceledi, tüm gücüyle burayı bir kunduracı dükkânından başka bir şey olarak hayal etmeye çalıştı. Kalbinin derinliklerinde, dedesinin bütün eşyaları buradayken bunu asla yapamayacağını biliyordu.

Bir süre için arkadaşının onun için karar vermesine ihtiyaç duyduğunu hisseden Max, ajandasını gömleğinin cebinden çıkardı. "Burayı boyayabilmek için gelecek hafta sonumu ayarlayabilirim. Eğer bunu başarırsam, o zamana kadar burayı boşaltabileceğini düşünüyor musun?"

Verdiği tarih Beth'i nostaljisinden söküp çıkardı. "Gelecek hafta mı? Ama Max, o zamana kadar burayı asla temizleyemem," makineye ve duvar raflarına işaret etti, "Hem senin o zamana planladığın bir işin yok mu? Boyamanı bekleyen iki konservatuvar ve bir mutfak olduğunu sanıyordum."

"Evet, var ama cumartesi ve pazar için yok."

Beth, "Bütün hafta boyunca çalıştıktan sonra izin günlerinde burayı boyamaya gelmeni isteyemem senden!" diyerek itiraz etti.

"Of, bu kadar da saçmalama, kadın! Eğer bir muhasebeci olsaydım ve hafta sonu burayı boyamayı teklif etseydim bunu sorgulamazdm değil mi?"

"Yani, hayır ama..."

"Ama'sı yok," dedi Max. "İlk başta burayı boşaltmamız gerekiyor. Sana olabildiğince hızlı bir şekilde buranın yerel gazetede ve eBay'de reklamını vermeni tavsiye ediyorum, bunun dışında," makinelere işaret etti, "istersen pizzayı beklerken şunlarla başlayabiliriz," diye ekledi ve cevap bekle-

meden, kocaman ceplerinin birinden bir çöp torbası çıkardı. "Şimdi, bunların hangisi çöp?"

Yarım saat boyunca, kulakları kapı zilini ve yemeklerinin gelişini dinlerken, ilk kutuyu elden geçirerek kısa sürede çöp torbasını doldurdular. Bu sırada Beth, okuldaki işleme ve sanat dersleri için deri şeritlerinden bir yığın oluşturdu. Çalışırlarken bol bol fikir alışverişi de yaptılar.

"Çocukların resimlerini gösterdikten – ki direkt pencerelere yapıştırılabilir aslında – sonra ne olacak?"

"Bence resimler köşelerine yapıştırılacak bir banttan daha fazlasını hak ediyor, Beth, ama ne demek istediğini anladım." Max gözlerini duvardaki raflarda gezdirdi. "Şunlar eski moda şeker kavanozları için harika raflar olurdu. Tatlı dükkânına ne dersin?"

"Bunu o kadar çok sevdiğimden emin değilim ve hem Penzance'takiyle asla yarışamam; oradaki fudge[4]ları için ölünebilir bir yer."

"Kıyafet, ayakkabıcı, hırdavatçı, kafe, kitapçı?"

Beth iç çekti. "Kitapçı fikri ilgimi çekti ama diğerleri için aynısını söyleyemem. Bir kafe veya yiyecek dükkânı olursa gün boyu açık olacak ve çok fazla ilgi gerektirecek. Daha önce de söylediğim gibi, öğretmenliği bırakmak istemiyorum."

"Dükkânın sahibi olarak kalıp, burayı bir kuaför, güzellik merkezi, hatta şu yeni çıkan tırnak barlarından biri olarak kiraya verebilirsin."

Beth duyduklarına inanamadan güldü. "Ciddi misin?" Ayak bileğine kadar uzanan kot eteğine ve mor bir tişörtten ibaret olan okul üniformasına baktı. "Güzellik salonu mu? Tırnak barı mı? Ben mi sahibi olacağım?"

4 Daha çok Amerikan mutfağından dünyaya yayılan çikolatalı bir tatlı.

"Tamam, tamam!" dedi Max ve ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Bu, o kadar da kötü bir fikir değildi, çünkü yerel olarak o ikisi de yok burada. Bana mızıkçı diyebilirsin ama senin bu fikirlerle ilgili rahat hissetmediğini seziyorum."

Beth kısa ve öz bir cevap vermekten pizzanın gelişiyle kurtuldu.

7. Bölüm

Abi, Taunton Deane benzin istasyonunun içine arabasını çekerken, gerginlik ve işe yaramaz bir suçluluk duygusu eşlik etti ona. Devon ve Somerset'i ayıran sınıra birkaç mil kalmışken, kafayı taktığı adımın büyüklüğünün, konsantrasyonunu bozduğunu hissedebiliyordu. Umutsuzca ihtiyaç duyduğu kahve ve yanında, mümkünse sağlıksız bir şekilde çikolataya bulanmış bir şey almak için sıraya girdi. "Gerçi, hayatta bir kek satın almam," diye mırıldandı sessizce.

Dayanamayıp aramalarından birine cevap verdiğinde Simon'ın söylediklerini düşündü. Gerçekten de haklı olabilir miydi? Simon, Abi bir çılgınmış gibi konuşmuş, Luke'un ölümünün ruh sağlığına düşündüğünden çok daha fazla zarar verdiğini ve bunu görmezden geldiğini söylemişti.

Abi o anda kahkahasını durduramamıştı. Simon'ı aklının başında olduğuna ikna etmişti ve eğer Cornwall'ı sevmezse başka yerleri deneyeceğini, ancak buna kendisinin karar vereceğini, bunun onu ya da ailesini hiç ilgilendirmediğini söylemişti. Hem onun suyuna gitmek, hem de çenesini kapatmak için, şayet evin satışının kusursuz ve düzgün geçmesi için yardım etmeyi hâlâ istiyorsa, bunu kabul edeceğini de eklemişti. Bunun uzun vadede gerçekten işe yarayacağını umuyordu. Bunun üzerine Simon, o yokken herhangi bir beklenti veya gizli plan olmadan evin satışına göz kulak olacağına dair hevesli bir şekilde söz verdiğinde Abi kendisiyle çok gurur duymuştu. Ancak şimdi, fazlaca pahalı içeceği için sırada beklerken, ona Simon'ın haklı olabileceğini söyleyen kafasının içindeki hain sesi dinlemeden edemiyordu. Belki de gidişi, Luke'un zamansız ölümüne verdiği geciken bir tepkiydi.

Luke dünyanın en iyi kocası olmayabilirdi ve Abi insanlar içinde küçük düşürülmeyi bir dakika bile özlemiyordu, ancak aynı zamanda onun sevgisinden de asla şüphe duymamıştı. Ama Luke daha çok, sevmemiş olmayı diliyormuş gibi davranırdı.

Luke'un ölümünden bu yana geçen her gün, utangaç kişiliğini, çizmeye çalıştığı güçlü imajın altına saklamak için uğraştığını, başarılı bir iş kadınından, beklentilerine ulaşamadığında kocasının gözlerinde ortaya çıkan hayal kırıklığından kaçmak için her şeyi yapabilecek ürkek bir eş haline gelmesine nasıl izin verdiğini hatırlamak daha da zorlaşıyordu. Onu gerçekten seviyordu ve gerçekten özlüyordu ama...

Düşüncelerini dağıtmak için bakışlarını camdan dışarı çevirdi. Dört kişilik mutlu bir aile park boyunca yürüyordu. Kalbine saplanan duygunun beraberinde getirdiği hisle ezilmemek için çabalaması gerekti. Luke'la birlikte böyle bir aileye sahip olabileceğini hayal etmekle çok mu saf davranmıştı?

Yaş farklarına rağmen Luke, Abi'ye her zaman çocuk istediği izlenimini vermişti, ta ki balayılarına dek. Bir restoranda yemek yerlerken, bebekleri ağlamayı bir türlü bırakmayan bir aile girmişti içeri. Luke sadece sinirlenmekle kalmamış, ebeveynlere çocuklarını sessiz tutamadıkları için gerçekten kaba davranmıştı. Eve giderken yol boyunca, on altı yaşından küçüklerin ve bebekli ailelerin restoranlara alınmamaları gerektiğiyle ilgili söylenmişti. Abi onları savunmak isteyerek, hiç kimsenin bebeklerinin ne zaman ağlayacağını tahmin edemeyeceğini, çocukların erken yaşta restoranlara getirilmesinin onlara güzel davranışlar kazandıracağını ve sosyal etkileşimi öğrenmelerine yardımcı olacağını söylemişti. Ancak soğuk bir bakış lafını kesmişti, gelecek birkaç yıl boyunca oldukça aşina olacağı bir bakıştı o.

O bakışı, Luke'un öyle davranan bir yaratığa sahip olmasının asla mümkün olmayacağını söylemesi takip etmişti. Bir aile olmayla ilgili bütün konuşmalara son verilmişti ve Abi'nin tartışmayı yeniden açma çabaları bir sessizlik duvarıyla karşı karşıya kalmıştı.

Şimdi, kendi isteklerine göre yeni bir hayat mı düzenliyordu, yoksa Luke'un hayattayken ve öldüğü zaman yaşatmış olduğu acıdan mı kaçıyordu? Bunu yapabilir miydi ki?

Kahvesini aldıktan sonra, sakin olmaya karar vererek temiz sayılabilecek bir masa buldu ve cam kenarına oturup, park edilmiş araba denizine boş bir şekilde baktı. Kederli bakışlarını içeceğine çevirdi, Luke onun kâğıt bir bardaktan kahve içmesini kesinlikle onaylamazdı. İşteki *büyük* terfisinden sonra, çini fincan ve tabak yoksa, kupada bir şeyler içmenin bile sadece daha *üstün* başka bir alternatif olmadığında yapılması gerektiğini düşünmeye başlamıştı.

Sohbet ederek park yerinde hareket eden çiftleri, arkadaş

gruplarını ve aileleri izlemeye devam ederken, gözyaşları gözlerinin kenarlarında birikmeye başladı. Luke'un, hayatının her yanını ele geçirmesine müsaade ederek çok fazla şey kaçırmıştı. Bu kadar dayanıksız olmak istememişti ama Luke...

Bol kafeinli kahvesinden destekleyici bir yudum aldı ve ona mucizevi bir şekilde ikinci bir şans verildiğinin farkına vardı. Bu şansın başka bir şekilde gelmesini dilerdi ama ne olursa olsun, gelmişti ve bunu boşa harcamayacaktı.

Bir anda, Luke'un hiçbir zaman onaylamayacağı her şeyi yapma arzusuna kapıldı. Mükemmel kesimli saçlarını mahvetmek, belki bir dövme yaptırmak, evden makyajsız çıkmak, arkadaşlar edinmek istiyordu...

Arkadaşlar en zor şey olmuştu. Hiçbir arkadaşı Luke'a ısınamamıştı. İlk başta onlara Luke'u savunmuştu; kibirli dış görünüşünün bir rol olduğunu, tek başınayken iyi biri olabileceğini açıklamaya çalışmıştı ama Luke, Abi'nin iş dışında tanıdığı hiç kimseyi onaylamadığından, onlara iyi tarafını göstermemişti. Sonuç olarak arkadaşlarının hiçbiri, onun âşık olduğu Luke'u görememişti. Şimdi, kahvesine fazladan süt karıştırırken, Luke'un o tarafının, o özlediği tarafının mı rol olduğunu, yoksa dışarı gösterdiği kişiliğinin mi gerçek olduğunu düşünmeye daldı.

Böyle düşünmenin bir anlamı olmadığını bilerek küçük sırt çantasına uzandı ve bir gece önce bilgisayarından çıktısını aldığı satılık mülk listesini çıkardı. Hiçbiri çocukken sevdiği eve benzemiyordu ama çikolata kalıbını kemirirken yüzünde büyümeye başlayan gülümseme bütün ağlama isteğini söndürdü. Çocukluğunun rüya evine benzesin ya da benzemesin, önündeki sayfada listelenmiş olan mülklerin tamamı, şu anda sahip olduğu steril yönetici evinden daha davetkâr duruyordu.

Ayakkabıyla dolaştığında halıda bıraktığı çamurlu ayak izleri sebebiyle kimsenin kalp krizi geçirmeyeceği bir evde yaşamak istiyordu. Ev gibi hisseden bir ev istiyordu, kraliyetin veya Evler Ve Bahçeler Dergisi'nin davetsiz misafir olarak gelmesini bekliyormuş gibi görünen bir ev değil.

Belki de bir köpekle – şu uzun tüyleri mobilyaların her yerine bulaşanlardan! – uzun sahil yürüyüşleri veya yavaş dağ gezintileri yapardı. Kahvesinden geride kalanları bir hamlede kafasına dikerken bu görüntüler zihnini kapladı. Sanki şanslı bir efsunmuş gibi, ev listesini avucunda sıkıca tutarak arabasına doğru yürüdü.

Devon'ı Cornwall'dan ayıran nehir olan Tamar'ı geçtiği saniyeden itibaren güneş parıldamayı bıraktı. O ana kadar, benzin istasyonunda otururken sarındığı iyimserliği elinde tutmayı başarabilmişti ama şimdi, gökyüzü kararmaya başlarken, kararlılığı da zayıflamaya başladı. İnternette planladığı rotanın beş saat alması gerekiyordu. Ama Kelt yolu daha yavaş ve dar hale gelirken, sayısız yol yapım çalışmasıyla karşılaşmıştı ve yüzlerce karavan trafik akışını yavaşlatmıştı. Sonra otoban tamamen kaybolmuş, gökyüzü gittikçe kasvetli hale gelmiş ve fırtına bulutları Abi'nin üzerinde toplanmaya başlamıştı. Araba kullanmanın yorgunluğu ve ilerideki bilinmeyen yola duyduğu korku, umutlarının üzerine çıkmak için savaşıyordu.

Daha önce hiçbir yol işaretine, Aziz Just'a en yakın olduğunu bildiği Penzance'ınkini gördüğü kadar sevinmemişti. Zihninde, hafta içinde geleceği bir yer olarak listelediği büyükçe bir barın önünden geçerken, ilk yağmur damlaları

arabanın üzerine düştü ve bir gök gürlemesi ülkenin en altına gelmiş olduğunu müjdeledi. Yolculuğunun başlangıcına oldukça uygun olan, ama ıslak bir akşama artık uymayan yazlık kıyafetleriyle üşümeye başladığını hissetti. Ayrıca, midesi de guruldayarak, öğleden beri bir kalıp çikolatadan başka bir şey yememiş olduğunu ve saatin şu anda 18.30 olduğunu hatırlattı.

Direksiyon başındaki gergin bedeni gördüğü tabelayla gevşedi. "Evet!" dedi kendi kendine. Aziz Just sadece iki mil ötedeydi! İşaret edildiği gibi sağa dönerek dar virajı takip etti. Ancak dört milin sonunda hâlâ Aziz Just'a ulaşamadığında yanlış bir yere dönmüş olduğunu anladı. Sekiz dönüşmüş gibi görünen üç dönüşten sonra geldiği yere geri döndü ve işaret tabelasına ulaşarak en baştan yeniden ilerledi. Sonuç değişmemişti, yine yanlış yerdeydi. Gördüğü her yol tabelası bir öncekiyle çakışıyordu, arabayla daireler çizerken panik olmaya başladı. Yolculuğunun bu aşamasında nasıl kaybolmuş olabilirdi? Benzin ibresine baktı, bitmek üzereydi; artık daha fazla kaybolmayı göze alamazdı.

Kenara çektiğinde, wi-fi sinyalini kaybettiğini ve bu yüzden telefonundan yön tarifi alamayacağını görünce lanet okudu. "Pekâlâ, mantıklı düşün," dedi kendine, sakin kalmaya çabalayarak. "Aziz Just'ın önünde olmadığını biliyorsun. Sağa veya sola gidemezsin, bu yüzden arkanda olması gerek. Ne kadar küçük olursa olsun, bütün bir kasaba kaybolamaz! Penzance'a dön, orada hiç değilse yemek yemek için bir bar bulup sonra da benzinci arayabilirsin."

Nabzı istediğinden daha hızlı atarak ve yolların bu kadar dar olmamış olmasını dileyerek ilerlemeye devam etti. En sonunda, daha önceden gördüğü bar gözüne ilişti. Arabasını park yerine çekerek içeri girdi, bir bara girmeye duyduğu ge-

nel isteksizlik, hem yemek yemek, hem de yön tarifi almak ihtiyacı tarafından yok edilmişti.

Gülümsemesiyle ışıltılar saçan bar sahibesi, Abi'yi boş olan tek masaya yerleştirdi. Bu tatil mevsiminde trafiğin haliyle ilgili sempatik şeyler söyleyip, oteline nasıl ulaşacağıyla ilgili adım adım talimatları Abi bardan ayrılmadan önce vereceğine söz vererek mutfağa geçti. Olabildiğince hızlı bir şekilde ona bir kupa kahve ve ton balıklı, mayonezli bir kumpir getirdi.

Abi yarım saat sonra, kahvesini bitirmiş ve yemeğini hemen hemen yemiş bir vaziyette, görüşmeyi umduğu evlerin listesini yeniden gözden geçirmeye başladı ve garip bir şekilde, birinin onu izlediği hissine kapıldı. Etrafına bakınırken, ona doğru yürüyen, şok edici kızıl saçlara sahip olan, uzun boylu, ragbi oyuncusu gibi duran bir adamın gülümseyen suratına bakarken buldu kendisini.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama barın arkasında duran Patsy," dedi ve Abi'ye el sallayan barmen kadına doğru işaret ederek, onun talebiyle gelmiş olduğunu ve daha en başından sonlanmaya mahkûm bir sohbet olacağını doğruladı. "Yol tarifine ihtiyaç duyduğunu söyledi," diye ekledi ve kocaman elini uzattı. "Ben, Max."

Abi gülümseyerek, uzatılan eli sıktı. "Ben de Abi. Evet, yardıma ihtiyacım var. Sürekli daire çizip durdum. Yorgun ve aç olduğum için mi, yoksa yol tabelalarından hiçbiri söylediği yere gitmediği için mi yanlış yere gittiğimi bilmiyorum."

"Bir benzin istasyonuna da ihtiyacın var mı?"

"Evet, lütfen." Abi, hoş görünen yabancı bir adamla konuşuyordu ve ona bunu yapmamasını söyleyecek hiç kimse yoktu. Luke görmüş olsaydı bu durumdan nefret ederdi. Ama

zaten o varken böyle bir şey de olmazdı. Abi, birinin kendi çıkarını göz önüne almadan ona en son ne zaman yardım ettiğini hatırlamıyordu. İç çektiğini fark edince kızardı. "Özür dilerim," dedi aceleyle. "Çok uzun bir yolculuk oldu."

"Hiç sorun değil. Nereden geliyorsun?"

"Surrey. Uzun bir yol olduğunu biliyordum ama her nasılsa, göründüğünden çok daha uzunmuş."

Max güldü. "Cornwall'ın sınırından geçtiğin zaman o son birkaç saat sonsuza kadar gidiyormuş gibi oluyor, değil mi?" Kafasıyla Abi'nin önünde duran ev listesine işaret etti. "Buralarda bize katılmayı mı düşünüyorsun?"

"Şey... evet." Abi burada iyi karşılanacağım varsayması nedeniyle utandı. "Ama merak etme, o hafta sonu tatilcileri gibi en iyi evleri kapıp sonra tüm maaşımı harcamak için Londra'ya geri dönmeyeceğim!"

Max yeniden gülerek, "O düşünce aklımın ucundan bile geçmemişti. Buralara aşina mısın?" dedi.

"Çok sayılmaz. Çocukken buraları çok severdim. Anne babam, beni ve ağabeyimi her yıl Sennen'a getirirlerdi. O zamanlar âşık olduğum bir evi arayıp bulmaya çalışacağım, sonra da yaşayacak bir yer arayacağım," boş sandalyeye işaret etti, "oturup bir şeyler içmek ister misin?"

"Teşekkürler, ama gitmem gerekiyor. Bir arkadaşa onun yanına uğrayacağıma dair söz verdim. Bana kamyonetime kadar eşlik edip etmeyeceğini soracaktım, eğer gitmeye hazırsan tabii. Patsy, Cairn'e gideceğini söyledi. Orası tam yolumun üzerinde, böylece benim arkamdan gelebilirsin."

"Bana büyük bir iyilik yapmış olursun," dedi Abi sonra da notlarını ve kâğıtlarını toparladı. "Sıcak bir banyo ve erken uyku için ölüyorum."

"Hadi gidelim o hâlde." Max boş tabağı ve kupayı alarak bara koyduktan sonra Patsy'ye veda etti ve dışarı çıktıklarında Abi'nin arabasını işaret ederek, "Araban iyiymiş," dedi.

Abi şaşırmıştı. "Onun benim olduğunu nereden anladın? Park yeri tamamen dolu."

"Londralısın kızım ve bunu gösteriyorsun da," dedi Max ve hakaret etmediğini, sadece gerçeği söylediğini göstermek ister gibi, yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi. "Şimdi, eğer buradan çıkarak sağa dönüp, yaklaşık üç dakika boyunca düz gidip sonra tekrar sağa dönersen benzin istasyonuna ulaşırsın. Orası yarın sabah saat altıda açılıyor. Ama şimdi sola döneceğiz tamam mı? Eğer kamyonetimin hemen arkasında olursan seni oteline götürebilirim."

Abi, üzerinde 'Max Boyuyor' yazan kamyonete olabilecek en güvenli yakınlıkla giderek otelinin park yerine dakikalar içinde ulaştı.

Max kamyonetin sürücü koltuğundan atlayarak Abi'nin kapısını açmak için arabasının yanına geldi. "İşte geldik. Burada iyi olacaksın. Güzel yerdir."

"Çok teşekkür ederim, sen olmasaydın şu an hâlâ daireler çiziyor olacaktım."

"Sadece altın kuralı hatırla yeter; yol tabelaları turistler içindir, seni her yere en uzun yoldan götürür ve kafa karıştırmak için yaratılmışlardır."

"Neden?"

"Hiçbir fikrim yok." Max yeniden güldü. "Ve umarım söylememe kızmazsın ama ben senin yerinde olsam, evleri görmek için randevu almak yerine önce o evlerin bulunduğu kasabaların tamamını gezerim. Bazı yerler senin hayal ettiğinden daha küçük olacaktır tahminimce ve hepsinde wi-fi da

yok. İlk olarak o çocukluk evini bulmalısın, onu bulana kadar diğer evlerin sana uyacağını zannetmiyorum," dedi ve sanki istenmeyen bir öğüt vermiş gibi mırıldandı. "Bu sadece bir öneriydi." Sonra da elini hoşça kal anlamında sallayarak arabasıyla hızla oradan uzaklaştı.

Abi suyun sıcaklığının yorgun omuzlarına işlemesine müsaade ederken, düşünceleri, onu geçici sığınağına yönlendiren yardımsever dev adama takıldı. Onunla konuşmayı kolay bulmuştu ve onu bir belaya götüreceği, ya da birlikte olmayı teklif edeceği düşüncesinin aklının ucundan bile geçmediğini şaşkınlıkla fark etti. Barın sahibesi Patsy ve yarım saat önce otel odasına girişini yapan Barbara gibi, Max de sadece oldukça arkadaş canlısı bir insandı.

Abi köpüklerin içine daha da çok battı. "Arkadaş canlısı insanlar. Bu kesinlikle iyiye işaret," diye mırıldandı.

8. Bölüm

Martıların dalaşmalarının ciyaklamalarıyla gün doğumunda uyandığı için uykusuz hisseden Beth, sabah altıdan beri uyumak için çabalamaktan çoktan vazgeçmişti. Max'in ona bıraktığı tulumu üzerine giydikten sonra, kıyafetin içinde yüzmektense, uzun gelen kollarını ve bacaklarını kıvırıp, dükkânın tam ortasında, elinde bir rulo çöp torbasıyla durdu.

Radyoyu açarak saat altı haberlerinin sonunu yakalarken, az sonra yapacağı şey için dedesinden özür diledi. İlk çöp torbasını açarak derin bir nefes aldı ve eski kunduracı dükkânının içindekileri atılacaklar, saklanacaklar ve satılacaklar olarak ayırmaya başladı.

Bir saat sonra, üçüncü çöp torbasının ağzını bağladığında gerindi ve dedesinin işinin çoğunu yaptığı ayakkabı

tezgâhına doğru yürüdü. Dedesinin orada durup, yeni tamir edilmiş ayakkabıları ve botları cilalamasını hayal etmemeye çalışarak, ondan nasıl kurtulabileceğini düşündü. Kim isterdi ki bunu? Saklamalı mıydı? Dükkâna uydurabilme şansı var mıydı? "Şayet buraya 'Eski Kunduracı Dükkânı' ismini verirsem," diye mırıldandı. Makineyle konuşurken onu okşadı, ancak ikna olmamıştı. İsim hiç ilham verici değildi ve bir kafeden hırdavatçıya kadar her şeyi kastediyor olabilirdi.

Dükkânı boş ve yeni boyanmış bir şekilde hayal etmeye kendini zorladı ve satılacak şeylerle daha sonra ilgilenmeye karar verdi; her şeyi adım adım yapacaktı. İlk başta dükkânı kendisinin mi işleteceğine, yoksa başka birisine kiraya mı vereceğine karar vermesi gerekiyordu. Dükkânın kontrolünü başkasına vermek istediğine emin değildi, ama öğretmenliği bırakmak istemediğine emindi. Dükkân bir market, bir kitapçı ya da kafe olabilir miydi? Hatta belki de, Max'in önerdiği gibi, bir galeri olabilirdi. Burası iki büyük penceresiyle, resimleri sergilemek için idealdi, ancak bölgede çok fazla galeri vardı. Turizm, sanat ve zanaat dükkânlarının hali hazırda ele geçirdiği bu yerde dükkânı kazançlı hale getirmek için, öğrencilerinin ona verdiği resimleri sergilemekten daha yaratıcı bir fikir bulması gerektiğini biliyordu.

Ama her şey boşunaydı. Bu sabah doğru düzgün düşünemiyordu. Bilinçsizce, dedesinin gerçekten de zor bir müşteriyle uğraşırken yaptığı şekilde omuzlarını geriye atarak, pratik davranıp yapılması gereken şeyleri tamamlamanın en iyisi olduğuna karar verdi. Dükkân temizlenip, o ve Max tarafından yeniden boyadığında karar vermeye başlayacaktı.

Bir önceki gün saatlerce araba kullanmaktan dolayı çok yorgun olsa bile, Abi'nin uyuyacak kadar rahatlaması uzun zaman almıştı. Yorganın altında saatlerce yatmış, martıları ve taş çatının üzerine düşen yağmur damlalarını dinlemişti, zihni, ne yaptığıyla ilgili bir fikir ve güvensizlik karmaşasıydı. Ama şimdi, kelebekler uçuşan bir mideyle, ferah kahvaltı salonunda oturmuş, ona eksiksiz bir İngiliz kahvaltısı getiren, otelin tek garson kızına gülümsüyordu. *Çok fazla yağlı, Abi, nasıl yaparsın bunu? Bu yaşta, yağların kalçalarına yapışıp kalacağını bilmiyor musun?* Luke'un onu sessizce azarlayan sesini duymazdan gelerek kendine, bir nakliyeciyi birkaç saat ayakta tutabilecek büyüklükte bir kupa çay doldurdu. Kalın bir dilim tost ekmeğinin üzerine yağ sürerken, güneşin bulutların arasından çıkıp Cornwall'ı aydınlatmaya hazırlandığını görebiliyordu. Lezzetli bir parça domuz pastırmasını çiğnerken, çocukluğunun onu çağırdığını hissedebiliyordu. Daha hızlı yemeye başladı. Acaba bugün *Abbey'nin Evi'ni* bulabilecek miydi?

Max'in ona önceki akşam barda verdiği tavsiyeyi hatırlayarak, önündeki gün için bir planlama yapmaya başladı. Çocukluğunda âşık olduğu o evi bulmaktaki kararlılığına rağmen, onu bunca yıldan sonra tekrar görmenin büyük bir hayal kırıklığı yaratma ihtimalinin çok yüksek olduğunun da farkındaydı. Bu yüzden, her ne kadar doğrudan gidip o evi bulmak istese de, pratik ve mantıklı düşünmekte kararlıydı. İlk başta arabasına benzin alacak, sonra da en yakın ATM'ye gidecekti.

Çayından geri kalanları içti ve öğleye kadar değil, bütün gün için ona yetecek kadar yemiş gibi hissederek, içinde bir heyecan kıvılcımıyla ayağa kalktı. Artık keşfetme zamanıydı. Bugün, İnternet bağlantısı sağlamayan bütün köyleri listesinden silecekti. Yardımsever kızıl saçlı boyacının da ona hatırlattığı gibi, İnternet olmadan Abi çalışamazdı. Bu sağduyu

parçası dışında, karar vermeyi kalbine bırakacağını düşünürken, araba anahtarını ve haritalarla, bütün yerel emlakçıların adreslerini çoktan koymuş olduğu çantasını dalgınca aldı.

Her ne kadar kirli ve yorgun olsa da, Beth en sonunda ilerleme kaydettiğini biliyordu. Çevresindeki, ağzına kadar dolmuş çöp torbalarını zar zor hareket ettirebiliyordu. Katı ve hızlı bir şekilde çalışarak zihninin, elindeki işten sapmasına izin vermedi. Bütün çekmecelerin boşalması ve çalışma tezgâhının temizlenmesiyle, genel temizliğin yarısından fazlası bitmişti. Midesi yüksek bir sesle guruldayarak, geç bir kahvaltı ve erken bir öğle yemeği olarak yediği tostun üzerinden uzun bir zaman geçtiğini hatırlattı ona.

Koca tulumunu üzerinden çıkararak, Max'in daha sonra odanın ucuna götürmesini umduğu çöp torbalarının üzerine fırlattı. Ardından da, gerçekten ihtiyaç duyduğu bir tabak patates kızartması için en iyi arkadaşına barda katılmadan önce dairesine duş almaya çıktı.

Sennen Koyu'nun denize bakan tarafı boyunca uzanan kısa duvara oturan Abi, önündeki sahnenin güzelliğine merakla baktı. Akşam saat altıda gitmiş olmasına rağmen, beyaz kumsal hâlâ deniz kenarında günlerinin sonunu geçiren ailelerle doluydu. Anneler çocuklarını havlulara sarıyor, kumdan kaleler kumsalı süslüyor, çukurlar mutlulukla kazılıyor ve toplanmış deniz kabuklarıyla taşlar, ya kumdan kaleleri süslemek, ya da hatıra olarak eve götürülmek için hazır bekliyorlardı.

Ancak onun dikkatini asıl çeken şey yakınlardaki Roundhouse'tu. Saat geç olduğu için şu an kapalı olan galeri, Abi'nin sekiz yaşında olduğu zamanlardaki gibi görünüyordu aynı. Ahşap ve granit bir binaydı, bir zamanlar tekneleri denizden çıkarmak için bir ırgat olarak kullanılmıştı, ama şimdi bir sanat ve zanaat merkeziydi ve Abbey'nin Evi dışında, Abi'nin çocukken koyda geçirdiği tatil anılarının başlıca dayanağı olmuştu.

Abi binaya bakarken geçirdiği günü düşündü. Bütün hayatı boyunca gezmediği kadar küçük köy ve kasabayı bir günde ziyaret etmişti. Çoğunu sevmişti ama hiçbirinde yaşayabileceğini hayal edemiyordu. Hiçbir şey ona evine gelmiş gibi hissettirmemişti. Luke'tan geldiğini bildiği, *Aptalca davranma bebeğim, hadi evine git,* diyen yumuşak sesi bastırmaya çalışıyordu. Ama Abi, Karayipler'de bulunan turkuaz denize benzeyen Cornwall'daki bu koy boyunca gözlerini gezdirirken, bu yer, burası, şu anda doğru hissettiriyordu.

Belki de Cornwall'ın tamamını taramadan önce sadece kalbini dinleyip, çocukken âşık olduğu evi arasa daha iyi olurdu. Problem şuydu ki, Sennen büyük olmamasına rağmen, kuytu köşelerle dolu, görünürde olduğu kadar görünmeyen evlerin de bulunduğu bir yerdi, bu yüzden nereden başlaması gerektiğiyle ilgili en ufak bir fikri yoktu. Evin fotoğrafını bavuluna kaldırmamış olmayı diledi, böylece bir önceki gece evi Max'e gösterebilir, o da evin nerede olduğunu söyleyebilirdi.

Max'le ilgili düşünceler bütün gün kafasına girip çıkmıştı. Adam haklıydı. Geçmişteki o evi bulana kadar hayallerine uyan şeyi bulamayacaktı. Abbey'nin Evi'ni arayış deneyimini onunla paylaşması iyi olabilirdi. Düşünceleri yarıda kesildi, onu daha tanımıyordu bile! Sırf ona iyi davrandı diye, bütün

gününü barda tanıştığı bir adamla mutlulukla geçirecek kadar arkadaşa aç mıydı yani?

Yenilgiyi kabul edip yalnızlık hissinin onu yutmasına müsaade etmeden, midesinin gurultularını dinleyerek akşam yemeği arayışına girmeye ve yolda yeni bir plan yapmaya karar verdi. Ayağa kalkarken tuzlu deniz havasından bir nefes çekerek, kendisine, geçen gece gittiği bara sırf az çok yerini ve yemeklerinin iyi olduğunu bildiği için gittiğini söyledi.

Buraya kesinlikle Max'le karşılaşabileceği için gelmemişti. Ancak, park yerinde onun kamyonetini görmediği için hayal kırıklığına uğradığını da inkâr edemezdi. Konuşacak biri olması iyi olurdu.

Bir önceki gece ihtiyacı olan yardımı almasını sağlamak için uğraşmış olan Patsy tarafından karşılanan Abi, yemeğini yemek için oturdu. Şu ana kadar gittiği yerlerin olumlu ve olumsuz yanlarıyla ilgili notlar alırken, bifteğinin ve patates kızartmasının ısıtıcı etkisi her saniye daha da olumlu hissetmesini sağladı. Yaptığı şeye o kadar odaklanmıştı ki masasına yaklaşan ayak seslerini fark etmedi.

"Yine selam." Max ona sırıttı. "Yeni hayat avı nasıl gidiyor?"

"Ah, merhaba." Onun kendisini iki lokma arasında yakalamasına minnettar olarak gülümsedi. "Şansımın karışık olduğunu söylesem yalan olmaz."

"Dur tahmin edeyim, her şeyi sevdin ama tarama alanını daraltamıyorsun, çünkü bu ülke, içi dışına çıkmış gibi duruyor değil mi?"

Luke'un onun fikirlerini ayakları altına alması ihtimaline karşı daha önceden olduğu gibi ketum davranmak yerine, Max'in, problemini bu kadar çabuk anlayıp özetlemesi karşı-

sında hayretle başım salladı. "Gerçekten her şeyi özetledin. Burada her şey çok güzel, ancak tam olarak da değil... Ama Sennen'ın eninde sonunda yerleşeceğim yer olduğundan oldukça eminim. Bugün gittiğim yerlerin tamamından daha doğru hissettirdi ve işte, anlarsın ya... O, aramaya çalıştığım ev de var tabii..." Abi kendisini kızarırken yakalayınca konuşmayı bıraktı. Karşısındaki bir yabancıydı ve o fazla konuşmuştu. Max sırf kibarlık olsun, iyilik olsun diye yanına gelmişti muhtemelen. Onun birilerini beklediğini ve sıklıkla barın kapısına doğru gizlice baktığını gözden kaçırmamıştı. "Çok özür dilerim, gevezelik ettim," dedi. Notlarını masanın üzerinde topladı, aniden ortaya çıkan kaçma ihtiyacı, yemeğini bitirme ihtiyacından daha güçlüydü. "Dünkü yardımın için teşekkür ederim ama seni daha fazla tutmamalıyım."

"Hiç de bile!" Max onun tabağına baktı. "Asıl ben seni rahatsız ediyorum, sen beni değil. Hem yemeğin de bitmemiş. Ayrıca," Abi'nin içinde tuhaf, hoş bir his uyandıran, daha da büyük bir gülümsemeyle yüzü aydınlandı, "şu aradığın evin hangisi olduğunu merak etmediğimi söylersem yalan olur. Belki nerede olduğunu biliyorumdur," dedi ve masaya yaklaşan kadını görünce duraksadı.

Abi, kadına baktı; Max'in yanında kısaydı ama Abi'yle kıyaslandığında uzundu. Koyu kahverengi saçları gevşekçe omuzlarına dökülmüştü, sanki yeni yıkanmış da, dışarı çıkmak için düzgünce kurutulmaya uğraşılmamış gibi görünüyordu. Abi bunu yapsa Luke krize girerdi.

Bu, kız arkadaşı ya da karısı olmalı diye düşündü. Boyacının bir ilişkisi olmasına karşı hissettiği hayal kırıklığı yüzünden şaşkına dönmüştü ve kendi kendine silkindi. Bir adam ona iyi davrandı diye aralarında bir şey olması gerekmezdi. Ayrıca, Max o kadar onun tipi değildi ki, onu o şekilde düşün-

mek bile komikti. Onu çekici bulmuyorum; o sadece herhangi bir çıkarı olmadan benimle ilgilenen ilk iyi erkek, diye geçirdi içinden.

"Abi, sana tüm dünyadaki en yakın arkadaşımı, mahallenin öğretmenini, burada mülk sahibi olan ve senin gibi, yepyeni bir maceraya atılmak üzere olan kadını, Bayan Beth Philips'i tanıtayım!"

9. Bölüm

Beth, Abi'yle sıcakkanlı bir şekilde el sıkıştı. "Şey, bu gerçekten oldukça görkemli bir tanıtımdı! Seninle tanıştığıma memnun oldum, Abi. Şimdi, eğer sormamda sakınca yoksa, nasıl bir maceraya atılacaksın?"

Bir yabancının ne kadar samimi konuştuğuna bir kez daha şaşıran Abi, kendisini Beth ve Max'i masasına davet ederken buldu ve onu daha da şaşırtan bir şekilde, bu teklifi kabul ettiler.

"Şeytani metropol hayatının pençesinden ya taşınıyorum, ya da kaçıyorum," diye açıkladı Abi ve her ne kadar kalbinde şaka yapmadığını bilse de, son kısımla ilgili şaka yaptığını belli etmek için küçük bir kahkaha attı. "Peki, ya sen?"

"Ah, ben bir dükkân konusunda kararsızım," dedi Beth.

"Ama senin maceranın hem daha zorlayıcı, hem de oldukça heyecanlı olduğunu söylemeliyim!"

Abi gülümsedi. "Bundan o kadar da emin değilim. Kesinlikle heyecanlı, ama aynı zamanda birazcık korkutucu. Kimseyi bilmediğim yeni bir yer falan, doğru şeyi yapıyormuşum gibi geliyor, hem de şeyden sonra..."

Cornwall'a geldiğinden beri ciddi bir *sözel ishalden* muzdaripmiş gibi göründüğünün farkında olan Abi konuşmayı aniden bıraktı. Birine Luke'u anlatmak için o kişiyi çok daha fazla tanıması gerekiyordu. Ne olursa olsun, bu kadın iyi görünüyordu. Abi, evlendikten sonra ne kadar zayıf ve kırılgan olduğunu anlatarak, olası bir arkadaşlığı daha başlamadan bitirmek ve birbirlerini tanıma şansı olmadan, Beth'in ona duyduğu bütün saygıyı yok etmek istemiyordu.

Sanki hep beraber oturmaları onu her şeyden daha çok tatmin etmiş gibi ellerini ovuşturan Max, Patsy'yi çağırarak Abi'ye yeni içki, kendisi ve Beth için de iki bardak yerel birayla, barın spesiyali olan balık ve patates kızartması söyledi. Sonra da, "Pekâlâ, şu ana kadar nerelere gittin?" diye sordu.

Abi iç çekti, bu kadar arkadaş canlısı insanların karşısında mutlu görünme kararlılığı sönüyordu. Zayıflık göstermekten korktuğun zaman her şey iyiymiş gibi davranmak çok kolaydı. "Nereye gitmedim ki? Penzance, Aziz Ives, Lamorna, Marazion... Hepsi çok güzel ama Sennen'a âşık oldum ben. Ancak fazla küçük olduğundan, uygun bir ev bulma ihtimalim çok küçük. Muhtemelen sahip olamayacağım bir şeyi hedeflemem çok aptalcaydı. Surrey'e geri dönüp elimdekilerle olabildiğince idare etmeye çalışsam mı diye de düşünmüyor değilim."

Max kafasını tüm enerjisiyle iki yana salladı. "Aptalca falan değil. Hem, *eve dönüp* demek yerine *geri dönüp* demen

dikkatimi çekti. Bu da kalbinin Surrey'de olmadığını ima ediyor sanki."

Beth de ona katılırcasına kafasını aşağı yukarı salladı. "Eğer taşınıyorsan bunun doğru olduğunu hissetmen gerekir, hayatını yanlış bir yerde yaşayamazsın. Ayrıca taşınmaya karar verdiğine göre, her yerden yapabileceğin bir işin var demektir."

"Çocuk kitabı basan bir yayınevi için çizerlik yapıyorum ve yeteri kadar ışık, boş bir yer ve İnternet olduğu sürece her yerde çalışabilirim!"

Max ve Beth güldüler. "O hâlde, listende kesinlikle üstünü çizmen gereken bazı yerler var, buna Sennen'ın içindeki bazı yollar da dahil ama hepsi değil tabii," dedi Beth ve bileğine taktığı saç bağcığını eline alarak, kahverengi saçlarını gözünün önünden çekip kısa bir atkuyruğu yaptı. "Şu hayallerindeki evi anlat bize. Sennen köyünde mi yoksa Sennen Koyu bölgesinde mi?"

Abi çatalını son lokmasını batırdı, paylaşma ihtiyacı, yıllardır sürdürdüğü ketumlukla yarışıyordu. Burada, evliliğinden beri dönüştüğü içine kapanık kişi olmak zorunda olmadığını hatırlattı kendisine. Sosyal olmasına *müsaade* vardı. "Aslında sadece mecaz olarak değil, gerçekten de hayalimde bir ev var. Max'e daha önce bahsetmiştim, çocukken ailemle yaptığım tatillerde âşık olduğum bir ev. Sennen'ın çevresinde bir yerlerde olduğu kesin ve denize yakın olduğunu da hatırlıyorum, ama bu kadarcık bilginin çok bir faydası olmayacağının da farkındayım."

Beth içkileri masaya getiren Patsy'ye teşekkür ettikten sonra Abi'ye, "Peki, bu evi özel kılan nedir?" diye sordu.

Abi biraz utangaç hissederek, ailesinin ona 'Abbey'iin

Evi senin olmalı' diye takıldıklarını anlatmaya başladı. Onların gülmediğini ve ciddiyetle dinlediklerini görünce rahatladı. "Sadece, evi bulmam gerek. Satışta olma ihtimalinin sıfır olduğunu biliyorum, muhtemelen anılarımla uzaktan yakından alakası da olmayacak, ama küçük de olsa ona sahip olma olasılığını yok etmeden önce yeni bir eve bakabileceğimi zannetmiyorum."

Max kafasını ona doğru eğdi. "Peki, bu senin derinlerde bir yerlerde istediğin şey mi? Hatırladığın eve sahip olmak yani."

Abi sanki utanmış gibi kafasını küçük bir hareketle eğdi. Hayalini başkalarının dudaklarından duymak, sanki saçmaymış gibi hissetmesine sebep oluyordu. "Mantıklı davranmadan önce gömmem gereken bir anım olduğunu söyleyelim sadece. Ama Sennen'ın yeni hayatıma başlayacağım yer olduğundan eminim," dedi ve odak noktasında yeterince kaldığını hissederek, "Peki senden ne haber, Beth? Senin yeni maceran ne?" diye sordu.

"Sana yarın anlatmama ne dersin? Sennen'da yerel bir tur sana uyar mı?"

"Ah, bu harika olurdu! Zamanın olduğundan emin misin?"

Max yudumladığı bira bardağını masaya koydu. "Beth bir öğretmen, kızım, bu da onu eylülden önce tam bir boş zaman kraliçesi yapıyor!"

Beth teklifte bulunmuştu ama fazlasıyla gerilmişti, çünkü sınıfın sınırları dışında bir kadın arkadaşıyla doğru düzgün

zaman geçirmeyeli uzun zaman olmuştu. Sennen ve çevresinde kaçırmış olduğu yerleri turlamaları fikrini sunarak kendi kendini de şaşırtmıştı. Tanrı aşkına, bu kadın bir yabancıydı! Ama belli ki Max onu sevmişti ve Max herkese arkadaş canlısı davranmasına rağmen, kadınlarla nadiren gerekenden fazla konuşurdu, çünkü eski eşi Lucinda'nın onun içinde uyandırdığı güvensizlik içine işlemişti. Ayrıca Beth, Abi ve çocukluk hayalinden ötesinde var olmama ihtimali olan bu evi arayışı hakkında oldukça meraklanmıştı.

Abi'yle buluşacakları, kartpostal fotoğrafına benzeyen Koy Tepesi'nin eteğinde bir bankta otururken, Beth dar sokağın, otellerini geleneksel İngiliz kahvaltısı için terk eden turistlerle dolmasını seyretti. Kafeler çoktan canlanmıştı bile.

Max'in Abi'nin kullandığını söylediği koyu mavi Alfa Romeo için gözlerini açık tutarak trafik akışını taradı. Birkaç dakika sonra arabaya gözü ilişti ve onun çok daha küçük bir arabayı park etmekte zorlanacağı yere Abi kolaylıkla park edince oldukça etkilendi.

Gülümsemesi en az onun kadar heyecanlı olduğunu belli eden ve ona doğru yürüyen kadına el salladı. "Çok etkilendim! Küçücük arabamı bile oraya sığdıramazdım. Geri vitesle hiçbir zaman iyi olamamışımdır, bu yüzden de her yere yürümeye meyilliyimdir!"

Abi küçük bir gurur patlaması hissetti. "Londra'da çok deneme yaptım. Buralarda bu kadar işe yarayabileceğini tahmin etmemiştim!"

Beth güldü. "Eğer resimlerinden para kazanamayacak olursan, buranın yerlilerine *şehir stili park teknikleri* kursu açabilirsin!"

Kendi eksikliklerini beklenmedik bir şekilde geyiğe çeviren Beth'e gülümseyen Abi, Koy Tepesi boyunca ilerleyen kır

evi grubuna bakmak için döndü. "Çok güzel görünüyorlar."

"Gerçekten de öyle. Üstelik manzaraları da harika."

Masmavi gökyüzü ve döndüğü her yerde karşısına çıkan güzel evler Abi'yi iyimserlikle doldururken, Beth, "Kahvemizi tura başlamadan önce mi içelim, yoksa turdan sonra mı?" diye sordu.

"Benim için fark etmez. Sen hangisini tercih edersin? Gününü bana harcadığın için senin seçmen gerekir."

Beth yine güldü. "Harcadığım tek şey temizliğe ve düzenlemeye vereceğim saatler. Üstelik büyük bir kararı yirmi dört saat daha ertelemem için mükemmel bir bahane. Bana iyilik yapıyorsun, inan bana!"

"Max'in bahsettiği, şu atılmak üzere olduğun yeni hayatla ilgili bir karar mı bu?"

"Evet, aynen öyle." Beth ayağa kalktı. "Her iki seçeneği de birleştirip Sennen'ın ana caddelerini gezerken içebileceğimiz bir bardak kahve alalım mı? Sonra seni ara caddeler ve sahil boyunca bir tura çıkarırım."

"Harika bir fikir," dedi Abi ve bu kadar arkadaş canlısı bir şekilde dizginleri eline almaya gönüllü biriyle olmaktan mutluluk duyarak, sahilin çevresinde birikmiş olan kafe yığınına doğru yürürlerken yüzüne vuran sabah güneşinin tadını çıkardı. Buraya geldiğinden beri, olmayan güneş bütün gücüyle geri dönmüştü ve ilk büyük yaz tatili tayfasını da beraberinde getirmişti. Girdikleri kafe kahve alma fikirlerini kısa sürede değiştirdi. "Bu kadar yoğun olduğuna inanamıyorum. Burası dün de, on dakika önce de sinek avlıyordu, sahil dün kalabalık olmasına rağmen bununla karşılaştırılamaz bile!"

"Yaz tatilinin ilk haftasında Cornwall'a hoş geldin! Haftaya bu zamanlarda, buralar güneşlenen, uyuklayan ve ev yapı-

mı fudge arayışı içinde olan insanlarla dolacak."

"Peki, ya yaz sezonundan sonra nasıl oluyor?"

"Burada turist olmayışı çok nadirdir ama yine de bazen gerçekten de sessiz olabiliyor."

Abi turist olarak değil de, buranın *yerlisi* olarak burada yaşayıp, turistleri gözlemlediğini hayal etmeye çalışarak, "Hangisini tercih edersin?" diye sordu.

İçeceklerini köyün içinden alma kararı vererek, girdikleri kafeden hızla çıkmaya çalıştılar ve lezzetli kokularla, İngiliz kahvaltısı bekleyen müşterilerin arasından geçtiler. "Her iki türlü de seviyorum. Buraya gelenlerin mutlu suratlarını görmek hoşuma gidiyor. Bu, gurur duymama sebep oluyor. Coğrafyanın insanlara bu kadar çok zevk verebilmesi çok müthiş değil mi? Ve aynı zamanda, bütün koy bana kaldığı zamanlarda da kendimi özel hissediyorum. Kış sabahlarının erken saatlerinde, kumun üzerine yerleşen buzu gören tek kişi sen olduğunda çok özel şeyler hissediyorsun. Bazen sanki deniz nefesini tutuyormuş gibi hissettiriyor."

Beth'in burayı sevdiğine şüphe yoktu. Köye giden yolda, etrafı denizin ve ufak tefek kır evlerinin manzaraları kaplarken, Abi buraya ait olması gerektiği hissinin güçlendiğini fark etti. "Ben de burayı çok sevdim. Sessiz olması ve tek bir insan görmediğin zamanlarda bile canlı olması çok hoş."

"Buranın boş halini de gördün o hâlde?"

"Geçen gece oldukça sessizdi ama..." Abi kendini biraz rahatsız hissetti. "Bu biraz tuhaf gelebilir ama boş olduğu zamanları çocukluğumdan hatırlıyorum."

"Hiç tuhaf değil. Çocukların hafızaları karmaşıktır ve özellikle de duygusal tepkiyle bağlantılı olan şeylerin zihnin gerilerinde kalması çok müthiştir."

Abi merakla Beth'e baktı. "Söylediğin çok profesyonelceydi!"

"İlkokul çocuklarına öğretmenlik yapıyorum ve bitirme tezimde on yaşından küçük çocuklarda hafızanın kapasitesini çalışmıştım."

"Vay canına. Çok etkileyici!"

"Tezimi hazırladığım zamanlarda ilginçti ama günlük hayatta işe yaramıyor!" dedi Beth gülümseyerek ve ulaştıkları binayı eliyle gösterdi. "Bu kent simgesini sana göstermezsem Max beni asla affetmez. Burası, tabeladan da görebildiğin gibi, Old Success ve dikkatli olmazsan Max'in seni perşembe geceleri düzenlenen bilgi yarışmalarına sürükleyeceği yer."

Abi gülümsedi. "Bardaki bilgi yarışmalarını sevmiyor musun?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse gerçekten hoşuma gidiyor, ancak öğretmen olduğumdan, insanlar her şeyin cevabını bilmemi bekliyorlar ve bilmediğim zaman da benimle büyük bir zevkle dalga geçiyorlar. İyi niyetliler tabii, ama her zaman onları çekecek durumda olmuyorum."

"Bunu anlayabilirim." Abi güzel sanatlar öğrencisiyken arkadaşlarıyla sıklıkla gittiği bilgi yarışmalarını hatırladı. "Barlardaki bilgi yarışmalarını çok severim. Gerçi gitmeyeli yıllar oldu."

Beth, Abi'nin üzerine bir anda inen hüzünlü pişmanlık bulutunu fark ettiyse de yorum yapmadı. "Max kesinlikle çok mutlu olacak, çünkü her zaman genel kültür hazinesi yüksek insanların arayışı içinde!"

Hediyelik eşya dükkânı olan Eski Kayıkevi'nin önünden geçerlerken Abi, Beth'e Max'le aralarında arkadaşlıktan daha fazla bir şey olup olmadığını sormak için ölüyordu ama nasıl

soracağını bilmiyordu. Sabahın oldukça erken saatleri olmasına rağmen, dükkânda kartpostal, kova ve bahçıvan kürekleri satışları şimdiden tavan yapmıştı. Geçen gece bu binaların önünden geçmişti ama deniz manzarası ve Roundhouse'un varlığından başka bir şeye çok dikkat etmemişti. Hiçbir şeyi kaçırmamaya kararlı bir şekilde çevresine bakınarak, "Çalıştığın okul buraya yakın mı?" diye sordu.

"Sennen'ın diğer tarafında. Eğer tepelere çok aldırmazsan yürünebilir."

"Bahse girerim buralarda herkes seni tanıyordur."

"Ah, evet, yerli köylerin çocuklarının çoğu benim elimden geçti. Hepsi çok iyi insanlardır. Böylesine iyi bir işim olduğu için çok şanslıyım. Gerçekten bu işi bırakmak istemiyorum."

"Bırakmak mı?" Abi kelimelerini dikkatle seçmeye çalıştı, çünkü istenmeyen şeyler söylemek istemiyordu. "Öğretmeyi bırakmak veya devam etmek vermen gereken o büyük karar mı?"

"Öyle diyebilirsin," dedi Beth ve fotoğraf karesi gibi görünen, saz çatılı beyaz iki kır evinin önünden geçip köyün merkezine doğru yürümeye devam ederlerken. "Bak ne diyeceğim," diye ekledi. "Gidip kahvelerimizi alacağız ve eğer sen bana kendi hikâyeni anlatmak istersen, ben de sana kendiminkini anlatacağım. Anlaştık mı?"

"Anlaştık!"

10. Bölüm

Toffee Nut Kafe'nin cam kenarındaki koltuklarına yerleşen Abi ve Beth iki güçlü kahvenin ve Beth'in almakta ısrar ettiği safranlı kek dilimlerinin hızlıca gelmesine minnet duydular. "Kekler yerel bir spesiyal ve kremalı Kelt çayından biraz daha yararlı. Her ne kadar çayı sevsem de kalçalara çok merhametli davranmıyor."

"Luke o zaman kesinlikle bunu onaylardı, gerçi şimdi," Abi parlak sarı, meyveli kek gibi görünen bir dilimi eline aldı, "yakından bakınca onaylaması için fazla lezzetli gibi görünüyor."

"Luke kocan mı?" Beth kendi kekinden bir ısırık alarak, az önce mutlu görünen yeni arkadaşının yüzünden geçen gölgeye dikkat etmemeye çalıştı.

"Öyleydi ama öldü."

"Aman Tanrım, çok özür dilerim! Çok gençsin, bunu düşünemedim!"

"Tahmin edemezdin." Abi kupasına bakarken alyansıyla oynamaya, parmağında çevirmeye başladı. "Kalp krizi geçirdi. Luke benden büyüktü ve çok stresli bir işi vardı, ama yine de beklenmedik bir şeydi."

"Çok korkunç bir şok olmalı."

"Evet." Abi kahve kupasını ellerinin arasına alarak sokağa baktı, güneş ışığının sıcaklığını dar yola yansıtıyormuş gibi görünen granit kır evlerini beğeniyle izledi.

Araya girmek istemeyen ama aynı zamanda merakla ve yeni arkadaşı için endişeyle dolup taşan Beth, "Eğer istemiyorsan anlatmak zorunda değilsin, ama içini dökmek istiyorsan da iyi bir dinleyiciyimdir. İstersen Max'e sorabilirsin! Yıllardır onun duyguları için yankı tahtalığı yapıyorum, karşılığında o da benim için aynı şeyi yapıyor," dedi.

Abi, "O hâlde çok iyi bir sevgili olmalı," dedi ve iç çekti. "Geriye dönüp baktığımda, Luke'un beni gerçekten dinleyecek sabra sahip olduğunu sanmıyorum, ayrıca kendisiyle ilgili birazcık bile duygusal olarak kabul ettiği şeyleri kesinlikle benimle paylaşmazdı. Böyle bir şeyi zayıflık olarak görürdü."

Beth buna gülebilirdi ama Abi'nin yüzündeki hüzün onu durdurdu. "Gerçekten mi? Büyük bir kayıp. Luke çok şey kaçırmış."

"Ben de her zaman öyle düşündüm. Belki de jenerasyonlar arasındaki boşluktandı her şey. Gerçi yirmi yılın o kadar büyük bir fark olduğunu zannetmiyorum."

Masaya sessizlik çöktükten bir an sonra Beth ekledi. "Ve

şey... Max benim sevgilim değil, en yakın arkadaşım."

Üzerine çöken suçluluk dolu melankoliden sıyrılan Abi, ferahladığını normalde yapacağı gibi gizlemedi bu sefer. "Şaka yapıyorsun! Tıpkı bir çift gibi görünüyor ve çift gibi davranıyorsunuz!"

"Gerçekten mi?" Beth omuzlarını silkti. "Çok uzun zamandır arkadaşız. Beraber büyüdük ve ikimiz de öğretmen olmaya karar verdik. Beraber okumamız doğal göründü, dolayısıyla aynı üniversiteye başvurduk."

"Max kazanamadı mı?"

"Ah, hayır, aslında kazandı."

"Ama boyacı ve dekoratör olduğunu sanıyordum. Onu çok tanımıyorum, ama bana çok iyi bir öğretmen olurmuş gibi geliyor."

"Gerçekten de çok iyi bir öğretmen olurdu ve hayat araya girmeseydi, şu zamana kadar çoktan okul müdürü olmuştu bile."

Beth'in 'hayat' deyişi, Abi'nin bir kadından bahsedildiğini düşünmesine sebep oldu. "Hayat mı?" diye sordu kahvesini yudumlamadan önce ve fazla meraklı davrandığının farkına vararak, "Özür dilerim, beni ilgilendirmiyor," diye ekledi.

Beth gülümsedi. "Max'in umursayacağını sanmıyorum. Sadece eşiyle üniversitede tanıştığını ve kadının onunla ilgili farklı planları olduğunu, bu yüzden de öğretmenlik eğitiminin sona erdiğini söyleyelim."

Abi'nin kafası karışmıştı. "Onun dekoratör mü olmasını istiyordu?"

"Hayır, avukat, muhasebeci veya onun gibi yüksek mertebeli bir mesleği olsun istiyordu. Max denedi ama bundan

nefret etti ve kadın bunun sebebini anlayamadı. En sonunda da birisiyle kaçtı. Bu yüzden Max burada. Üç yıl önce buraya geri döndü. Uzun zamandır da yeni bir hayat kurmak ve o cadalozdan öç almak için dekorasyon ve boyacılık işinde çalışıyor."

"Kadını çok sevmiyordun sanırım." Abi meraklı yanını durduramıyordu.

"Lucinda, Max'i paramparça etti. Max'e o kadar kötü davrandı ki, onu affedebileceğimden emin değilim."

Beth'in suratı Abi'nin az önceki yüzü kadar kardı ve Max'le ilgili daha fazlasını öğrenmek istese de, masadaki kara bulutları kaldırmak daha mantıklı geldi. Konuyu değiştirerek, "Yeni maceralarımızın ne olduğundan bahsedecektik. Önce ben mi başlayayım, yoksa sen mi?" diye sordu.

Öğle yemeği menülerinin masalarına gelmesi her iki kadının da aynı anda saatlerine bakmasına sebep oldu.

"Aman Tanrım!" dedi Abi inanamayarak. "On iki olmuş bile. İki saattir sohbet ediyoruz!"

Böyle düzgün bir sohbet yapmayalı yıllar olmuştu. Şimdiden yeni arkadaşlar edindiğini fark ettiğinde Abi'nin suratı kocaman bir sırıtışla kaplandı. Bu ummaya cesaret ettiğinden çok daha harikaydı. Kaç fincan kahve içtiklerini sayamamıştı.

Bu süre içinde, Beth dedesinin öldüğünü ve yedi yıl önce onun yanına taşındığından beri, arada sırada birileriyle birlikte olmak dışında düzgün bir ilişki yaşamadığım, dedesinin ona bıraktığı eski kunduracı dükkânını boşaltmakla yüz yüze gelemediğini, ama mülkün geleceğiyle ilgili bir karar vermekten artık kaçamayacağını ve kendisi işletmekle, işletmesi için başkasına kiralamak arasında kaldığını anlattı ona.

Karşılığında Abi de Beth'e, Luke'un onayladığı iş adamı

eşlerinin onu nasıl boğduğunu ve sadece mükemmel eş gibi davranmak yerine çalışıyor olmasını nasıl ayıpladıklarını, bütün bunların onu ne kadar yorduğunu anlattı. Sonra, Luke öldüğü zaman kendi başının çaresine bakabileceğini anlama kıtlığı yaşayan Luke'un ailesinin tutumuyla beraber kafayı yemeye başladığından bahsetti.

"Bu yüzden mi Cornwall'a geldin? Carter ailesinden ve Surrey'in *eşlerinden* kaçmak için mi?"

"Hem öyle, hem de küçüklüğümden beri her zaman burada yaşamak istemişimdir."

"Abbey'nin Evi'ne âşık olduğundan beri mi?"

"Evet." Kaçabilmek için eski hayatından olabildiğince uzağa gitmek istediğini, sadece Luke'un eşi olmanın hayaletinden kaçmak için değil, onunla hiç tanışmamış olan ve onunla birlikteyken Abi'nin nasıl olduğunu bilmeyen birileriyle arkadaş olmak için geldiğini eklemek istemedi. "Sanırım biraz tuhaf geliyor. Yaşamaya karar verebileceğim onca yerin arasında, her yere gidebilecekken buraya gelmiş olmam yani. Ama gerçekten yapılabilecek en doğru şeymiş gibi geldi bana."

"Gerçekten evin nerede olduğuna dair bir fikrin yok mu?"

"Gerçeği söylemek gerekirse, eğer ağabeyim bana onun bir fotoğrafını bulmamış olsaydı, Abbey'nin Evi'ni hayal ettiğimi düşünebilirdim. Sekiz yaşımdan beri orayı görmedim."

"Sekiz yaşından sonra ne oldu?"

"Babam terfi etti ve yurt dışında tatil yapmaya gücümüz yetmeye başladı. Dünyanın pek çok yerini gördüğüm için çok şanslıyım ama bu yerlerin hiçbiri Cornwall gibi, kendisine kalbimde yer edinemedi."

Beth soğumuş kahvesinden arta kalanları içti. "Sanırım evin fotoğrafları şu an yanında yoktur, değil mi?"

"Aptal gibi onları otelde bıraktım. Yanımda getirecektim ama doğruyu söylemek gerekirse seninle buluşacağım için biraz gergindim. Yanımda olurlarsa yüzsüz gibi görüneceğimi düşündüm."

Beth sırıttı. "Aslına bakacak olursan ben de gergindim. Bir kadın arkadaş edinmeyeli uzun zaman oluyor."

"Gerçekten mi?" diye sordu Abi, şaşırmıştı.

"Her zaman erkek arkadaşları tercih etmişimdir. Kadınlar fazla sinsi olabiliyorlar. O gibi şeylerle uğraşacak sabrım yok benim."

Abi güldü. "Gerçekten haklısın!"

"Her neyse," dedi Beth. "Evin adı Abbey'nin Evi, öyle mi?" Kısa bir süre düşündü. "İsim tanıdık gelmiyor ama görsem tanıyabilirim belki."

"İsmi Abbey'nin Evi olmasa, belki de evle bir bağlantım olmazdı. Saçma bir çocukluk idealiydi. Her zaman, buralarda ismini aldığı eski bir manastır ya da manastır binası var mı diye merak etmiştim."

"Daha çok bir aile adına benziyor. Belki de Abbeyler kalay madenciliği yapan bir aile falandı. Kütüphanenin yerel arşivine bir göz atmak iyi olabilir."

"Bu harika bir fikir. Teşekkürler, Beth." Abi'nin kendine güveni birazcık daha yerine geldi. "Evin, kısa bir ev sırasının en sonunda olduğunu hatırlıyorum. Terası vardı ve taştan yapılmıştı. Ayrıca kremsi bir beyaza boyanmıştı. Bende bulunan fotoğrafta deniz görünmüyor ama babamın omuzlarına oturduğum zaman denizi gördüğümden eminim. Kaldırımda

dururken göremiyordum, gerçi sesini duyup tuzlu suyun kokusunu aldığımı da hatırlıyorum."

Beth gülümsedi. "Bu da muhtemelen evin üst katından denizin görülebildiği ama alt katından görülemediği anlamına geliyor. Demek ki Abbey'nin Evi, köyü oluşturan yokuşun kenarında bir yerde; ne en aşağıda, ne de en tepede. Böylece arayışı birazcık daha daraltmış olduk sanırım."

"Fotoğrafı gerçekten getirmeliydim," dedi Abi, pişmanlığı sesine yansımıştı.

"Önemli değil. Neden daha sonra seninle beraber otele gelip bir göz atmıyorum? Belki ilk görüşte tanıyabilirim, belli olmaz."

"Emin misin? Bu harika olurdu. Sağ ol, Beth."

"Peki, eğer evi bulursan, bahçesinde *satılık* ilanı görmeyi umuyor musun?"

Abi kızardı. "Eğer doğruyu söyleyeceksem, buna bayılırdım ama bu fazla mucizevi olurdu! Ve satışta olsa bile çalışmam için gereken stüdyo alanına sahip olabileceğini düşünmüyorum. Gerçekten yaşayabileceğim bir yer arayışına girmeden önce, o evi bir şekilde bulmam lazım." Abi ona doğru baktı. "Buradan kalksak mı sence? Masa boşalsın diye bekleyen insanlar var."

"İyi fikir. Bak sana ne diyeceğim," Beth ayağa kalktı, "benim dükkânı görmeye ne dersin? Belki bana ne yapacağıma karar vermem için yardım da edebilirsin."

"Bu kadar yakında yaşadığını bilmiyordum!" Abi beyaza

boyanmış granit duvarın dışında elini gezdirdi. Resmedilmeye değer bir binaydı, sokağın köşesinde düzgünce duruyor, kocaman pencereleri iki farklı yönün manzarasına bakıyordu. "Burayı neden satıp gitmediğini anlayabiliyorum. Bu, nefes kesici. Köyün tam ortasında ama yine de huzurlu. Çok şanslısın!"

Beth, Abi'nin, evi için duyduğu hevesten etkilenmişti. "O zaman, dedemle yaşadıklarımdan kalan bütün anılar dışında, bu evi bırakmaya neden içimin el vermediğini de anlıyorsundur, değil mi? Burayı çok seviyorum."

Beth'i dükkânın içine doğru takip eden Abi aniden durdu. Beth burayla ne yapacağını bilmiyor olabilirdi ama Abi anında ne yapabileceğini bulmuştu. Burası bir stüdyo için gördüğü en mükemmel yerdi.

Elleri ceplerinin derinliklerine gömülmüş bir şekilde duran Beth, Abi'ye döndü. "Söyle bakalım, burası senin olsaydı, ne yapardın?"

11. Bölüm

Beth, bir elinde Abi'nin otelindeki resepsiyonistin verdiği fotoğraf çıktısı, diğer elinde kahve fincanı ve omzuyla çenesinin arasına sıkıştırdığı telefonla koltuğun kenarına kıvrıldı.

"Eh, Maxwell, sanırım bardayken beni konuşmanın tam ortasına attığın ve Abi'yi dışarı çıkarmaktan başka seçeneğim olmadığını hissettirdiğin için seni affedebilirim."

"Hiç de öyle yapmadım," dedi Max kıkırdayarak. "Her neyse, ben resmen bir insan sarrafıyım; ikimizin iyi anlaşacağımızı biliyordum. İyi bir gün geçirdiğin tahmininde bulunabilir miyim?"

"Evet, çok tatlı bir insan," dedi Beth ve iç çekerek devam etti. "Zavallı kız, bu sıralar çok boktan şeyler yaşamış. Bunu çok dile getirmedi ama onun taşınmaktan çok, bir şeylerden kaçtığından şüpheleniyorum."

Max uzun bacaklarını kamyonetinin içinde gererken kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun? Kimse ona zarar vermemiş, değil mi?"

Beth onun endişelenmiş ses tonunu duyunca gülümsedi. Max, bir kedi yavrusunun ağaçtan kurtarılması, ya da yaşlı bir teyzenin karşıdan karşıya geçmesi için her zaman yardıma koşan ilk kişi olurdu. Bir insanın, başka bir insanı incitmesi fikri bile onun katlanamayacağı bir şeydi.

"Noel'den hemen sonra eşi ölmüş. Onun Abi'ye evli oldukları sırada da hoş zamanlar yaşattığını zannetmiyorum. O kadar çok konuşmadı ve ben de bu kadar kişisel bir şeyi onu sadece bir gündür tamyorken sormak istemedim."

"Abi dul mu?" diye sordu Max şaşkınlıkla, bunu beklemiyordu, çünkü Abi çok genç görünüyordu. "Vay be! Yirmi beşten daha büyük olamaz ki!"

"Otuz iki yaşında, o kadarını öğrenebildim. Hatta doğum günlerimiz birbirine çok yakın. Ayrıca Abbey'nin Evi'nin nerede olduğunu sanırım biliyorum. Bana kardeşinin eski aile albümlerinde bulduğu bir fotoğrafı verdi ama onu umutlandırmadan önce senin de doğrulamanı tercih ederim."

"Satılık olma ihtimali var mı sence?"

"Hiç umudum yok ama evi görmeden, onu buraya getiren çocukluk anısının üstesinden gelip hayatına devam edebileceğini zannetmiyorum."

"Yirmi yılda o eve çok şey olmuş olabilir. Hatırladığı gibi olmayabilir bile."

"Bu doğru." Beth fincanını sehpanın üzerine koydu. "İşten çıktıktan sonra buraya uğrayıp fotoğrafa göz atmaya ne dersin?"

Max emniyet kemerini taktı. "Eğer evdeysen şimdi gelebilirim. Daha bir dakika önce işim bitti. Uygun mu senin için?"

"Kahve suyunu hazırlıyorum o zaman."

Max park edebilmek için uygun bir yer bulma umuduyla eski kunduracı dükkânına doğru arabasını sürerken, ötkelenmemek için kendini zor tuttuğunu fark etti. Abi'nin kocasına, özellikle de ölmüş birine bu kadar gıcık olması için mantıklı bir sebep yoktu. Üstelik Abi'nin yaşını göz önünde bulundurunca, bu fazla erken gelen bir ölümdü. Ancak kocasının ölümünden önce bile Abi'nin mutsuz olmuş olma ihtimali Max'in ellerinin direksiyonu normalden daha sıkı kavramasına sebep oldu.

Yolun ortasında oturmaya karar vermiş birkaç martıyı ezmemek için yavaşlayan Max, kendisini, uzun zamandır başka hiçbir kadına hissetmediği bir şekilde Abi hakkında meraklanmış buldu. Bunun için Lucinda'yı suçluyordu. Paragöz kalbini tekrar tekrar satın alabilecek yüksek mertebeli bir adamla kaçan eski karısı, Max'in güvenle dolu ellerini gerçekten iyice yakmıştı. Ama Abi'de bir şeyler vardı, çok kırılgan görünüyordu ve bu, kısa boylu ya da narin yapılı olduğu için değildi. Görünmez bir zırhla saklamaya çalıştığı bir savunmasızlık havası vardı onda. Eğer kocası daha yeni ölmüşse, belki de bu, onun duruşunu açıklardı. Dimdik omuzları geride, sanki bütün zayıflık alametlerini üzerinden atmaya ve içinde tuttuğu gözyaşlarını dışarı çıkaracak sempatiyi kendisinden uzaklaştırmaya çabalıyor gibiydi.

"Tanrı aşkına, Max!" diye homurdandı kendi kendine.

Beth'in evinin tam önünde, umulmayacak kadar iyi bir park yerine kamyonetini sokarken de kendine gözlerini devirdi. "Hayal gücünün uçup gitmesine izin veriyorsun. Kendi yaşlarında bir kadınla tanışmayalı belli ki fazla uzun süre olmuş," diye mırıldandı ama yine de, yedek anahtarıyla içeri girerken, Abi'ye sarıldığını hayal etmekten de kendini alamadı. Onun kollarının arasında olduğunu, kafasının göğsüne ancak yetişebildiğini hissedebiliyordu neredeyse. Beth'e ve davetkâr bir kupa kahveye doğru merdivenleri tırmanırken, kafasını iki yana keskince sallayarak bu fikri uzaklaştırmaya çalıştı.

"Evet, işte bu o." Max hafif bulanık fotoğrafı ışığa tuttu. "Doğru bildiğinden eminim. Miner's Row'un sonuna benziyor." Fotoğraftaki iki küçük figürün üzerinde parmağını gezdirdi. "Sanırım bu da Abi ve ağabeyi, değil mi?"

"Adı Oliver'mış. Abi çok değişmemiş, değil mi?"

"Evet, değişmemiş." Max başka bir şey söylemedi. Sekiz yaşındayken bile Abi sanki fazla kucaklanırsa kolayca patlayacak biri gibi görünüyordu.

"Max? Benimle misin?" Beth onun yüzüne doğru elini salladı. "Sana bir soru sordum."

"Ah, özür dilerim, sadece düşünüyordum," dedi Max ve elindeki fotoğrafı masanın üzerine bıraktı. "Ne sormuştun?"

Beth arkasına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu, dudaklarının kenarlarında şakacı bir sırıtış belirdi. "Mahallenin çömezine erkeksi bir ilgi mi duyuluyor yoksa?"

"Daha neler." Max yüzüne yayılmak üzere olan, çillerini ortaya çıkarıp onu ele verecek kızarmayı Beth'in görmemesi

için cep telefonunu çıkararak postalarını okuyormuş gibi yaptı. "Şimdi, bana gerçekten ne sordun?"

"Abi'nin cep numarası var mı sende? Ondan telefonunu almayı unutmuşum ve olabildiğince hızlı bir şekilde onunla ev hakkında konuşmak istiyorum."

"Hayır, yok. Neden bende olsun ki?"

"Maxwell! Fazla itiraz etmiyor musun?" Beth gerçekten şaka yapmıştı ama Max cevap olarak sadece omuzlarını silkince, onun yeni arkadaşlarından hoşlandığını fark etti. Kısa süreli şoku atlattığında mutlu mu, yoksa mutsuz mu olduğundan emin değildi. Kendisi Max'e hiç öyle bir çekim hissetmemişti ama onu paylaşmaya alışık olmadığına da şüphe yoktu. Max'in kırık kalbini iyileştiren o olmuştu ve yerli olmayan, onu buralardan uzaklara götürebilecek birine âşık olduğu düşüncesi de hoşuna gitmiyordu. "Ondan gerçekten hoşlanıyorsun değil mi?"

"Doğru olmadığını bildiğim hâlde, evet."

Beth kendi bencilce düşüncelerini yuttu. "Ne demek istiyorsun? Abi çok hoş biri ve sen biriyle çıkmayalı asırlar oldu. Yeniden deneme vaktin gelmiştir belki de."

"Bunu bana yıllardır yalnız olan kadın söylüyor!"

Beth yüzünü buruşturdu. "Yaşlı bir akrabaya bakmak ve bir sevgili birbiriyle uyuşmuyor. Ve konuyu değiştirmeye çalışma, Max. Abi'yi sevdim, çok iyi biri ve biraz şefkate ihtiyacı olduğuna eminim. Neden ona çıkma teklif etmiyorsun? Barların düzenlediği bilgi yarışmalarını seviyormuş."

"Bunu nereden öğrendin?"

Beth omuzlarını silkti. "Old Success'in önünden geçerken, yarışmalara katılmayı sevdiğini ona söyledim."

"Ah," dedi Max. "Ona, bir arkadaş olarak yarışmaya gitmeyi teklif edebilirim ama bir kız arkadaş olarak olmaz. Yani, bir ona bak, bir de bana. Ona sarılsam paramparça olur ve tam olarak onun tipi olduğumdan da emin değilim. Yine bir *yönetici tipi kadınla* duvara toslamak istemiyorum."

"Abi öyle biri değil ki," diyerek itiraz etti Beth.

"Ama bahse girerim kocası öyleydi, değil mi? Ve yine bahse girerim, yükseklerde uçan biriydi."

"Luke. Kocasının adı Luke'muş." Beth, Max'in, Abi'nin önceki yaşantısının onu rahatsız edeceğine dair korkusunu haklı buldu ve sebebini de anlıyordu. "Evet, adam şehirde gerçekten *üstte* biriymiş sanırım."

"Ben delillerimi sundum," dedi Max ve kupasını masanın üzerine bırakarak kararlılıkla konuyu kapattı. "Şimdi, fotoğrafla ilgili ne yapacaksın, otelini mi arayacaksın?"

"Üzgünüm ama Bayan Carter burada değil. Sanıyorum emlakçılarla görüşmek için Penzance'a gitti. İsterseniz mesajınızı ona iletebilirim."

Beth aldığı habere gerçekten üzülmüştü, müjdeli haberi Abi'ye bizzat vermek istemişti. "Bu gerçekten çok iyi olur, teşekkürler. Ona bir not bırakacağım," dedi.

Onun ve Max'in, Abbey'nin Evi olduğunu tahmin ettikleri adresi, yön tarifini, kendi telefon numarasını ve daha sonra bir gün isterse dışarı çıkma davetini bir kâğıda yazdı. Çıktıyı da ekleyerek bir zarfa koydu ve evine geri döndü.

Abi, Beth'in notunu elinde sıkmadan önce üç kere okudu. Şimdi, ona teşekkür mesajı yazarken heyecandan nefesini kontrol edemiyordu.

Max ve Beth evi bulmuşlardı. Abbey'nin Evi'ni.

Bir anda, Hayle'a kadar güneye gidip, daha fazla emlakçıyı görme ve küçük bir kızken gördüğü *hayali* ev yerine *gerçek* bir ev arama planı askıya alınmıştı. Yarın, küçük bir çocukken babasının omzunda taşındığı zamanlardan beri bilinçaltında yaşayan o evin dışına göz atacaktı.

Gözlerini sıkıca kapatarak, Luke'un ona kendisini hayal kırıklığına karşı hazırlamasını söyleyen sesini kısmaya çalıştı. Bu sefer onun hayaletinin haklı olduğuna bütün kalbiyle inanıyordu. Ama eğer düşleri sona erecekse, hiç değilse son bir kez güzel rüyalar görmek istiyordu.

12. Bölüm

Abi taştan terasları olan bir kır evi sırasına arabasını döndürdüğü andan itibaren doğru yere geldiğini biliyordu. Arabayı sokağın en sonuna park ederken kalbi küt küt atmaya başladı. Deniz havasından derin bir nefes çekerek, arabadan yavaşça indi. Beth'in notunu okuduğu andan itibaren midesinde taklalar atan kaygı ve heyecan karışımının artık kontrolden çıkma sinyalleri verdiğini hissedebiliyordu.

Beth'e, geçmişine yapacağı yolculuk için eşlik edip edemeyeceğini sormayı düşündü ama fikrini hızlıca değiştirdi. Eğer tahmin ettiği gibi hayal kırıklığına uğrayacaksa, yalnız başına olmasının daha iyi olacağını biliyordu.

Abbey'nin Evi sıranın en sonunda olsa da, ona tıpkı çocukken yaptığı gibi yürüyerek ulaşmak istiyordu. Bu sokağı

Sennen içinde dolanırken kaçırması tamamen şansızlıktı. Aramaktan vazgeçtiği gün, şimdi durduğu yerden çok uzakta değildi. Köy merkezinden gizlenmiş olmasına rağmen, Miners Row tepeden yukarı on dakikalık bir süre kadar uzaklıktaydı. Beth'in daha önceki tahmini doğruydu. Ev, dalga seslerini duyacak ve denizin tuzlu kokusunu alacak kadar tepenin yukarısındaydı, ama alt kattan deniz manzarasını görecek kadar yüksek değildi. Yine de, köyün ana caddelerinin gürültüsünden uzak olduğundan, huzurlu bir yapısı vardı.

Kendini yavaş yürümeye zorladı, rüyasını geride bırakmak zorunda kalarak yoluna devam etmeyi son dakikaya kadar ertelemek istiyordu, altılı ev sırasının her bir köşesinin tadını çıkaracaktı. Evlerin her biri, bir diğerinden birazcık daha yukarıdaydı, böylece her bir çatı diğerinden bir metre yukarıda kalıyordu. Tek başına olduğu için minnet duyan Abi, yürürken tuhaf bir şekilde duygulanmıştı, çok özlediği ailesi ve daha genç olan ağabeyinin başka bir zamanda, hatta asırda takılı kalmış hayali görüntüleri onunla beraber yürüdüler.

Evin hissettirdiği şeyler hatırladığıyla birebir aynıydı. Annesinin Ollie'ye, ön bahçelerin kısa taş duvarlarından inmesini söylediğini duyar gibi oluyordu. Her bir ahşap kapı tıpkı onun hatırladığı gibi parlak kırmızıya boyanmıştı ve saat daha sabah sekiz buçuk olduğundan, normal olarak birkaç pencere hâlâ kapalıydı. Üstelik perdelerle de değil, Abi'nin çocuk aklında merak uyandıran ahşap kepenklerle. Luke'un eve taktırdığı sahte olanlardan değil, gerçek olanlardan.

Annesi ona, pencerelerin taşa oyulmuş oturakları olabileceğini söylemişti. O günden beri Abi pencere oturağı olan bir evde yaşamayı arzulamıştı. Annesi, o tür oturakların bir kitabın sayfalarında kendisini kaybetmesi için biçilmiş kaftan olduğunu da söyleyince, bunu yapmaya tamamen ikna olmuştu.

Burası çok sessizdi. Havanın sakinliği her zamanki gibi

gaklayan martılar tarafından bile bozulamıyordu. O gün işe gitmesi gereken tayfa belli ki çoktan gitmişti ve başka hiç kimse uyanmış gibi görünmüyordu. Abi üçüncü evin önünde durarak kafasını nihai hedefine doğru uzatmamaya çalıştı, evlerden onu izleyen biri varsa, kaybolmuş bir turist veya bir şeyler çalmaya çalışacak acemi bir hırsız gibi göründüğünün giderek daha fazla farkına varıyordu.

Hemen önündeki kare şeklindeki küçük bahçe temiz ve düzenliydi, kapının önünde ters bir şekilde kurumaya bırakılmış kovalar ve bahçe spatulaları buranın bir aile evi olduğu izlenimini veriyordu. Abi mutlulukla hayal etmeye devam etti; belki, diye düşündü, torunlarını tatilde kalmaya çağırmış yaşlı bir çifte aittir burası.

Çatının üzerindeki granit parçaları güneş ışığında parıldarken, birleşik çatının üzerindeki kiremitler gri ve mavi bir renkle ışıldıyordu. Bu binaların arkalarının nasıl olduğunu merak ediyordu. Her zaman, evlerin arkalarında uzanan dar birer bahçeye sahip olduklarını varsayardı. Çiçek ve sebze ekebileceği, yazları deniz kenarının huzurlu ışığında çizip, okuyup, dinlenebileceği, ya da kışın derinliklerinde sıcak çikolata ve sıcacık bir battaniye ile oturabileceği gizli bahçe avluları ve ahşap çardaklar hayal ediyordu.

Ancak Abi tek bir *satılık* tabelası göremiyordu. Birazcık hayal kırıklığına uğramıştı, ancak şaşırmamıştı. Zorunlu olmadıkları sürece burada yaşamaktan kimse vazgeçmezdi.

Baktığını belli etmemeye çalışarak sıranın son iki evine doğru yürürken, nabzı boynunda daha hızlı atmaya başladı. Ayakları bir anda hareket etmeyi bıraktı ve göğsü hüzünle kasıldı. Davetsiz gelen yaşlar birikti gözlerinin kenarlarında. Sıranın son iki evinin ne kadar ihmal edildiği, gerçekten sevilen ve bakılan evlerin yanında anında belli oluyordu.

Bakmamaya dair kararlılığım unutuverdi. Ön kapının çevresinde dağılmış tuğlaları, otlarla istila edilmiş, bir bahçıvan için ağlayan küçük bahçeyi inceledi. Üst katın yırtık pırtık perdeleri kapalıydı ve pencerelerin çürüyen pervazlarına bakarken onların en son ne zaman açıldığını merak etti.

Şimdi daha yakından bakınca, evin sadece bir kır evi değil, daha büyük bir mülk haline getirilmiş iki kır evi olduğunu gördü. Neredeyse bütün hayatı boyunca aklında kalmış olan bu evin sevilmemiş olduğunu görmek kalbini kırıyordu. Ahşap tabelanın üzerindeki Abbey'nin Evi yazısının çoğunun silindiğini, destek kolundan kurtulan tabelanın aşağı doğru sallandığını görünce, gözlerinde biriken yaşların yanaklarından aşağı akmasına engel olamadı.

Aniden hareket etmeye çalıştığı için ayakları birbirine dolandı ve bu ruh halinde araba sürmeye cesaret edemediği için arabasını orada bırakarak köye doğru yürümeye başladı. Düşünmesi gerekiyordu.

Hissettiği bu üzüntü çocukluğunun mutluluğunu kovalıyordu ve bunun kendi hatası olduğunu biliyordu. Nasıl olmasındı ki? Bunca yıl sonra hayal kırıklığına uğrayacağı garantiydi. Luke'un sataşmalarını duyduğunu hayal ederken gözlerindeki yaşları öfkeyle sildi. Köyün merkezine körlemesine ilerledi, nereye gittiğinden emin değildi ama yürümesi gerektiğini, başka bir yere gitmesi gerektiğini biliyordu.

Max öğle yemeği için getirdiği sandviç poşetini koca ceplerinden birine sokuşturdu. Döşediği fayanslara şöyle bir baktı ve dükkân sahibine veda ettikten sonra kamyonetine bindi. Abi'yi gördüğü zaman anahtarı kilidin üzerindeydi. Kadın

karşı taraftan gelen bir adamı kıl payı sıyırarak geçerken Max'in kaşları çatıldı. Abi sanki adamı hiç görmemiş gibiydi.

Kamyoneti hızla yeniden kilitleyerek yolun karşısına geçip onun arkasından koştu. Bu kadar kısa bacaklı olmasına rağmen bu kadar hızlı yürüyebilmesi hayret verici bir durumdu, bir şeyler gerçekten ters gidiyor olmalıydı. "Abi! Abi bekle!" diye seslendi. Abi'nin onu duymadığı belliydi. Adımlarını hızlandırarak ona yetişti ve elini omzuna koydu.

Abi kafasını kaldırarak ona baktığında, Max hiçbir şey söylemedi; ıslak ve kızarmış gözleri yeterli cevabı vermişti, Abi orada değilmiş gibi görünüyordu. Elini nazikçe tuttu ve onu en yakındaki kafeye yönlendirdi.

Kafenin sessiz bir köşesine ilerlerken, tezgâhın arkasındaki tanıdık garson kızla selamlaştı ve koca bir kahve demliğiyle iki fincan getirmesini rica etti. Masaya oturduklarında sanki onu cevap vermeye ikna edercesine sakince konuşarak, "Bugün yemek yedin mi, Abi?" diye sordu.

Sorunun sıradanlığındaki bir şey, Abi'nin gerçek dünyaya dönmesini sağladı. Şaşkınca etrafına bakındı, onu çevreleyen antika masalara göz gezdirdi. "Max?"

"Günaydın. Suratın bembeyaz olmuş, iyi misin?"

"Açlıktandır. Kahvaltı yapmaktan korktum, fazla gergindim."

"Gergin mi?" Max bir anda hâlâ onun küçük elini tuttuğunu fark etti. Yine nazik bir hareketle elini masanın üzerine bıraktı.

İç çekmemeyi deneyen ama başaramayan Abi, "Eve gittim," dedi. "Sadece görmek için."

"Ah." Max bir süre boyunca başka bir şey söylemedi ve

mendille gözlerini silen Abi'ye toparlanması için zaman verdi. Bu sırada garson yanlarına yaklaştı ve kahve demliğiyle fincanları masanın üzerine yerleştirdi. "Teşekkür ederim," dedi Max. "Büyük, sıcak ve yağlı tost da alabilir miyiz, lütfen?" diye ekledi ve tekrar baş başa kaldıklarında devam etti. "Ev hatırladığın gibi değil miydi?"

Abi kahve doldurmaya çalıştı, ancak elleri o kadar çok titriyordu ki Max onun elinden demliği aldı. "Bana bırak. Şeker ya da süt kullanıyor musun?"

"Sadece süt. Teşekkür ederim." Abi fena derecede utanmıştı. "Buraya gelmemeliydim."

"Bir şeyler yiyip içmen gerekiyordu ve seni sokakta öylece bırakmama imkân yoktu."

Abi hüzünle başını salladı. "Hayır, yani Cornwall'a gelmemeliydim. Şu yaşta çocukluk hayalimi kovalamak nasıl bir aptallık! Biraz akıllı olduğumu düşünürdüm."

Max onu kollarına alıp sıkıca sarılma ve her ne olduysa yoluna gireceğini söyleme isteğini bastırdı. Buharı tüten kahve fincanlarından birini ona doğru itti. "Sen yapman gereken şeyi yaptın, dünyan ters yüz olmadan önce çocukken güvende hissettiğin bir yere geldin."

Abi'nin yanaklarındaki iki kırmızı nokta dışında bembeyaz görünen yüzündeki kaşları kafa karışıklığıyla çatıldı.

Max suçlu hissederek omuzlarını silkti. "Söylememesi gerektiğini biliyorum, ama Beth eşini kaybetmenden ve diğer şehirli eşleriyle uyum sağlayamamandan bahsetti. Umarım kötü bir şey yapmamıştır. Sadece, senin için endişeleniyordu."

"Çok ince bir davranış ama endişelenmesine gerek yok."

"Ah, tabii ki endişelenmeli. Sen bir *arkadaşsın* ve mutsuzsun. Beth sana yardım etmek istiyor. İkimiz de istiyoruz." Max gözlerini, Abi'nin gözlerinin içindeki kaybolmuş ifadeden kaçırarak, garson kızın sıcak bir yığın tost ekmeğiyle, gerçek Kelt yağını getirmek için o anı seçmesine minnet duydu. "Bunları yağlayacağım ve sen de kırıntısına kadar yiyeceksin. Aç olmadığını söylemeden önce söyleyeyim; sana inanmıyorum." Abi'nin tartışmasına izin vermeden devam etti. "Bir telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıkmam lazım ve sonra geri döneceğim. Biri seni doğru düzgün dinlemediğinden beri çok fazla zaman geçmiş gibi görünüyor."

Abi ne yaptığının farkında olmadan yemeye başladı. Tam bir aptal gibi hissediyordu ve Max'in yardımseverliği ona daha da kötü hissettiriyordu. Bu insanlar onu bu kadar iyi ve hızlı nasıl okuyabiliyorlardı? Alnında, *mutsuz bir hayattan kaçıyorum* falan mı yazıyordu? Max'in haklı olması işleri iyileştirmiyordu. Dertlerini başkalarıyla paylaşmayalı gerçekten uzun zaman olmuştu ve bir şekilde, Abbey'nin Evi'nin bu kadar bitik ve ihmal edilmiş görünmesi, zihninin derinliklerinde asma kilit altında tuttuğu kapalı kutuyu açıvermişti.

Bu kutu; her bir can yakıcı yorumu, istemeden Luke'u hayal kırıklığına uğrattığı zamanlarda hissettiği her bir pişmanlığı, kocasını mutlu etmek için feda ettiği her bir arkadaşlığı içinde barındırıyordu. Bir de başarısızlık hissi vardı. Bunun sebeplerinden ilki, bütün bunların olmasına izin vermesiydi, çünkü Luke'un bütün hatalarına rağmen. Abi onu sevmişti. İkinci olarak da, ölümüne duyduğu şok geçtiği zaman, ne yaparsa yapsın kocasını özleyemediği için bütün benliği pişmanlıkla dolmuştu. Luke'un taleplerinden ve kurallarından özgür kalmasının verdiği ferahlık fazla güçlüydü.

Düşünürken, tereyağı çenesinden aşağı aktı ve çıtır çıtır

kremamsı kaloriler yavaş yavaş Abi'yi kendine getirmeye başladı. Yeter, yeter artık diye geçirdi içinden.

Max telefon görüşmesini bitirdikten sonra masaya geri döndüğünde, Abi ona bir fincan kahve doldurdu ve, "Teşekkür ederim," dedi.

Max, arkadaş canlısı nazik yüzünde endişeli bir gülümsemeyle oturdu. "Teşekkürü boş ver," dedi. "Sadece konuş benimle."

13. Bölüm

Neredeyse gece yarısı olmuştu. Abi üzerindeki kalın yün kazağa rağmen, otelin bahçesinde oturmuş, yıldızlarla süslenmiş siyah gökyüzüne bakarken soğukta titredi.

Akşam yemeği için bara gitme cesaretini gösterememişti. Max'in yüzüne bakmaya da cesareti yoktu. Max, onun duygusal bakımdan tırlatmış biri olduğunu düşünüyor olmalıydı ve muhtemelen Beth'e de çoktan haber vermişti bile. Geçmişte rahatsız olduğu kadar rahatsız olmasa da, şu anda, bu gece için sempati gösterilmesini kaldıramazdı.

Akşam yemeğinin düşündüğünden daha fazlasını yiyebilmişti, ama yer yemez yemek salonundan kaçmıştı. Duvarlar arasında tıkıldığını hissederek, onu ısıtacak şeylere sarınmış ve bahçe avlusunun içerisindeki yumuşak yastıklı bahçe sandalyelerinden bir tanesine yerleşmişti.

Max onu kafeye götürdükten sonra çok fazla şey söylememişti. Sadece dinlemiş, konuşurken onun sözünü kesmemişti. Abi evliliğiyle ilgili ona söylemeyi düşündüğünden çok daha fazlasını söylemişti; Luke'la nasıl tanıştıklarını, ona nasıl âşık olduğunu ve tanıştıktan sadece altı ay sonra evlendiklerinde kendini nasıl kapana kısılmış hissettiğini anlatmıştı. Kek olayının, eş sürüsünün ayıplayıcı görüntülerinin ve konuşmalarının bardağı taşıran son damla olduğunu Beth'e anlattığından daha detaylı anlatmıştı ona. Simon'ın onu ailede tutma girişiminde bulunmasından bile bahsetmişti. Sanki Abi onunla bir şeyler paylaşmaya başladığı anda, bent kapakları açılmıştı ve kendini durduramıyordu.

Gökyüzüne bakarak, bildiği birkaç takımyıldızının yerini buldu. Konuşmasını bitirdiğinde Max'in ne kadar öfkeli olduğunu hatırladı ve bedenine bir rahatlık hissi yayıldı. Max, özellikle Carter ailesine karşı belirgin bir öfke göstermişti ve bu, Abi'yi o kadar şaşırtmıştı ki, kendini onları savunurken bulmuştu. Bunun sadece onların davranış biçimi olduğunu ve Luke'un mali varlığını kontrol edebilecekleri bir yerde tutmanın acımasız olacağını değil, mantıklı ve normal olacağını düşündüklerini söylemişti.

O anda Max gözle görülebilen derin bir nefes almış ve kocaman avucunu onun elinin üzerine koymuştu. "Onları savunman senin ne kadar iyi bir insan olduğunu gösteriyor, ama yaptıkları bana canavarca geliyor. Ne yapmayı seçersen seç veya Cornwall sana uymazsa nereye gidersen git, onlara geri dönme. Seni ezecekler."

Max daha fazla oturmamıştı. Sadece Abi'nin elini bir kere sıkmış ve gitmek için ayağa kalkarken ondan özür dilemişti. "İşim beni çağırıyor Abi, benimle konuştuğun için teşekkür ederim. Neden oteline gidip biraz dinlenmiyorsun? Bugün

herhangi bir karar verme, fazla şok yaşadın," demiş sonra da gitmişti.

Abi karanlıkta otururken Büyük Ayı'ya hitap etti. "Vazgeçip geri mi dönmeliyim?" Yıldızlarla konuşurken, Max'in onun Surrey'den 'eve dönmek' olarak değil, 'geri dönmek' olarak bahsettiğini fark ettiğini hatırladı.

Abi, Guildford'un hemen dışındaki evin hangi noktada onun evi olmayı bıraktığından emin değildi. Ama şimdi üzerinde kafa yorduğunda, Luke'un ölümünden sonra değil, çok daha önce olmuştu ve bu, hoşuna giden bir farkındalık değildi.

Abi bakışlarını Avcı Takımyıldızı'na kaydırdı. "Cornwall doğru yer mi?"

Soğuk bir ürperti bütün bedeninde dolandı. Annesi olsa birinin mezarının üzerinde yürüdüğünü söylerdi. Yıldızların ışığının altında Luke'u görebiliyordu neredeyse, daha baştan Cornwall'a gelmesinin ne büyük bir aptallık olduğunu söyleyen bir hayal gibiydi. "Belki de haklısmdır, Luke," diye fısıldadı.

Dizlerini karnına çekti ve kollarını bacaklarına dolayarak, sandalyenin üzerinde toparlandı. "Ama yine de, sadece birkaç gündür burada olmama rağmen iki tane arkadaş edindim bile."

İşine karışan arkadaşlar.

"Bana karışacak kadar beni önemseyen arkadaşlar."

Eskiden benden başka kimseye ihtiyacın olmayışınla ve kendi kendine yetebilmenle övünebiliyordun.

"Buna inanmak dışında bir şansım yoktu ki, Luke. Yalnızlığın içinde öyle hayatta kalıyordum, kendime bunun benim seçimim olduğunu söylüyordum."

Senin seçimindi zaten.

"Beni yapmaya zorladığın bir seçimdi."

Asla böyle bir şey yapmadım.

Abi gözlerini kapattı. Ama yine de hayal gücü ona anlamsız daireler çizdiriyordu. Zayıf olduğunu biliyordu, Luke'la tartışması gerektiğini, onun karşısında ayaklarının yere basmış olması gerektiğini ve hatta sırf bu yüzden ondan saygı görebileceğini biliyordu. Gerçi en sonuncudan şüpheliydi ama bunun için şimdi dizlerini dövmesinin ne anlamı vardı? Asla bu şekilde olmasını istemese de, ona yepyeni bir şans verildiğini kabul etmesi için bu konuşmayı kendi kendine daha kaç kere yapması gerekiyordu? Bunun, hayatını kendi istediği yere götürmesi için bir fırsat olduğunu ne zaman anlayacaktı?

Geri dönmen gerekiyor. Eve gitmen gerekiyor. Evimize gitmen gerek. Senin rüyalarının evi artık güzel bir rüya değil. Evimiz senin ihtiyacın olan her şeye sahip; bir stüdyoya, rahatlığa, boş alana, bir bahçeye, güneşli bir seraya, her şeye. O firar etme heyecanını yaşadın, şimdi artık büyüyüp gerçeklerle yüzleşme zamanı.

Karanlığın içinden hızlı ayak sesleri ona yaklaşırken Abi yerinden sıçradı.

"Ah, özür dilerim, canım!" dedi Barbara gülümseyerek. "Senin dışarıda olduğunu bilmiyordum. İçeri girmende bir sakınca var mı? Kapıyı kilitlemem gerekiyor. Ya da istersen anahtarı sana verebilirim, böylece içeri girmeye hazır olduğun zaman sen kilitleyebilirsin."

Abi bacaklarını yere indirdi. "Özür dilerim, zamanın farkına varmamışım. İçeri şimdi gireceğim. Teşekkürler."

Barbara gökyüzüne bakmak için duraksadı. "Yıldızlar muhteşem görünüyor değil mi? Yukarı, onlara doğru bakmak

bana her zaman küçücükmüşüm gibi hissettirir. Kocam her zaman, yıldızlara yeterince uzun süre bakarsam, onların da bana bakacağını ve ruhlarının küçük bir kısmının sonsuza kadar hayatımı aydınlatacağını söylemişti."

"Bu fikir hoşuma gitti."

"O her zaman oturup bir şeyleri seyrederdi. Benim Sam'im gerçekten düzgünce bakmaya vakit ayıran bir adamdı."

Abi rahatsız hissederek, sormasının uygun olup olmadığını bilmeden, "Sam nerede?" diye sordu.

"Motosiklet kazası."

"Ah, çok özür dilerim!"

"Sağ ol, tatlım. Sekiz yıl önceydi ama onu özlemeden geçirdiğim tek bir gün olmuyor. Zamanla daha kolay oluyor, daha iyi değil, sadece daha kolay." Barbara, Abi'yi otelin sıcak kollarına doğru yönlendirdi. "Sana kemiklerini ısıtsın diye sıcak bir şey getireyim mi, canım?"

"Hayır, teşekkürler." Abi otel sahibesine minnetle gülümsedi ve düşünceli bir şekilde merdivenleri tırmandı.

Beth, Cairn'ün önüne park ederek duvara oturmuş onu bekleyen Abi'ye el sallarken arabasının radyosunu kapattı. Onu hangi durumda bulmayı beklediğini bilmiyordu. Max ona, önceki sabah yıkık dökük eve duyduğu hayal kırıklığından sonra Abi'yi buluşunun bir özetini geçmişti, ancak olağan dışı bir şekilde, anlattıklarında ketum davranmıştı.

Aziz Just'a gidip Abi'yi almadan önce, Beth arabasını Miners Row'un dar arka sokağına yönlendirmişti. Bu yolda

çok defa yürümüştü ama bu sabahtan önce hiç doğru düzgün bakmamıştı. Kırık ev tabelasını ve Abbey'nin Evi'nin yıkık dökük halini görür görmez, yeni arkadaşım kaplayan hüznü birazcık da olsun anlayabilmişti.

"Selam tatlım!" Abi arabaya binerken suratı bir gülümsemeyle aydınlandı. "Gerçekten çok iyisin, dükkânı temizlemekten kaçmak için tekrar vakit ayırabileceğinden emin misin?"

Beth gülmeden edemedi. "Sorun değil, sınıftan çıktığım anda hayatın yalancılarından biri haline geliyorum! Max, okulda bu kadar mantıklı ve belirleyici olurken, gerçek hayatta sürekli kaçan ve hayatıyla ilgili kararlar veremeyen birine dönüşmemi anlayamıyor."

"Bunu anlayabiliyorum. Başka insanlar için karar vermek kolaydır. Sadece sağduyunu ve işinin kurallarını takip edersin, ama kişisel kararlar, onlar tam bir kâbus olabiliyor."

"Sen bu işi kapmışsın!" Beth tekrar gülerek arabayı çalıştırdı ve Minack Tiyatrosu'na doğru döndü. "Senden ne haber peki, ev avından zaman ayırmak istediğinden emin misin?"

Abi kendisi de bir soruyla cevap verirken dümdüz yola baktı. "Max sana dünden bahsetti mi?"

"Seni gördüğünü ve Abbey'nin Evi'nin içinde bulunduğu koşuldan dolayı mutsuz olduğunu, ayrıca işe gitmeden önce sana bir şeyler yedirdiğini söyledi."

"İnanılamayacak kadar nazikti. İşe çok geç kalmasına sebep oldum mu?"

"Yok canım! Müşterisine geç kalacağı konusunda bilgi vermiş, onlar da anlayışla karşılamışlar."

Abi konuşurken ellerine baktı, sesi utanç içindeki bir fısıl-

tının üzerinde değildi. "Ben, ona minnettarım. Her ikinize de. Doğruyu söylemek gerekirse daha çok, utanmış vaziyetteyim. Sadece beş dakikadır tanıdığım insanlara ağlayıp mızmızlanmak çok da iyi bir davranış değildi. Bana o kadar iyi davrandınız ki," duygularının boğazına oturmaya çalıştığını hissetti, "her neyse, bir karara vardım."

"Karar verdin demek, öyle mi? Lanet olsun, bu, ben de vermeliyim demek!"

Abi, Beth'in mizahi yaklaşımına minnet duyarak, dar duvarların kenarlarında çizgi oluşturuyormuş gibi görünen yüksek, kapalı çitlere baktı. "Sana ne diyeceğim; sadece dışarıdaki bu günümüzün tadını çıkaralım. Buraya daha yeni geldiğimi biliyorum, ama şimdiden bir araya ihtiyaç duyuyorum! O yüzden şovdan sonra ciddi kararlar paylaşımına geri döneriz."

"Bu planı sevdim!" Beth viraja girmek için yavaşladı. "Bütün inkâr ve işleri erteleme kurallarıma uyuyor!"

Abi, Minack Tiyatrosu'nun nefes kesici güzelliğine kendisini hazırlamamıştı. Beth arabanın bagajını açıp bir kucak dolusu kalın ekose örtü ve hasır bir piknik sepeti çıkarırken, Abi ağzı açık bir şekilde önündeki görüntünün hayranlığıyla durdu ve seyretti. Machbeth'in bu kadar uyduğu başka bir yer olamazdı dünyada.

"Bu kadar çok örtüye ihtiyacımız yok, değil mi? Hava bugün muhteşem." Abi güneş ışıklarının tişörtünü delip geçtiğini hissedebiliyor ve sadık mavi kot pantolonu yerine şort giymiş olmayı diliyordu.

"Bunlar sarınmak için değil. Gerçi, şayet güneş yokken buraya çıkarsan, donacağın için bunlara minnettar kalırsın. Rüzgâr, denizi buralara kadar çıkarabiliyor. Örtüler üzerine oturmak için. Granit oturaklar çok etkileyici olabilirler ama

hazırlıklı gelmediysen onlara oturmak başlı başına bir işkence olabiliyor!" Beth ona pofuduk iki yastık uzattı. "Kesinlikle bunlara da ihtiyacımız olacak!"

Abi çevresine bakınırken, diğer herkesin de arabalarından kilimler, yastıklar ve piknik sepetleri çıkardığını gördü ve vücuduna, Cornwall'daki ilk sabahından beri hissetmemiş olduğu bir memnuniyet dalgası yayıldı.

Granit oturaklarda sadece birkaç dakika oturmak bile Abi'nin, Beth'in getirdiği örtüler ve yastıklar sebebiyle ona minnet duymasına sebep oldu. Yirmi dakika içinde her ikisi de, güneşe rağmen örtülerden bir tanesini dizlerinin üzerine örtüp kazaklarını giymişlerdi; çünkü denizden gelen rüzgâr, iliklere kadar işleme yeteneğini geliştirmek için asırlarını harcamıştı. Sevilmese de etkilenilmesi gerekiyordu.

Soğuğa rağmen, rüzgâr sadece akıldan çıkmayacak bu çarpıcı atmosferin tuzu biberi oluyordu. "Sanki burası her zaman buradaymış gibi. Romalıların amfi tiyatrolarına benziyor, gerçi onlar hiç bu kadar güneye ulaşamadılar sanırım."

"Gerçekten de Romalılara ait olması gerekiyormuş gibi duruyor, değil mi? Ama Minack 1932'den beri burada."

Abi şaşırmıştı. "Gerçekten mi? Nedenini bilmiyorum ama ben 1800'lerden falan kaldığını söylerdim."

Beth bir termos çıkararak, iki fincana aromalı kahve doldurdu. "Romantik bu Viktorya Dönemi havası var, değil mi? Aslına bakacak olursan, burası Rowena Cade isminde harika bir leydi ve onun bahçıvanı tarafından inşa edilmiş. Bu granit dağa bütün oturakları kendi elleriyle oymuşlar. Büyük bir iş sevgisi olmalı."

"Burası bir tiyatro olarak mı yapıldı, yoksa daha sonra mı tiyatro oldu?"

Beth omuzlarını silkti. "Emin değilim, bunu Max'e sorman gerekir. Yerel bilgi kaynağı odur. Benim içimde, her zaman tiyatro olarak yapıldığına dair bir his var. Burada oynanan ilk oyunun The Tempest olduğunu biliyorum. Yani, böyle bir oyun için buradan uygun bir yer hayal edebiliyor musun? Denizin gerçekten de oyunda başrolde olduğu bir yer burası!"

Beth muhteşem bir şekilde antika görünen ve ev yapımı tatlılar satan dükkâna romlu ve üzümlü fudge almaya giderken, Abi Penzance'taki Market Jew Sokağı'nın yüksek kaldırımları boyunca uzanan Sir Humphrey Davy heykeline hayranlıkla baktı. Onu daha önce görmüştü ama bakmak için durmamıştı. Davy'nin hayat kurtaran lambasını incelerken, Barbara'nın kocası hakkında söyledikleri geldi aklına. Hayat, gerçekten de sadece bakmaktan çok görmekle de ilgili olmalıydı.

Şimdiden bir parça fudge yiyen Beth dükkândan dışarı çıktı, pembe ve beyaz çizgili kese kâğıdını Abi'ye uzattı. "Hazır buradayken emlakçıların pencerelerine bir göz atmak ister misin, yoksa Aziz Michael Dağı'na bakan kumsalda oturmak için Marazion'a mı gidelim?"

"Ne kadar da saçma bir soru!"

Beth sırıttı. "İyi o hâlde. Marazion'a bayılırım! İstersen kahve alıp kumsal boyunca yürüyebiliriz."

Abi yeni arkadaşına gülümsedi. Abbey'nin Evi için duyduğu hayal kırıklığına rağmen Cornwall, olmasını arzu ettiği gibi hissettirmeye başlamıştı.

14. Bölüm

Abi ve Beth kumun üzerinde çıplak ayaklarıyla yürüyor, dalgalar onlara ulaştığında da küçük çocuklar gibi kıkırdıyorlardı.

Abi körfezin karşısında, kendi küçük adasında gururla ve yalnızlıkla duran Aziz Michael Dağı'na baktı.

Onun bakışlarını takip eden Beth, "Dalgalar açısından konuşacak olursak, oraya gitmek için biraz geç, ama daha sonra gidebiliriz istersen," dedi.

"Bu çok hoşuma gider," diye cevapladı Abi, küçük yaşıtı bir botun kıyıya yanaşıp, turistleri bırakmasını izlerken. "Gerçi, bot da eğlenceli gibi görünüyor."

Beth yüzünü buruşturdu. "Max de onlara bayılıyor ama beni deniz tutuyor," dedi kıkırdayarak. "Nelson'ı da deniz

tuttuğunu söylerler, ki tarihin en büyük denizcilerinden bir tanesidir."

"İyi bir noktaya parmak bastın." Abi ayak parmaklarını kuma gömerek denizin onları temizleyişini izledi zevkle. Saatine baktı, kumsalın sessizliği de zamanı doğruluyordu, çoktan yedi olmuştu. Çoğu turist akşam yemeği için otellerine ve kiraladıkları kır evlerine geri dönmüştü. "Sağ ol, Beth, bugün harika bir gün geçirdim. Tam da ihtiyacım olan şeydi bu. Daha sonra, teşekkür etmek adına seni yemeğe götürebilir miyim? Ve Max'i de, ona yaptığı iyilik için çok şey borçluyum."

"Dışarıda yemek çok iyi olur." Beth kuma oturarak çıplak ayaklarını önüne uzattı. "Ben de harika zaman geçirdim. Dairemi sevmeme rağmen, neredeyse geri dönmek istemiyorum."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Abi de ayaklarını önüne uzattı. "Geri döndüğümüz zaman, dikkatle kaçındığımız bütün o kararlar hakkında düşünmemiz gerekecek."

"Hem de sadece dikkatle değil, zaferle kaçındığımız desene!"

"Gerçekten de öyle! Sanırım bugün ilk defa, Luke ve hayatımı onsuz nasıl yapılandıracağım hakkında hiç düşünmedim," dedi Abi ve sahibinin önünden koşturan siyah labradora baktı, kıskanılacak bir umursamazlıkla dalgaların arasında bata çıka gidiyor, adamın fırlattığı çubuğu yakalamaya çalışıyordu. "Sanırım şunlardan bir tanesini isteyebilirim."

"Adamı mı yoksa köpeği mi?"

"Kesinlikle sadece köpeği! Sen?"

Beth kıkırdadı. "Sanırım ikisini de alabilirim!" dedi, kısa bir sessizliğin arkasından ekledi. "Karar vermekle ilgili sohbetimizi yapamadık değil mi?"

"Belki de yapmamayı seçmişizdir."

"O hâlde, karar vermeden geçireceğimiz bir saate daha ne dersin?"

"Tamamdır!" Abi deniz havasını kokladı. "Patates kızartması kokusu alabiliyorum. Hadi gidip alalım!"

Patates cipsinin poşetini buruşturarak en yakındaki çöp kutusuna atan Abi, saf bir zevkle parmaklarındaki tuz ve sirke kalıntılarını yaladı ve hissettiğinden daha kararlı bir şekilde Beth'e döndü. "Pekâlâ, şu dükkânınla ne yapmak istiyorsun?"

Beth kola şişesinin içinde kalanları içerken omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Dükkânla ne yapacağımı bilmiyorum ve bunun bir yararı olmuyor."

"Tabii ki oluyor." Abi çoraplarını ve spor ayakkabılarını giymeden önce ayaklarının üzerindeki kumları temizledi. "Ne yapmak istemiyorsun?"

"Kendimi bir tezgâhın arkasında oturup bir şeyler satarken hayal edemiyorum ve bir dükkân için bu çok büyük bir engel!" Beth kendi ayakkabılarını giydi ve bir anlaşmaya varmışlar gibi hiç konuşmadan park yerine doğru yürümeye başladılar. "Başlangıç olarak dükkânı mezun ettiğim çocukların bana *hoşça kal* hediyesi olarak yaptıkları resimleri sergilemek için kullanacağım."

"Ah, ne kadar da güzel bir fikir! Dükkânı gördüğüm kadarıyla harika bir galeri olacağından eminim."

"Max de öyle söylüyor ve doğrusunu söylemek gerekirse fikir fena da gelmiyor. Ancak Cornwall da çok fazla galeri

var. Maliyeti uygun hale getirebileceğimi sanmıyorum. Üstelik bir de diğer sorunum var."

"Diğer sorun mu?" dedi Abi şaşkınlıkla.

"İşimi bırakmayı istemiyorum, bu yüzden orayı işletmesi için başkasına devretmem gerekir, şayet orayı bir çeşit galeri haline getirirsem, maliyeti karşılamak için asla yeteri kadar para kazanamam."

Abi tam dükkâna gidip beyin fırtınası yapabilmek için orayı iyice gözden geçirmelerini, şayet fikirlerini paylaşacak kadar cesur olursa da, dükkânın harika bir stüdyo olabileceğini önerecekti ki Beth'in telefonu çaldı.

"Selam Max, iyi *fayanslamalar!*"

Abi duyma menzilinin hemen dışında kalan bir banka otururak çevresine bakındı. Bugün gerçekten de çok güzel bir gün geçirmişti. Surrey'i terk ettikten sonra en çok yapmak istediği şeylerden ikisini kısacık bir sürede yaptığını fark etti: arkadaş edinmişti ve Abbey'nin Evi'ni bulmuştu.

Evin üzücü durumuna karşı hissettiği hayal kırıklığı hâlâ varlığını sürdürüyordu, ama Abi sanki bütün hayalleri yıkılmış gibi hissetmiyordu artık. İyi bir uyku çekmesi, Max'e içini dökmesi, *Shakespeare'le* büyülü bir gün geçirmesi, Beth'le yediği fudge ve patates kızartması olanlar üzerinde olgun bir şekilde düşünmesiyle birleşince, Luke'un ona bıraktığı kötülüklerle yüzleşmesinin kendisi için iyi olduğunu anlıyordu. İçinde çok fazla hüzün vardı, sadece kocasının ölümünden değil, ondan daha önceleri kaybettiği mutluluğu yüzünden de. Evlilik ve sevdiği adam tarafından kandırıldığını, sahip olduğu bütün öz güveni yavaş yavaş ayakları altına aldığını düşünüyordu. Şu anda buranın onun için biçilmiş kaftan olduğunu da biliyordu, ama aynı zamanda kalbini mutlu edecek bir yer bulamadığı sürece burada kalamayacağının da

farkındaydı. Mantıklı düşünmesi gerektiğini bilerek, bölgede alabileceği evlerin hangileri olduğunu bulabilmek için kendine iki gün verme kararı aldı. Şayet hiçbir şey beklentileriyle uyuşmuyorsa, Surrey'e geri dönüp, oradan ev aramaya devam etme fikrine alıştıracaktı kendisini, çünkü her şeyin ne zaman netleşeceğini bilmiyordu ve bu süre boyunca otelde kalmaya devam edemezdi.

Beth ona el sallayarak telefon konuşmasının bittiğini işaret etti. "Max fayans döşerken düşünüyormuş."

Abi sırıttı. "Gerçekten mi?"

"Evet, en iyi fikirlerin her zaman fayans döşerken aklına geldiğini söyler."

Abi başım salladı. "Onu anlıyorum. Benim de en güzel fikirlerim her zaman banyo yaparken aklıma gelir."

Beth güldü. "Gerçekten mi? Siz ikiniz birbirinız için yaratılmışsınız o hâlde!" Arabanın kapısını açmak için öne eğildi. "Her neyse, Max, eğer Abbey'nin Evi'nde kimin yaşadığını öğrenmek istiyorsan, köyün postanesine sorman gerektiğini söyledi. Orada her şeyi ve herkesi biliyorlar!"

Abi arabaya bindi. "Orada kimin yaşadığını bilmek ne işe yarayacak?" diye sordu.

"Max evin durumundan dolayı çok sevilmediğini, belki sahibiyle anlaşabileceğini düşündü. Belki de satma fikrine sıcak bakarlar. Denemekten zarar gelmez. Eğer orada yaşamayı hâlâ istiyorsan tabii."

Abi kalbinde bir anda zıplayan umut ateşinin yüzüne vurmasına engel olmak için çaba sarf etti. "Çok düşük bir ihtimal gibi geliyor. Yani, kapılarına gidip 'Pardon, evinizi alabilir miyim?' diyemem değil mi? Ayrıca, her ne kadar dışarıdan beğenmiş olsam da, belki de içini beğenmeyeceğim."

"Doğru, ama bunu denemediğin için pişman olabilirsin. Yani, eğer ev sevilen ve bakımlı görünen bir ev olsaydı farklı olurdu, ancak şu an öyle değil."

"Evi gördün mü?" diye sordu Abi merakla.

"Bu sabah seni almadan önce o tarafa gittim. Sahibi satacağını söylerse çok fazla iş yapılması gerekecek."

Beth yolu tamamen kaplayan bir traktörün arkasından takip etmek için yavaşlarken, Abi arabanın camından denizin kayboluşunu seyretti. Yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı; Max ona yardım etmek için bir şeyler düşünüyordu, o gerçekten de çok hoş bir adamdı. Elbette düşüncelerini Beth'le paylaşmadı, iç çekerek arkasına yaslandı. Max'in yardımı sayesinde içinde küçük bir umut kıvılcımı yanmasına rağmen mantıklı düşünmesi gerekiyordu. "Surrey'e geri dönüp yeniden düşünmeye karar verdim," dedi ama kelimelerin ağzından nasıl döküldüğünü kendi de anlamadı.

Beth o kadar şaşırmıştı ki, az kalsın arabayı yoldan çıkaracaktı. "Ne demek istiyorsun? Buraya daha yeni geldin, hatta daha ev aramaya bile başlamadın."

"Biliyorum ve tam anlamıyla yapmak istediğim şey de bu değil, ama pratik davranmam gerek. Buraya gelmek tam anlamıyla ihtiyacım olan şeydi, ancak Surrey'deki evi satmak istiyorsam bunu yapmak için orada bulunmam gerek. Kayınbiraderimi işlerin başında bıraktım ve iddia ettiği kadar yardım edeceğine güvenebileceğimden emin değilim. O yüzden, buradaki uygun evleri bulmak için kendime iki gün daha vereceğim ve her şeyi yeniden düşüneceğim, sonra da Surrey'e dönerek, uygun bir mülk ortaya çıkana kadar orada kalacağım. Sonsuza kadar bir otelde yaşayamam."

"Ama Abbey'nin Evi'nin kime ait olduğunu bulana ka-

dar kalacaksın değil mi? Bunun üzerine düşündüm, bu kadar sevilmemiş ve yıkık dökük olmasının sebebi sahibinin orada yaşamaması olabilir. Burada çoğu kişinin mülkü var ama Londra ya da Bristol'da çalışıyorlar. Eğer böyle bir durum söz konusuysa, bakımını yapamadıkları belli olan bir mülkü satma fikrine sıcak bakabilirler. Eminim denemekten zarar gelmez ve bunu yapmak kek pişirmekten veya yerel dramatik amatörler topluluğu için neden manzara resmi çizmediğine dair bir bahane uydurmaya çalışmandan kesinlikle daha iyidir."

Beth'in haklı olabileceğini bilmesine rağmen, Abi ayakları üzerinde sağlam durmaya ve tekrar boşuna umutlanmamaya kararlıydı. Yine de, belki, sadece belki, evin içini görebileceği ve belki de sevgisinin sönebileceği, ya da sahibini satmaya ikna edebileceği düşünceleri kafasında dönüyordu...

Aziz Just'a yaklaşırken Beth'in telefonu yeniden çaldı. "Şunu benim için açar mısın, tatlım?"

Abi telefona uzandı. "Ben Abi, Beth'in telefonu bu... Ah, selam Max, bak, dün için tekrar teşekkür ederim. Umarım senin işini çok batırmamışımdır... Ne? Gerçekten mi? Emin misin? Bu çok nazikçe, bunu yapmana gerek yoktu... Teşekkür ederim. Beth'e söyleyeceğim... Evet, bu hoşuma gider, sağ ol... Hoşça kal, Max."

"Beni meraktan öldüreceksin, neyi bulmuş?"

Abi gülümsedi. "Bir şey bulduğunu nereden anladın?"

"Çünkü Max aklına bir fikir geldiği anda, ağzında kemiği olan bir köpeğe dönüşür. Bahse girerim, postaneye senin gitmeni bekleyemeyip kendi gitmiştir."

"Evet! Tam söylediğin şeyi yapmış."

"Ve?"

"Görünüşe göre ona kişiye özel bilgileri verme izinlerinin olmadığını söylemişler ve Penzance'taki kütüphaneye giderek seçmen kayıtlarına bakmasını önermişler. Ev, Bay Stanley Abbey'ye aitmiş."

Beth oldukça keskin bir virajı geçtikten sonra, "Abbey bir soyadı o hâlde, bir binaya atıf değil," dedi.

"Evet. Ve ev hâlâ Abbey ailesine aitmiş gibi duruyor."

15. Bölüm

Beth telefon kulağında, dedesinin boş iş tezgâhına doğru dayandı. Konuşurken Max'in kamyonetinin arkasında bir şeyler aradığını duyabiliyordu. "Abi bu öğlen bana eşyaları kutulamam ve bu eski yer için bir fikir düşünmem için yardım edecek."

"İyi fikir, dükkânda yeni bir çift gözün gezinmesi işine yarar."

"Daha önce kısacık bir göz gezdirmişti ve doğrusunu söylemek gerekirse fikirleri bizimkilerle aynıydı, ama sanırım düşünmesi gereken başka bir sorunu var. Birkaç gün sonra Surrey'e döneceğini biliyor muydun?"

"Ne?" Max aniden ayağa kalkarak kafasını kamyonetin tavanına çarptı, cevap verirken ağzına gelen küfrü yuttu

ve kafasını ovuşturdu. "Ama Cornwall'a daha yeni geldi. Abbey'nin Evi'yle iletişime geçebileceğimiz bir isim bulduğumuza göre, hiç değilse yakın zamanlarda satışa çıkarılma ihtimali olup olmadığını araştırmasını beklerdim."

Beth, arkadaşının sesindeki paniği kaçırmadı ve onun Abi'ye karşı arkadaşlıktan daha ilerisini düşündüğüne dair hissettiği bütün şüpheler yok oldu. Max'in bununla ilgili hiçbir şey yapmayacağından da emindi, özellikle Abi'nin onun verdiği yardımı kullanmadan Surrey'e geri kaçtığına inanıyorsa. Eğer herkesin *sonsuza kadar mutlu* yaşamasını istiyorsa iyilik perisini oynaması gerekiyormuş gibi görünüyordu. "Bilemiyorum, Max, Abi'nin sadece pratik olmak ve daha fazla hayal kırıklığına uğramaktan kaçınmak için elinden geleni yaptığını düşünüyorum. Her neyse, parlatma makinesi dışında her yeri temizlemeyi hemen hemen bitirdiğimize göre, bu gece renk seçimi yapmak için vaktin var mı acaba?"

"Tabii ki. Saat yedi gibi orada olurum, senin için uygun mu?"

"Sen harikasın! Sağ ol, Max."

Abi, o sabah erken bir saatte Barbara'yı yarından sonraki gün çıkış yapabileceği yönünde uyararak, Cairn'ü yeni bir amaç hissiyatıyla terk etti. İki farklı emlakçıyla erkenden görüşmesi vardı ve şu anda elinde bir avuç dolusu broşür tutuyordu, hiçbiri rüya evi statüsüne çok yaklaşamıyordu, ama hepsi sevmeyi öğrenebileceği evlere dönüşme potansiyeline sahiplerdi. Hem olumlu, hem de pratik olarak düşündüğünde, hiçbirinin stüdyo olarak kullanılabilecek boş alanı yoktu ama hiç değilse stüdyo kurulabilecek yeterince büyük bahçeleri

vardı. Bu mülklerin tek negatif özelliği hiçbirinin Sennen'a yakın olmamasıydı. Ama Sennen kabaca birkaç tane sokak içerisine inşa edilmiş evlerden oluştuğundan dolayı, satın alabilecek bir yer bulamadığına şaşırmıyordu.

Daha iç taraflarda küçük bir köy olan Aziz Buryan'da üç odalı bir kır evinin ve Penzance'ın hemen kuzeyindeki Gulval'da iki odalı ve teraslı bir evin detaylarını ona göstermek için Beth'in dairesinin olabildiğince yakınına park etti.

Geldiğini haber vermek için seslenerek, kilitlenmemiş kapıyı açtı ve Beth'i kollarını doladığı karton kutuyu iş tezgâhının sonundaki yığına taşırken buldu. "Vay canına, burası çok farklı görünüyor. Gerçekten hızlı çalışmışsın!" dedi beğeni dolu bir sesle.

Beth gözlerinin önüne düşen saç tellerini geriye çekerek, uzun kâkülünü gözünün önünden uzak tutmak için taktığı bandananın içine geri soktu. "Sağ ol, tatlım, bu ufak tefek parçaları toplamak için harcayacağım zamanı biraz hafife almışım."

"Uzun zaman alan şeyler küçük şeylerdir." Abi süpürülmüş, üzerinde ıvır zıvır olmayan zemini gözden geçirdi ve su dolu bir kovayla bez alarak duvarları silmeye başladı. "Bu, senin için karar verme anı mı?"

Beth tozlu ellerini bacaklarına sildi. "Biraz daha geciktirecek taktikler düşünmediğim sürece öyle!" Abi'nin elindeki broşürlere doğru kafasını salladı. "Bunlar da senin bir karara vardığın anlamına mı geliyor?"

"İngiltere'nin güneybatısındaki bütün emlakçıları ve mülk idaresi şirketlerini şöyle bir aradım. Yani, hiç değilse öyle gibi hissediyorum."

Abi, Beth'in gözlerindeki umutlu ifadeyi görünce gülüm-

sedi. Birinin, bir çıkarı olduğu için değil, sırf *o* olduğu için kalmasını istemesine hâlâ alışamamıştı. "Yarın öğlen görmem gereken yerler var. Biri tam aradığım ev olmadığı sürece, daha uygun evler ortaya çıkana kadar Surrey'de kalacağım."

"Ama bu yıllar alabilir." Beth fazla hayal kırıklığına uğramamış gibi konuşmaya çalıştı ama bunun sesine yansımasına engel olamadı. "Ve Abbey'nin Evi'ne bakmadın bile."

Abi onun gözlerine bakmadan, sildiği duvarın üzerinde leke kalıp kalmadığına baktı. "Nasıl yapabilirim ki bunu? Bir yabancının kapısını çalıp, evini öylece bir gezmeyi isteyemem. Biraz yüzsüz, hatta kaba görünür ve doğruyu söylemek gerekirse, ben o kadar cesur biri değilim."

Beth broşürleri alarak göz gezdirdi. "Her ikisi de güzel görünüyor, ama Sennen'a senin istediğinden biraz daha uzaklar sanki."

"Öyle, ama buradaki mülklerin altın tozu gibi olduğunu düşünüyorum."

Bunun doğru olduğunu bilen Beth karşı çıkacak bir şey söyleyemedi. "Onları görmeye giderken bir çift daha göze ihtiyacın olursa sorman yeter."

"Bu harika olurdu. Sağ ol, Beth. Onları ararken kaybolacağıma dair bir his var içimde!" Abi konuyu değiştirerek, ellerini beline koydu ve dükkânı incelerken, "Bu taraflarda bir sonuca ulaşıldı mı peki?" dedi.

Beth cevap veremeden, Max'in iş botlarının koridordan yanlarına gelirken çıkardığı ses duyuldu. Abi'nin vücudunda bir haz dalgası dolaştı, kendini engellemeye çalışmasına rağmen, yanaklarına yayılan kırmızılığı hissedebiliyordu. Diğerlerinin bunun sıcak havadan kaynaklandığını düşüneceğini umdu. Tam gününün nasıl geçtiğini soracaktı ki, ters dönmüş bir kovanın üzerine oturan Max konuşmaya başladı.

"Çocuklar, mucizeler yaratmışsınız."

Abi terden ıslanan ellerini havaya kaldırdı. "Teşekkürler, duvarları soda kristalleriyle sildik. İnanılmayacak bir şekilde, bu duvarların her zaman beyaz olduklarını görebiliyorsun artık!"

Beth cep telefonunu arkadaşlarına doğru salladı. "Abi tam bir melekti. O olmadan bu kadar ilerleyemezdim. Renk planlaması yaparken ikinize de birer bira ve pizza ısmarlayacaktım, ama okul müdiremden bir mesaj aldım."

Abi kaşlarını çattı. "Telefonunun çaldığını duymadım? Umarım her şey yolundadır."

"Sanırım yanlışlıkla sessize almışım. Her zaman yapıyorum bunu! Müdire, yeni eğitim öğretim programıyla ilgili beni acil olarak görmek istiyor. Çok özür dilerim ama kaçmam lazım. Pizza sözümü yarına ertelesem olur mu?"

"Tabii, sorun değil." Abi artık ondan birazcık hoşlandığını (ama sadece birazcık) gizlice kabul ettiğinden, Max'le tek başına olmak ona tuhaf hissettiriyordu. Sonuç olarak diye geçirdi içinden, bir sevgiliye, ancak kafanda bir deliğe ihtiyacın olduğu kadar ihtiyacın var. Şu anda ihtiyacın olan şey arkadaşlar.

Beth bir şeyler arıyormuş gibi etrafına bakındı. "Hemen duş almalı ve onun evine gitmeliyim. Gerçekten özür dilerim, çocuklar."

Beth dükkândan dışarı çıkmaları için kapıya kadar eşlik ederken, Max onlara oyun oynandığından şüpheleniyordu. Beth'e, onun uydurma ortadan kaybolma bahanesine net bir şekilde inanmadığını gösteren ve onunla bunu kesinlikle ciddi ciddi konuşacağını söyleyen bir bakış attı ve Abi'yi sokağa yönlendirdi.

"Görünüşe göre sadece ikimiziz, akşam yemeğinde bir arkadaşa ne dersin?"

Soda kristalleriyle harmanlanmış bir kova suyla duvarları silen Abi'nin saçları dağılmıştı ve kıyafetleri de yeterince kirlenmişti. Alçı ve boya sıçramış tulum giyen bir adamın yanında durmasına rağmen bunun farkındaydı. "Çok sevinirdim ama bana baksana!" dedi kollarını iki yana açıp kendini işaret ederek. "Tam bir faciayım! Otele gidip üzerimi değiştirmem gerek."

Max ona göz kırptı. "Bana göre gayet iyi görünüyorsun, kızım. Ama eğer sana daha iyi hissettirecekse, neden seni yarım saat sonra Cairn'den almıyorum? Sonra Lamorna'ya gideriz."

"Gerçekten senin için uygun olduğundan eminsen," dedi Abi mahcup bir tavırla.

"Uygun tabii, Wink harika bir bardır. Bir ev almadan önce kesinlikle yerel yeme içme mekânlarının tamamını denemelisin."

Abi, Wink'i anında sevdi. Akşam güneşinde bir şemsiyenin altında oturup, şu ana kadar gördüğü en büyük peynirli nacho[5] tabağını yediler. Max, Gulval ve Aziz Buryan evlerinin detaylarını çoktan dikkatlice incelemişti bile ve her ikisinin de güzel, küçük bölgeler olduğuna kanaat getirmişti. Ancak, ekşi krema ve guakamole[6] sosun altından tabağı görmeye başladıkları zaman, Beth'in dükkânına girdiğinden beri sormak istediği soruyu sordu.

5 Meksika'ya özgü, cips, peynir ve sosla yapılan bir çeşit atıştırmalık.

6 Aztek kökenli, avokado ile yapılan bir Orta Amerika ve Küba mezesi.

"Gerçekten diğer evleri görüp, Abbey'nin Evi'ne bir kere bile bakmadan Surrey'e geri dönmeyeceksin değil mi?"

Parmaklarının arasında bir nachoyla oynayan Abi iç çekti. "Beth'e de söylediğim gibi, bir yabancının kapısını çalıp evlerinin içini görmeyi talep edemem. İlk başta çok kaba olur, hem..." nachoyla küçük bir ekşi krema tepeciğini dürttü, "ben buranın yerlisi değilim."

"Bunun onunla ne alakası var?"

"Ah, hadi Max, evin sahibinin Stanley Abbey olduğunu bulduğun için sana minnettar olmadığımı düşünme lütfen, ama buranın yerlisi olmayan ve bir köy evini sahibinin elinden almaya çalışan bir insanı kimsenin hoş karşılamayacağını sen de en az benim kadar iyi biliyorsun. Köyden mülk almaya çalışan bir başka fazlalık olacağım sadece."

Max, onun burada yaşayıp çalışacağım söyleyerek karşı çıkacaktı neredeyse. Bunu yapmadı, çünkü söylediği şeyde doğruluk payı olduğunu biliyordu. Sempatik bir şekilde hafifçe gülümsedi ve masadaki şarap bardağım işaret etti. "Sanırım vücudunda şu bardak dolusu kadar bile Kelt kanı gizlenmemiştir değil mi?"

Abi şarabından bir yudum alarak onun gülümsemesine karşılık verdi. "Sanmıyorum. Çocukken burada sadece sekiz tatil geçirdim."

"Eğer Beth burada olsaydı, ne olur ne olmaz diye, sana inanılır bir Kelt kökeni veren bir şey yapmamız için ağabeyin gibi davranmamı falan söylerdi! Ama mucizevi bir şekilde kaybolmuş bir kız kardeş bulmak veya bir gecede evlenmek için burada fazlaca yaşadım."

Evlilik lafı geçtiğinde her ikisi de sessizleşti. Bir süre sonra sessizliği bozan Max oldu. "İstersen seninle gelebilirim.

Yani, Bay Abbey'i ziyaret etmek istersen. Duygusal destek olarak."

Sahte Kelt soyu uydurma fikrinin çılgınca olduğuna kanaat getirerek bir kenara atan Abi, Max'in onunla birlikte Abbey'nin Evi'ne gelme önerisini kabul etti. "Sen ve Beth, ikiniz de haklısınız. Abbey'nin Evin'nin içini görmeyi hiç değilse denemeden geri dönemem. Sağ ol, Max, duygusal destek gerçekten çok işime yarar."

"Yarın sabah o zaman; böylece, daha uzaklardaki kır evleri için olan randevularına gitmeden önce oraya gidebiliriz."

Abi yutkundu. "Öyle olsun."

"Güzel. Ben de oldukça merak ediyorum zaten. Buralardaki herkesi bildiğimi zannederdim. Bay Stanley Abbey benim için yeni bir isim."

16. Bölüm

Ne söyleyecekti, Tanrı aşkına? Abi'nin zihni, bir yabancıya kapısını neden çaldığını nasıl açıklayabileceğine dair bütün seçenekleri taranıştı. En sonunda, gerginlik iştahını kaçırmış olsa da, kahvaltı olarak elinde tuttuğu marmelatlı tost ekmeğini gönülsüzce çiğnerken – Max'e karşı tekrar acınacak durumda olmamaya kararlıydı – dürüstlüğün kesinlikle izleyebileceği en iyi yol olduğuna karar verdi.

Bay Abbey'ye, şayet kapıyı çaldıkları zaman evdeyse, Sennen'a küçük bir çocukken geldiğini ve ismi yüzünden ailesinin burada yaşaması gerektiğine dair şakalar yaptığından dolayı evine âşık olduğunu söyleyecekti... Yani, biraz tuhaf olabilirdi ama hiç değilse doğruydu.

Abi arabasının arkasına kamyonetini park etmiş bekleyen

Max'in, ev sahibinin olumsuz tepki vermesi ihtimaline karşı yanında olmasına minnet duyarak, küt küt atan kalbini sakinleştirmek için elinden geleni yaptı.

Uzun zaman önce unutup gittiği ticaret güvenini geri çağırarak, kapıyı sanki zorlu bir müşteriyle uğraşacakmış gibi çalmaya karar verdi. Ancak, daha sonra işe gideceği için üzeri boya damlalarıyla kaplı tulumunu özellikle giymiş olan Max'in yanında, bu bölge için fazla *şehirli* göründüğünün çok geç farkına vardı.

"Buraya gel," dedi Max ve kamyonetinin yolcu koltuğunda bir şeyler arandı. Bulduğu kazağı havada sallayarak, "Milyon dolarlık görüntü veriyorsun. Bay Abbey'nin seni bir Londra *fazlalığı* olarak görmesini istemiyorsan, *şeytani metropolden gelen nefes kesici kız* görünüşünü birazcık azaltman iyi olabilir."

Max'in sözleri Abi'nin gizlice içini ısıttı ve hiç itiraz etmeden ceketini çıkarıp, bedenine fazlaca büyük olan kazağı giydi. Sabah güneşi için fazla kalındı, yine de, uzun olan kollarını birkaç defa katlarken tuhaf bir rahatlamayla doldu. Onun kokusunu içine çektiğini çaktırmamaya çalışarak derin bir nefes aldı ve yavaş adımlarla eve doğru ilerledi.

Bahçenin küçük tahta kapısını açtılar ve ön kapıya doğru sanki sonsuza kadar ilerliyormuş gibi görünen kısa yolu yürüyerek geçtiler. Yırtık pırtık, muhtemelen bir zamanlar üzerinde 'Hoş geldiniz' yazan paspasın üzerinde durdular. Abi, Max'e göz attı, onunla yan yana dururken, hem küçücük, hem de güvende hissediyordu. Kapıyı çalmak için elini kaldırırken tereddüt etti. Luke'un ona bağırdığını duyabiliyordu. *'Ne yapıyorsun sen, kadın? Aklını mı kaçırdın? Eğer sahibi bu evi istemeseydi burası satılık olurdu. Derhal eve dön artık.'*

Abi'nin, yanında gerildiğini hisseden Max hiçbir şey

söylemedi, uzanıp onun küçük elini tuttu ve ne kadar soğuk olduğuna hayret etti. Gösterdiğinden daha gergin olmalıydı. Avucundaki eli biraz daha sıktı ve cesaretlendirici bir şekilde başını salladı.

Abi diğer elini yavaşça kaldırıp, kırmızı boyası yer yer soyulmuş olan kapıyı iki kere çalarken ona gülümsedi.

Bir dakika geçti, hiçbir hayat belirtisi yoktu. Abi tam gitmek için arkasına dönüyordu ki, Max bir şey duyduğunu düşündü.

"Sanırım içeride biri var."

"Şu zamana kadar cevap verirlerdi ama değil mi? Sadece bir kedi falan olmalı."

Birkaç saniye sonra Abi, Max'in haklı olduğunu gördü, çünkü o da artık tahta kapının arkasından gelen ayak sürtme seslerini duyabiliyordu. Sesi hayal etmediklerini fark etmeleriyle, anahtarın kilitte dönme sesi arasında bir asır varmış gibi hissetti. Max'in elini daha da sert sıktı, hayal gücü, mahremiyetini bozdukları için öfkeden köpüren, onlara ağzına geleni söylemek üzere olan yaşlı, aksi bir adamla dolduruyordu zihnini. Kapı yavaşça aralanırken gerildi.

"Ah, merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Rahatlama Abi'nin içinden tüm vücuduna yayıldı. Narin vücutlu, kancalı bir baston taşıyan ve Abi'nin bugüne kadar gördüğü en büyük gülümsemeyi yüzünde taşıyan yaşlı bir adam vardı karşılarında. Provasını yaptığı konuşmayı aniden unutuverdi. Onun yerine, "Doğruyu söylemek gerekirse, yardım edebileceğinizden emin değilim. Muhtemelen benim gerçekten deli olduğumu düşüneceksiniz ama..." dedi.

Bay Abbey'nin gülümsemesi kıkırdama halini aldı ve kapı çerçevesine yaslanmak için kapıyı biraz daha açarken,

Abi'nin gördüğü en büyük golden retriever, sahibinin yanında sadık bir şekilde durarak merakla konuklara baktı.

"Ah, ne kadar da güzel bir köpek!" dedi Abi.

"Bu Sadie. Aslında isminin Sandy olması gerekiyordu Torunum çok küçükken ve Sadie henüz bir yavruyken, Sandy'yi *Sadie* olarak söyleyip durdu, ismi bu yüzden öylece kaldı. Her neyse." Bay Abbey köpeğinin başını okşarken Abi'ye baktı. "Senin gibi güzel bir kızın deli olduğundan şüphe duyuyorum, yine de inanılmaz durgun günümü kapımı çalarak neden aydınlattığını bana anlatman gerek."

Yaşlı adamın şakacı sözleri onu rahatlatmıştı. Ayrıca, Max'in eli de potansiyel mutluluk sinyalleri veriyordu ama bununla şu anda yüzleşemeyecekti, bunu daha sonra düşünmeye karar verdi. Cesaretini toplayarak Bay Abbey'ye aile tatillerinden bahsetti. Evinin adının kendi adıyla az çok aynı olduğunu ve evin içini görmeyi her zaman hayal ettiğini anlattı. Ardından da, daha fazla münasebetsiz bir görüntü sergilememek için hemen ekledi. "Fazla küstah davrandığımın farkındayım. Beni tanımıyorsunuz bile! O yüzden muhtemelen gitmeliyim, Bay Abbey." Elini Max'in avucundan çekerek yüzüne baktı. "Ne düşünüyorduk ki? Bay Abbey bizim dolandırıcı olduğumuzu zannedecek. Çok özür dilerim, efendim. Sizi hemen kendi halinize bırakacağız," dedi ve yola doğru birkaç adım attı.

"İsmin 'ey' ile yazılan bir Abbey mi, yoksa 'ie' ile yazılan bir Abbie mi?"

Abi yüzü utançla kızararak mırıldandı. "Bir 'i' ile, sanki Abigail'in kısası gibi, ama Abigail değil. Sadece Abi."

"Pekâlâ, o hâlde sadece Abi, evime kimi davet edeceğimle ilgili karar verebilecek kadar yaşlıyım sanırım, değil mi?

Ve insanlarla bir arada çalışarak geçmiş bir ömürden sonra, sanırım insan sarrafı olmuş vaziyetteyim. Gerçi, hiçbir zaman yeni bir ders almak için yeterince yaşlı sayılmazsın, değil mi? Neden sen ve genç adamın içeri girip bana bütün aile tatillerinden bahsetmiyorsunuz? Ve lütfen bana Stan diye seslenin. şu 'Bay' olayı bana yaşımı hatırlatıyor."

Max'ten gelen cesaretlendirici, arkadaş canlısı bir dürtüşle, Abi özür dilercesine gülümsedi. "Teşekkürler *Stan*, gerçekten çok naziksin."

"Eğer adımı biliyorsan, ödevini yapmışsın demektir, ya da evin isminden mi soyadımı tahmin ettin?"

Abi endişeleri yüzünden dilini kedi kapmış gibi durduğundan Max cevap verdi. "Doğruyu söylemek gerekirse Stan, senin ismini seçmen kayıtlarından öğrendim. Bu evin boş olup olmadığını merak ediyordum ve bu da öğrenebileceğim en iyi yol gibi görünüyordu."

Bedenini bastonuyla destekleyen Bay Abbey, kısıkça aydınlatılan ve duvarları, bir zamanlar kaliteli olduğu belli olan, artık rengi atmış ve kenarlarından soyulmaya başlamış duvar kâğıtlarıyla kaplı koridorda yavaşça, ama kararlı bir şekilde ilerledi. "Buranın boş olduğunu düşünmenize şaşırmadım bile. Önden görüntüsü ve kullanmadığım odaların içi korkutucu. Hayal edebileceğiniz gibi," dedi ve söylediklerinin altını çizebilmek için bastonunu sallayarak devam etti. "Eskisi kadar hareketli olamadığım için de, buraları dekore etmek birazcık güç olabiliyor."

Evin ön cephesinin aksine, oturma odası biraz eski püsküydü ama oldukça sevildiği belliydi. Kapıları bir seraya ve tam da Abi'nin hayal ettiği, Viktorya Dönemi tarzı uzun teraslı bir bahçeye açılıyordu.

"Burası çok güzel," diye fısıldadı Abi. Stan'e döndü, ne kadar çok duygunun göğsünü sıkıştırdığını hissedince rahatsız olmuştu. "Çocukken hayal ettiğim kadar güzel. Görmeme izin verdiğin için çok naziksin, teşekkür ederim."

"Hepimize güzel birer fincan çay yaparak, sonrasında da sizi bir saat kadar daha rehin almama izin vererek benimle ödeşebilirsin. Sadie ve ben çok fazla misafir ağırlamıyoruz." Ayağının ucundaki yere işaret etti ve köpek itaatkâr bir şekilde oraya yattı ama kafasını dik tuttu, sessiz olduğu belli olan günlük rutinlerindeki bu ilginç ancak beklenmedik değişime tüm dikkatini vermişti.

Stan az önce geldikleri dar koridora bir el sallayarak, "Eğer çay yapmak sana zahmet olmayacaksa, Abi, mutfak soldan ikinci kapı. Mutfağımın da çocukluk hayalinle uyuşup uyuşmadığını görmek için iyi bir fırsat vermiş olur mu sana? Tozu çok yüzüme vurma ama olur mu?" dedi.

Abi ağlayacağından korkarak ve duygularını apaçık dışarı vurmamayı dileyerek, Stan ve Max bahçeye çıkarken evin kalbine doğru sessizce ilerledi.

Mutfağa giden sınırı geçtiğinde, musluğun önünde durup, deniz kıyısına gittiğini bildiği kırı boylu boyunca gören pencereden manzarayı seyrederek bulaşıkları yıkadığını hayal edebiliyordu. Gözlerini sımsıkı kapattı ve kendini hayal kurmayı durdurmaya zorladı. Burası Stan'in eviydi ve evini sevdiği de besbelliydi. Abi onu bir gram bile suçlamıyordu. Ev biraz bitik olabilirdi, fakat o kadar büyük bir karakteri vardı ki, bıraksalar resmen dile gelecek gibiydi.

Hafif bir toz ve nem kokusu soluyarak, krem rengi dolapları, derin lavaboyu ve köşeye konulmuş meşe ağacından masayı inceledi. Ocağın üzerindeki çaydanlığı aldı ve eski tip musluğu çevirerek suyla doldurdu. Bunu yaparken zevk al-

mamak için kendini zor tuttu. Ne olursa olsun, bu eve zaten var olandan daha da büyük bir sevgi duymaması gerektiğini biliyordu. Stan buraya aitti.

Kafasını sallayarak düşüncelerini kovalamaya çalıştı ve dolapları karıştırarak, çay poşetleriyle, demlik ve fincan aramaya başladı. Zaten titrek olan kararlılığı, bir dolap olduğunu düşündüğü kapının aslında kilerin girişi olduğunu keşfetmesiyle tamamen paramparça oldu. Kapının tam önünde durarak, çoktan unutulmuş baharatların, kahve çekirdeklerinin ve ekmeğin kokusunu içine çekti. Dapdar odanın bir tarafındaki küçük kancaların üzerinde fincanlar, kupalar ve sürahiler asılıydı, tam önündeki raflarda ise her boydan, ihtiyaç olabilecek her türlü tabak, kâse, leğen ve demlik vardı. Bu kırık dökük koleksiyona, fazlaca sayıda kalay pişirme kapları, fırın tavaları, güveç kapları, düdüklü tencereler, süzgeçler, elekler ve antika bir terazi yığını eşlik ediyordu. Yine raflara bölünmüş olan son duvarda mutfak malzemeleri vardı. Bazıları yeni ve tamamen yenilebilir görünüyordu, ama bazıları Stan'in bebekliğinden beri orada duruyormuş gibiydi ve duvarın köşesine dayanmış eski un çuvalında ne olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Çaydanlığın kaynama sesi onu gerçek dünyaya döndürdü. Üç tane fincanı ve fincan tabağını bir tepsiye koyarak, tüm diğer malzemeleri buldu ve süt bulmak için antika buzdolabını açma riskini alarak, hiç değilse içinde son kullanma tarihi geçen bir şey olmadığını görerek rahatladı.

Tepsidekileri dikkatlice taşıyarak onlara katılırken, Max ve Stan bahçeye kurulmuş olan masada sohbet ediyorlardı. Ama Sadie, taraf değiştirmişti ve kafasını Max'in koca kucağına koymuş, onun büyük elleri altında ilginin tadını çıkarıyordu. Abi görüntüye gülümsedi ve köpeğe karşı ufak bir parça kıskançlık hissederek şaşırtı kendini. O büyük avucun,

yanağını okşamasının çok hoş olabileceğini düşünmeden edemiyordu.

"Ah, işte senin iyi karın." Stan cömert gülümsemesini Abi'ye yönlendirirken, Max özür dilercesine omuzlarını silkti. Abi, Stan'in onların evli olduklarını varsaydığım ve Max'in bunu düzeltmeye gönlünün el vermediğini tahmin etti. Varılabilecek en saçma sonuç değil diye düşündü.

"Süt ve şeker alır mıydın, Stan?"

"Evet, şimdi otur ve ayaklarını dinlendir, lütfen." Abi onun söylediği şeyi yaparken, yaşlı adamın suratındaki parlak gülümseme söner gibi oldu. "Söyle bakalım, mutfağım hakkında ne düşünüyorsun?"

"Çok büyüleyiciydi! Kilere hayran kaldığımı söylemem gerekiyor. Büyükannemin mutfağında da bir benzeri vardı ve devasa pişirme merasimleri sırasında oraya bir şeyler bulmaya gönderilmeye bayılırdım."

"Rahmetli karım Mary de çok severdi, kendi küçük cennetiydi orası. Onun zencefilli kekini yemeden gerçekten yaşamış sayılmazdın." Stan çay fincanına korkutucu miktarda şekeri umursamazca koyduktan sonra bir süre sessiz kaldı. Masa arkadaşlarının birbirlerine bakışlar attığını görünce güldü. "Dişlerim hakkında endişelenmenize gerek yok, dostlar! Yıllardır gerçeklerine sahip olmadım." Stan tekrar kıkırdadı ve bahçeyi eliyle gösterirken daha ciddi bir ses tonuyla ekledi. "Sorunumu nereye baksanız görebilirsiniz. Burada yalnız başıma daha fazla yaşayamayacağımı biliyorum. İki haftada bir, hâlâ yaşayıp yaşamadığımı kontrol etmek, çamaşırları yıkayıp yemek pişirmek gibi işleri yapmak için yaşlı Bayan Teppit geliyor, ama buranın ihtiyacı olan şey temel bir onarım ve ben de artık o tür işleri kaldıramayacağım."

Fincanını ağzına götürmek üzere olan Max tabağına geri

koydu. "İstersen burayı senin için düzeltebilirim, Abi'nin evini görmesine izin verdiğin için yapabileceğim en küçük şey olurdu."

"Çok naziksin, oğlum, ama evi boyamaktan daha fazlasından bahsediyoruz. Siz..." Stan fincanını masanın üzerine koyarken çayının birazını fincan tabağına sıçrattı, "...beni tam bir kararın ortasında yakaladınız; ya burayı satıp bir daireye yerleşeceğim, ya da benimle yaşayacak bir bakıcı tutacağım."

Abi yabani otların yolunmasına muhtaç olan ve şimdi dikkatle baktığı zaman, bütün taşlarının arasından ot fışkıran bahçeye baktı. "Ama belli ki burayı seviyorsun, gerçekten burayı terk etmek ister miydin?"

"Asıl problem de bu ya, hayatım. Gerçekten burayı seviyorum. Sadece bu da değil, aile evini elimde tutmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ama soru şu ki, kimin için tutacağım? Bu ülkede başka ailem kalmadı. Kızım ve çocukları Avustralya'ya yerleştiler. Bu yüzden burada sadece Sadie ve ben varız. Bazen burada olmak bazı şeyleri gözüme sokuyor, ne demek istediğimi anlamışsınızdır herhâlde."

Burada yaşama hayallerinin tabutuna çivi çakacak olsa bile, Stan'e kocaman sarılma ve sevdiği bu yerde kalması için kendisine bir bakıcı tutması konusunda onu ikna etme dürtüsüne karşı koymaya çalışırken Abi'nin telefonu çaldı. "Çok özür dilerim, telefonu kapatmam gerekirdi. Bana müsaade edebilir misiniz?" dedi ve bu kadar iyi bir adamı evini satması için ikna etmesinin imkânı olmadığını düşündüğünden, Abbey'nin Evi'nde telefonun çekmesinin iyi olduğunu söyleyen sesi duymazdan geldi. Telefona cevap vermek için bahçenin ilerisine doğru yürüdü.

"Ah, merhaba, Simon." Omurgası boyunca bir ürperti yükseldi. "Nasılsın?"

17. Bölüm

Abi sessiz adımlarla onların yanına döndü. İki adam beraber otururken çok mutlu görünüyorlardı, sanki dede torun sohbet ediyorlarmış gibiydi. Max insanların hayatlarına nasıl bu kadar kolay uyum sağlayabiliyordu? İnsanlarla bu kadar rahat olabilmesi, Abi'nin ancak övebileceği ve kıskanabileceği bir yetenekti. Masaya döndüğünde Max'i, Stan'e iş kartını verirken yakaladı.

"Cidden Stan, söylemek istediğim şu, eğer burayı düzeltmek için yardıma ihtiyacın olursa, ya da sırf burada yaşamaya devam etmen için gerekli onarımın yapılmasını istersen beni ara," dikkatini ona bakan büyük, sulu köpek gözlerine verdi, "ve eğer şu güzel yaratık bahçede gezinmekten daha uzun bir yürüyüş isterse söylemen yeter, her zaman sahil boyunca

yürüyüşe çıkarmaktan memnuniyet duyarım," dedi. Ardından da bakışlarını Abi'ye çevirdi. Farklı yerler görmek isterse Sadie'yi yürüyüşe çıkarmalarını önerecekti ama ona baktığı anda bunu sormaktan vazgeçti. Yüz ifadesinden bir şeyler olduğu anlaşılıyordu, ancak olan şeyin iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu anlayamadı. "Yeni bir haber mi geldi?" diye sordu.

"Evimi satın almak isteyen bir müşteri çıkmış. Görünüşe bakılırsa, hemen şimdi Surrey'e dönmem gerekiyor."

"Surrey?" Stan'in hali hazırda kırışık olan alnı daha da kırıştı. "Ta oralarda mı yaşıyorsun?"

"Hem evet, hem de hayır," dedi Abi ve sandalyesine oturdu. "Buraya taşınma süreci içindeyim."

"Seni suçlamıyorum, kızım, bu kadar cömert bir adamdan o kadar uzak olmak senin için çok kötü olmalı." Stan onaylarcasına Max'e kafasını salladı.

Stan'in, Max'le beraber yaşadıklarını varsaymasının, evini çalmayı hedeflediğini düşünmesinden daha kolay olduğunu düşünen Abi konuyu değiştirdi. "Sahil boyunca yürüyüş yapacağınızı mı duydum? Buraya geldiğimden beri geleneksel kremalı Kelt çayı içemedim. Önerebileceğin bir yerler var mı, Stan?"

Simon bu kadar hızlı bir şekilde potansiyel bir alıcı bulduğu için Abi'nin mutlu olması gerekiyordu, ama ertesi gün Surrey'e dönmeyi hali hazırda planlamış olsa bile, Stan'le tanışmak her şeyi değiştirmişti.

Evliliğini sürdürmüş olduğu eve dönmek için artık düzgün bir sebebi olduğundan, gerçekten de geri dönmek iste-

mediğini fark etti. Evi satmak istesin ya da istemesin, Stan'in iyi olduğundan emin olmak için onun yakınlarında olmak istiyordu. Eğer Max, Stan'le daha önceden karşılaşmamışsa, bu, onun dünyadan elini eteğini çekmiş bir şekilde yaşadığını gösteriyordu. Bir şans verildiğinde bu kadar sosyal olan bir insan için de hiç iyi olmamalıydı bu.

Kapıyı çalmadan önce Abbey'nin Evi'nin sahiplerinin arkadaş canlısı olmasını umsa bile, Stan'den hoşlanmayı, hatta onu sevmeyi beklemiyordu, ama tam da böyle olmuştu.

Stan'e tekrar teşekkür edip, çay için yarattıkları dağınıklığı temizledikten sonra, onu tekrar ziyaret etmek ve gelecek cumartesi onu Penzance'taki The Queens Oteli'ne götürüp kremalı çay içmek istediklerini söylediler. Bu davet hem büyük bir sevinç, hem de Abi'ye, geri geldiğinde evin geri kalanını incelemesi için yapılan teklifle karşılandı.

Miners Row'da araçlarının önünde dururken Max, Abi'nin elini yeniden tuttu. "Telefondaki kişinin sana tam olarak ne söylediğini anlatacak mısın?"

Abi, Max'in onun elini istediği için mi, yoksa sadece iyi bir adam olduğu ve onu rahatlatmaya çalıştığı için mi tuttuğunu bilmeyi diledi. "Görünüşe bakılırsa, kayınbiraderim Simon, Luke'un evini satın alacak birini bulmuş, ama anlaşmayı yapabilmek için benim de orada olmam gerekiyormuş. Alıcı benimle de görüşmek istiyormuş."

"Alıcı neden seninle görüşmek istiyor ki? Her şeyi emlakçı yapamıyor mu yani? İnsanlar önceki sahibinin sevip sevmediğine bakarak ev alıyor değil ya."

Abi, Simon'la yaptığı konuşmanın geri kalanını Max'e anlatmadı. Onun, Simon'ın Luke'u hayal kırıklığına uğratma havası taşıyan evi satmamaya ikna konuşmasının, duygu

sömürüsünden çok da farklı olmayışını onaylamayacağından emindi.

Max hayatında ilk defa işe gitmemeyi ve Abi'yle kalmayı dileyerek gönülsüzce kamyonetinin kapısın açtı. "Ne yapacağını söyledin?"

"Doğruyu söylemek gerekirse, gerçeği birazcık evirip çevirdim. Ona, kendi alacağım evle ilgili anlaşma yapmanın ortasında olduğum için gelemeyeceğimi söyledim."

"Ve?"

Abi iç çekti. "Ve eğer alıcılar evi satın almakta kararlılarsa geri döneceğimi, onlarla tanışıp kâğıtları imzalayacağımı ekledim."

Beth son sınıf öğrencilerinin çizdiği resimleri dükkânın zeminine yaymıştı ve tam ortalarında oturuyordu. Abi'yi görünce çizimlerden kafasını kaldırdı. "Hey, işler Bay Abbey ile nasıl gitti? Orada mıydı?"

"Ah, adam çok tatlıydı, Beth. Sanırım Stan'i – Stan, Bay Abbey oluyor – en az evi kadar çok sevdim."

"Gerçekten mi? O hâlde ondan evinden çıkmasını rica etmeyeceksin, değil mi?"

"Hayatta olmaz." Abi kafasını iki yana salladı. "Yapamam. O, oraya ait ve evi her ne kadar sevsem de, yaşlı bir adamı aile evinden atarsam kendimi asla affedemem."

"O zaman ona evi alma düşüncen olduğunu da söylemedin. İçini gördüğünde bunu söyleyeceğini düşünmüştüm. Tabii şimdi şartlar değişti sanırım."

"Orası benim için biçilmiş kaftan ama hayır, söylemedim. Stan'e sadece, evinin yıllar önce ailemin benim olması gerektiği hakkında şakalaştığımız yer olduğunu ve her zaman içerisini görmek istemiş olduğumu anlattık. Diğer her şey, bu durumda çok acımasız olurdu."

Beth'in gözleri kısıldı ama aynı anda yaramazca parıldamaya başladı. "Anlattık mı?"

"Max benimle geldi, sana söylemedi mi?"

"Hayır, söylemedi."

"Tam bir yıldızdı. O olmasaydı kapıyı çalacak cesareti bile bulamazdım. Gerçi..." Abi duraksadı, yüzü hafifçe renklenmeye başlamıştı.

"Gerçi ne? Hadi ama, beni daha fazla meraklandırma!"

"Stan bizim çift olduğumuzu düşündü. Sanırım ikimizin de alyanslarını gördü, ikisini birbirine ekledi ve..."

"Dördü mü buldu?"

Abi gülümsedi. "Evet, sanırım öyle yaptı," dedi ve Stan kapıyı açtığında, Max'le el ele olduklarını eklemedi. "Max neden hâlâ yüzük takıyor ki? Uzun süre önce boşandığını sanıyordum."

"Üç yıl." Beth gözlerini yerdeki resimlere çevirerek konuşmaya devam etti. "İlk başta, Lucinda'nın ona yaptıklarına rağmen onu hâlâ sevdiği için takmaya devam etti ve sonrasında da diğer kadınları kendinden uzaklaştırmak için. Bir daha canının yanmasını istemiyordu. Gerçeği söylemek gerekirse, onu suçlamıyorum."

Konunun kapandığını hisseden Abi yere çömeldi ve en yakındaki resmi; bir sahil çizimini eline aldı. "Bunlar harika görünüyor. Kesinlikle bunları sergilemelisin."

"Evet, bunu yapacağım. Sadece, nasıl yapacağımı planlamaya çalışıyorum ve tabii burayla her ne yapmaya karar verirsem vereyim, dükkânı boyatmam gerekecek."

"Sanki sesinde olumlu bir ton duyuyorum. Eski öğrencilerinin sanat eserlerini sergilemek dışında bir karara mı varılmış sanki?"

"Yani, aslında birkaç şeye bağlı." Beth konuşmaya devam etmeden önce duraksadı. "Sanırım kahve ve birkaç dilim kek için bir yerlere gitmeliyiz. Belki sana bir teklifim olabilir."

"Ama aynı zamanda olmayabilir mi?" dedi Abi gülümseyerek.

"Önce kek. Sonra, bu sabah olanların tamamını bilmek istiyorum."

"Ve karşılığında teklifini duyacağım, değil mi?"

"Sohbete başladıktan sonra edemeyeceğimi düşündüğüm bir teklif olsa bile mi?"

Merakla dolup taşan Abi, arkadaşını çıkışa doğru takip etti. "Özellikle de o zaman!"

"Sanırım şu ana kadar kafelerde hiç bu kadar zaman geçirmemiştim!"

Beth şaşırmış görünüyordu. "Londra'dayken bile mi? Seni, büyük kahve zincirlerinden birinde masaya eğilmiş, elinde mochaccino, yeni çıkacak çocuk kitabına resimler çizerken hayal edebiliyorum."

Abi içten bir kahkaha attı. "Luke asla buna izin vermezdi.

Fazla *bayağı* göründüğünü düşünürdü. Onunla beraber çalışırken stüdyoma veya ofise kayda değer bir kahve götürebiliyordum ama çalışma saatleri sırasında, çalışma ortamının dışında bulunmamızı hoş karşılamazdı."

"Aynı anda çalışsan bile mi?" diye sordu Beth şaşkınlıkla.

Abi omuzlarını silkti. "O zaman bile."

Beth kahvesine koymak için koca bir kaşık şeker aldı. "Yani Luke ofisin dışında, kafelerde falan hiç toplantı yapmadı mı?"

"Ah, evet, yaptı ama onlar farklıydı."

Beth kaşlarını çattı. Abi'nin ölen kocasıyla ilgili ne kadar çok şey öğrenirse, adamı o kadar az seviyordu. "Farklı değildi, Abi."

"Biliyorum. Her zaman öyle değildi. Luke çok nazikti ve ben ona acayip âşık olmuştum."

"Peki, sormamda sakınca yoksa, ne oldu?"

Ev yapımı sünger kekinden ona cesaret versin diye destekleyici bir ısırık aldıktan sonra Abi hikâyesini anlatmaya başladı. Konuştuğu bütün zaman zarfında gözlerini masada tuttu, tatlı çatalıyla kekle oynadı. Konuşmayı bıraktığı zaman, Beth'in suratının ifadesini görmek için gözlerini kaldırdı.

Ancak arkadaşı onu zayıf bulmuş gibi bakmıyordu. Luke'un ailesini duyduğunda Max'in öfkelendiği kadar kızgın görünüyordu. "O son kısmı yeniden söylesene. Kayınbiraderin Simon, ev Carter ailesinde kalsın diye senin onunla çıkmanı, sonra da evlenmeni bekledi, öyle mi?"

Abi hızla soğumakta olan kahvesinden uzunca bir yudum aldı. "Evet."

"Ve aynı Simon, senin uygun alıcıyla görüşmende ısrar ediyor?"

"Evet." Abi onun gözlerindeki ifadeyi yakaladı. "Ortada bir alıcı olmadığını düşünüyorsun değil mi? Oraya geri dönmemi sağlamak için bunu uydurduğunu düşünüyorsun."

"Tam anlamıyla bunu düşünüyorum, evet."

Abi fikri bir kenara atmadan önce dikkatlice düşündü. "Böyle olduğunu sanmıyorum. Buraya gelmeden önce, Carter ailesinde kalmak istemediğimi ona açıkça belli ettim. Hatta o kadar kesin konuştum ki hayret etti; muhtemelen beni gelecekteki *kız arkadaş* olarak görme hevesini kırdım."

Beth ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Peki, ne yapacaksın? Koşa koşa Surrey'e gitmeyeceksin ya? Stan'le tanışmadan önce gitmeyi planladığını biliyorum, ama eğer gidersen, Simon o söylediği için geldiğini düşünecek ve bu da egosunu ihtiyacı olmayan derecede tatmin edecek."

"Hayır, Stan'le tanıştıktan sonra olmaz. Ve," tatlı çatalını Beth'e doğru salladı, "bana bütün o teklif olayını söylediğinden beri de hayatta olmaz."

"Bana Stan'den hiç bahsetmedin."

"Kaçamak cevaplar verme, kadın!"

"Sana söyledim, bunu okul dışında çok yapıyorum," dedi Beth sırıtarak.

Abi dilini çıkardı. "Bayan Philips, sana ana başlıkları anlatacağım. Ama sonra ağzından baklayı çıkaracaksın, yoksa karışmam!"

"Anlatmazsam ne olacak?"

Abi kıkırdadı. "Hiçbir fikrim yok, ama bir şeyler düşünürüm!"

18. Bölüm

Stan'le yaşanan her şeyi anlattıktan sonra, Abi sanki toplantıda söz hakkı ister gibi kaşığını fincanına vurdu.

"Sıra sende. Meraktan ölmeden önce bana şu teklifinden bahset!"

"Tamam, ama önce senin şunu anlamanı istiyorum. Bunu sırf beni memnun etmek için kabul etmek zorunda değilsin. Bu, senin dikkatle vermen gereken bir karar, sırf yapman gerektiğini hissediyorsun diye vereceğin bir karar değil. Bana göre, sen kendi mutluluğunu hiçe sayarak başkalarının mutluluğu için bir ömre yetecek kadar uğraşmışsın zaten ve artık buna gerek yok. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Abi ardından neler geleceğini merak ederek.

"Pekâlâ, o zaman." Beth kahvenin son damlalarını fincanlarına koydu. "Dedemin dükkânıyla ne yapabileceğimle ilgili olabilecek her şeyi düşündüm ve senin tavsiyene uymaya karar verdim."

"Benim tavsiyem mi? Kendi kararını verebilesin diye sana dükkânla ilgili tavsiye vermemeye çalışmıştım!"

"Biliyorum. Neden o kadar ketum olduğunu anlayamamıştım ve kafeler, kitapçılar gibi, düşündüğüm şeyleri kafamda yeniden kurarken, aslında dükkân temiz, düzgün olduğu zaman olabileceği şey çok belliydi. Beni bir şeylere yöneltmeye çalışmadığın için sana minnettarım."

İçmek için artık fazla soğuk, ama elde tutması hoş olan kahve fincanını avuçlarının arasına alan Abi onu cesaretlendircesine gülümsedi. "Ee, yani?"

"Dedemin onaylayacağı bir şeyler yapmak istiyorum. Özellikle de, 'öyle modern ve salak şeyler' olarak tanımlayacağı şeylerden hoşlanmazdı hiç."

Abi kıkırdadı. "O zaman suşi bar olmayacak!"

"Çok zor!" dedi Beth sırıtarak, sonra birden ciddileşti. "Bir farkla, sanat stüdyosu olmasını istiyorum."

Abi yanaklarının içini ısırarak Beth konuşmasını bitirene kadar bir tepki göstermemeye çalıştı.

"Öğretmenliği bırakmak istemiyorum, dolayısıyla birisinin benim yerime dükkâna bakması gerekecek, bu da senin devreye girdiğin yer oluyor. Benim stüdyo menajerim olmanı istiyorum."

Gittikçe artan heyecanını kontrol etmek için elinden geleni yapan Abi, "Bir farkla stüdyo galeri olmasını istiyorum derken, aklından neler geçiyor?" diye sordu.

"Tam zamanlı bir kiracıyla, dükkânın yarısını stüdyo haline getirebilirim diye düşünmüştüm. İnsanlar gelip onu çalışırken izlediğinde rahatsız olmayacak birini. Diğer yarı da ressamlar, okullar, çömlekçiler ve diğerleri tarafından aylık olarak eserlerini sergilemeleri için kiraya verilebilir."

"Yani, serbest meslekte çalışanlar istedikleri zaman dükkânı birkaç haftalığına kiralayabilecekler, öyle mi?"

"Aynen öyle."

"Stüdyo için de aynı şeyi yapabileceğini biliyorsun değil mi? Bir aylık veya üç aylık kiraya verebilirsin. Gerçi, bir ay herkesin işine gelmeyebilir, bazı ressamlar resimlerini tamamlamak için diğerlerinden daha uzun süre aynı yerde kalmak zorunda kalabiliyorlar."

"Ah, hayır, senin orayı sadece idare etmeni istemiyorum, Abi, senin stüdyo kısmını almanı istiyorum! Yani, buralarda yağlı boyayla falan resim yapan ressam çok, ama çocuk kitaplarına çizim yapan birine rastlayacağımı düşünemiyorum. Senin alman mükemmel olurdu!"

"Emin misin? Her sanatçıdan komisyon alacağını düşünmüştüm. Resimlerimi gerçekten satamam, çünkü bana ait olduğu kadar yayınevine de aitler."

"Komisyon kısmında haklısın, galeri kısmını kiralayan kişilerin kazandıklarının belirli bir miktarını vermelerini bekliyorum. Hem sen de çizimlerini yaptığın kitapları satabilirsin, olmaz mı? O satışlardan da yüzdelik alabilirim."

"Bir kitap köşesi mi? Bu harika olur!" Abi'nin gülüşü ışıklar saçıyordu ama ifadeyi hızlıca yüzünden sildi. "Ama Beth, emin misin? Beni çok kısa bir süredir tanıyorsun, bütün bunları batırmayacağımı nereden biliyorsun?"

"Tabii ki batırmayacaksın! Ayrıca, insanların girip çıka-

bildiği bir yerde çalışırsan, hem yerlilerle, hem de turistlerle tanışırsın. Bu, evden çalışmanın getirdiği yalnızlıktan daha iyi olsa gerek. Ve dükkânda çalışırsan, stüdyoya çevirebilecek kadar büyük odalı yerler bulmak için ev arayışım sınırlamana gerek olmaz."

Abi içindeki zevki ve mutluluğu dışarı yansıtamazdı. Her ne kadar yalnız çalışmayı sevse de, bu teklifin yeni insanlarla kendi isteği doğrultusunda tanışma imkânı tanıdığını kabul ediyordu. Bu da, sadece *uygun* olarak kabul edilmiş insanlarla karşılaşmaktan çok daha güzel olacaktı. "Tamam, itiraf ediyorum; yapmayı çok isterim!" dedi ve ayağa kalkarak yeni arkadaşına sıkıca sarıldı. "Buradaki ilk günümde kaybolduğum için ne kadar mutlu olduğumu tahmin edemezsin! Eğer kaybolmasaydım, sen ve Max'le hiçbir zaman tanışamayacaktım!"

Beth de ayağa kalktı. "Hadi, gel o zaman! *Galerimize* gidelim. Plan yapmamız gerekiyor!"

Beth kararı kendi verdiği için Abi fikirlerini ve heyecanını daha rahat paylaşabileceğini hissediyordu. "Sanırım bu tarafı stüdyo olarak düşünüyordun." Dükkânın sağ tarafını işaret etti; doğal ışık avantajının olduğu büyük penceresi, kış günleri için yapay ışıkla desteklenecek kadar yeri, araç gerecini koyabileceği köşeli bir duvarı ve elbette çizim masasını koyabileceği boşluğu olan uygun bir alandı. Ayrıca iki tane priz vardı, bu, dizüstü bilgisayarını kullanabileceği, telefonunu şarj edebileceği ve su ısıtıcısını getirebileceği için oldukça işine yarardı.

Beth başını aşağı yukarı salladı. "Aynen ve daha büyük

olan pencere kiracı ressamlar için olabilir."

"Sanat kısmında ne tip insanları düşündün? Ressamlar ve çömlekçilerden bahsettin; her şeyi sanat ve zanaat tabanlı mı oluşturacaksın?"

"Her şey! Sanat veya zanaat olarak tanımlanabilecek her şey olacak. Sadece üç tane kuralım olacak. İlki; her ikimiz de o kişinin eserlerini sevmeliyiz. İkincisi; tığ işi olmaz. O şeylere katlanamıyorum. O şeyler, yetmişli yıllarda yedek tuvalet kâğıtlarının üzerine konulan o pofuduk elbiseli korkunç küçük bebeklerden sadece bir adım uzakta!"

Abi kıkırdadı. "Peki ya üçüncü kural?"

"Üçüncüsü; Cornwall'ın, belki bir de Devon'ın yerlisi olmalılar. Buralarda çok fazla galeri var ve pek çoğu yerel eserleri sergilemesine rağmen, çok daha fazlası Londra tabanlı sanatçıların ya da yerli olduğunu iddia edip, sadece hafta sonları buraya gelenlerin sanat eserlerini sergiliyor."

Abi irkildi. "O zaman, benim de burada çalışmamam mı lazım? Ben-"

"Bunu söyleyeceğini biliyordum!" dedi Beth onun sözünü keserek. "Ama bu çok farklı. Sen buraya taşınıp, burada kalmayı hedefliyorsun ve daha da önemlisi, sen buranın yerlisi değilken, öyleymiş gibi davranmıyorsun. Önemli bir fark bu."

"Bu, kullanışlı bir farklılık mı?"

Abi'nin gözleri yaramaz bir ışıltıyla parlayarak bir an için Beth'e Max'i hatırlattı. "Belki! Ama bu benim dükkânım, o yüzden kuralları ben koyarım ve eğer bu kurallar benim işime yarayacaksa, o zaman tamam!"

Abi gülmeden edemedi. "Az önce tam bir öğretmen gibi konuştun."

Beth bir anda dükkânın arka tarafı boyunca uzanan oturma sırasına çöküverdi. "Bu sırayı burada mı tutayım, yoksa çıkaralım mı?"

"Orada dursun. Üzerinde resimler, çömlekler, kitaplar ve diğer her şey satılmak için sergilenebilir. İyi bir alan ve yaz ayları boyunca üzerinde duracak şeylerin güneş ışığı yüzünden renginin solmayacağı kadar da pencereden uzak."

"İyi bir noktaya değindin. Sanırım fazla güneş olduğu zaman güneşlik çekmemiz gerekecek, değil mi?"

"Ve kaliteli bir yer döşemesine de ihtiyacımız var. Dayanıklı bir şeye. Bu da iyi, ama halının burada çok uzun zamandır durduğu belli."

Beth tekrar ayağa kalkarak onayladı. "Ben doğduğumdan beri. Altında parke var, halıyı kaldırıp parkeyi parlatabiliriz. Öncelikle bir ihtiyaç listesi, sonra da eserlerini sergilemeleri için seçeceğimiz insanların listesini oluşturmalıyız."

"Rekabetçi fiyatlarla tabii."

Beth kaşlarını çattı. "Rekabetçi fiyatı ne kadar ki?"

"Hiçbir fikrim yok ama bulabilirim." Abi duraksadı. "Yani eğer yapmamı istiyorsan tabii. Yani, burası senin dükkânın, benim değil. Yönetimi tamamen elime almak istemiyorum."

"Şimdi ürkek davranma bana, yardıma asla hayır demem!" Beth sıranın üzerinde elini gezdirdi. "Bunun da iyice parlatılması ve cilalanması gerekecek." Çantasından bir not defteri ve kalem çıkararak listesini oluşturmaya başladı. "Duvarları boya, halıları yerinden sök, sırayı cilala... Başka ne vardı?"

"Güneşlikler."

"Ah, evet."

"Bir kasa, bir muhasebeci ve vergiler için de kayıt yaptırmamız gerekiyor."

Beth panik olmuş gibi görünüyordu. "Hımm... O kısımlara hiç sıcak bakmıyorum işte! Nereden başlayacağım?"

"Sana yardım ederim, ben zaten serbest meslek işindeyim, dolayısıyla o şeylerin tamamını yapmıştım ve Max'in de yapmış olduğuna eminim. Dekorasyon ve boya firması onun kendi işi, değil mi?"

"Tabii ki! Siz ikiniz resmi işlerde ne yapmam gerektiğini bileceksiniz, göreviniz bu!" dedi Beth kıkırdayarak ve, "Sağ ol, Abi!" diye ekledi.

"Ayrıca konuklarımızın ödeyecekleri ücrete ve satışlarının yüzde kaçını komisyon olarak almak istediğine karar vermen gerekiyor. Ah, benim buranın aylık kirası için ödemem gereken miktarı da belirlememiz lazım."

"Ne? Aptalca konuşma. Sen zaten kiranı ben işe gidebileyim diye burada otururken ödemiş olacaksın. Her neyse, sanırım galeri bana burayı işlettiğin için sana maaş verebilecek kadar kazandırmayacaktır."

"Ama Beth, burası senin işletmen! Herhangi bir ücret ödemeden satış alanının yarısını kaplamama izin veremezsin, özellikle başkası tarafından zaten bana maaş veriliyorken!"

"Senden burası için para almayacağım, Abi. Burayı işlettiğin için sana maaş bağlayamadan olmaz. Konu kapanmıştır."

Beth'i öğretmen modunda görmek Abi'yi gülümsetti. "Tamamdır, öğretmenim!"

Bir sonraki saat liste yapma ve planlamayla hızlıca geçti. Beth'in, yeni iş menajerine sormak için öldüğü soruyu sorması için yeteri kadar cesaret toplaması ise bir saat daha aldı.

"Bak, bunun biraz kişisel olduğunu biliyorum, ama bu işi kesinlikle aldığından emin olmak istiyorum." Beth her ikisi de yerde otururken parmaklarında kalemini çevirerek utangaç bir şekilde devam etti. "Eğer Surrey'deki evi satamazsan burada kalacaksın değil mi? Yani, biri orada diğeri burada iki evi birden idare edebilecek kadar maddi gücün var mı?"

Abi utanmış görünüyordu. "Yani... aslında var. Luke zengindi, ayrıca ben her zaman kendi paramı kazanmıştım. Eğer yapabilirsem, hiçbir şekilde Luke'un parasını kullanmayacağım. Carterlar her zaman için zengin koca avcısı gibi hissetmeme sebep olmuşlardı, onlara yanıldıklarını göstermek istiyorum... Ama şimdi ev bana ait olduğuna ve resmen bir servet değerinde olduğuna göre, evet, maddi gücümle her şeyi yapabilirim."

"Vay canına. Bundan hoşnut değil gibisin."

Abi omuzlarını silkti. "Kazanmadığım paraya sahip olmak her zaman yanlış gelmiştir."

"Sen sıra dışı bir kadınsın, Abi Carter! Ve *çıkılmak* için de biçilmiş kaftansın. Yine de, evinin ne kadar ettiğini Max'e söyleme; parası olan kadınlardan rahatsız olur."

"Rahatsız olmak mı?" diye sordu Abi şaşkınlıkla.

"Hadı ama Abi, senden hoşlandığını fark etmediğini söyleme bana?"

Abi'nin yüzü saçlarının köküne kadar pembeleşti. "Yani, hoşlanıyor mu diye sorduğum oldu kendime."

Beth nazikçe devam etti. "Sen de ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Bu söylediğini ne onaylayacağım, ne de reddedeceğim, çünkü şu anda benim için çok erken olduğunu biliyorum. Gerçekten çok erken."

Abi ayağa kalkarken, Beth ellerini beline koydu. "Gerçekten seni anlıyorum, tatlım. Ama hayat öyle işlemiyor."

19. Bölüm

Abi, Simon'ın çağrısını tam anlamıyla görmezden geldi; o olmadan satış işlerini halletmesinden mutluluk duyacağını söyledikten sonra, Beth'e yardım etmeye devam edebileceğine karar verdi.

Sonraki üç gün Abi ve Beth için, olası stüdyo kiracılarına gönderecekleri katalogları ve reklamları incelemekle geçti. Abi isimlerin yer aldığı uzun listeyi yazmak için asırlar harcadı. Arada sırada, Beth onun omzunun üzerinden bakıp ya olumlu, ya da olumsuz bir ses çıkarıyordu. Tam Abi gerçekten iyi bir çömlekçinin İnternet sayfasını kapatacaktı ki, Beth ekrana doğru baktı, gözleri çömlekçinin köşede duran fotoğrafına takılmıştı. "Ah, iyiymiş! Çömlekleri nasıl bilmem ama kendisi istediği zaman buraya gelebilir!"

"Beth! Cidden, senin bir sevgiliye ihtiyacın var!"

"Doğru! Ve o çömlekçi bana *müthiş* uyar!" Şakacı bir tavırla sırıtarak Abi'ye göz kırptı. "Eğer ürünleri gerçekten de fotoğraflarındaki kadar hoş görünüyorsa, bir haftada kâr ederiz!"

Abi, Simon'ın aramasının üzerinden günler geçmiş olmasına rağmen hâlâ Cornwall'da olmasına hem Beth'in, hem de Max'in ses çıkarmayışına minnet duyuyordu. Ne zaman vicdanıyla çatışıp Surrey'e gitmesi gerektiğini düşünse, kendisine, buradaki hayatını oluşturmanın geride bıraktığı hayatı ziyaret etmekten daha önemli olduğunu söylüyordu. Dükkânla ilgili planlarla meşgul olsa da, telefonu her çaldığında yerinde zıplıyordu; huysuz Simon'dan haber almaktan rahatsızlık duyuyordu ve mülklerini gördüğü iki emlakçıdan da haber bekliyordu.

Beğendiği kır evleri çok güzeldi. Birazcık küçüklerdi ama stüdyo alanı problemi çözüldüğüne göre, herhangi birini satın alıp yaşamaya başlamaması için bir sebep yoktu. Her ikisi de iyi yerlerdeydi, nadir bulunan park alanları vardı, her ikisinin de bakılabilir birer bahçesi bulunuyordu ve yerel dükkânlara, barlara ve sahile ulaşımları kolaydı. Ancak bir şey, ikisinden birini almasını engelleyen bir şey vardı. Beth'e, açacakları galeriye daha yakın bir yer bulmak istediği için onları almadığını söylüyordu, ama kalbinin derinliklerinde bunu Abbey'nin Evi'nin düşüncesini kafasından atamadığı için ertelediğini biliyordu. Orası kadar mükemmel bir yer bulamadığı sürece, hiçbir evin şansı olmayacaktı.

Mutlak lavabosunda ellerini temizleyen Beth, sonsuzluğa uzanan listelerinin üzerindeki birkaç görevin üzerini çizen Abi'ye doğru seslendi. "Max'in, yerleri cilalaması için bir arkadaşını ayarladığını söylemiş miydim? Parkeleri eski hallerine kavuşturmak için dört turun yeterli olacağını tahmin ediyor. Alet bugün gelecek."

"Peki, parlatmamız gerekecek mi, yoksa cila sence yeterli olacak mı?"

"Cilanın yeterli olacağını umuyorum, sanırım bir veya iki kat cila, yeri biraz daha sertleştirip daha kolay temizlememizi sağlayabilir belki. Gerçi kuruması için çok fazla zaman gerekecektir. Önce Max'e soracağım."

"Ne olur ne olmaz diye listeye yine de ekleyeceğim." Abi listeye notunu ekledi ve tarihi kontrol etmek için telefonuna baktı. Ağustosun ilk haftası olmuştu bile. "Eylülde, yani okul açılana kadar burayı açmakta kararlı mısın?"

Ellerini bir havluya kurulayan Beth lavaboya yaslandı. "Biraz şansımı zorluyor gibiyim, değil mi? Hazır vakit ayırabiliyorken, her şeyi halletmek istemiştim. Eylülde dersleri planlamaya dönmem gerekecek. Fazla mı hayalci davrandım?"

Abi gülümsedi. Beth'in dükkânı ne zaman açmayı planladığı konusunu birkaç kez konuşmuşlardı. Abi, onun dükkânı Noel'e doğru açacağını düşünmüştü, bir ay içerisinde her şeyi halletmeye çalışacağını değil. Hissettiğinden daha emin bir sesle, "Her şey iyi olacak," dedi. "Şimdi, bu dükkân olabildiğince boş olduğuna göre, ekipman gelir gelmez parlatıcıları açacağım. Daha önce kullanmışlığım var ve biraz zar zor

ilerlese de, kullanması zor değil. Burası küçük bir yer olduğu için şanslıyız."

"Buranın fazla küçük olduğunu düşünmüyorsun değil mi?" Beth'in ses tonu telaşlı bir hâl almıştı.

Abi yanındaki sandalyeye hafifçe vurdu. "Buraya gel ve otur. Beth, burası harika bir yer. Eğer daha büyük olsaydı, kışın düzgün ısınamazdı, üstelik henüz çok ünlü olmayan sanatçılar, yani bizim hedeflediğimiz grup, dükkânın kendilerine ait yarısını dolduramayacakları için korkabilirlerdi."

"Sağ ol, tatlım. Bazen emlakçının dediği gibi, burayı tamamen satsam daha mı iyi olur diye düşünmüyor değilim."

"Aptal olma. Kendini asla affedemezdin, özellikle birisi gelip burayı bir tırnak barına falan çevirirse! Buranın başkasının kontrolünde olmasından nefret ederdin."

"Doğru." Beth, Abi'nin listesini kendisine çekerek göz gezdirdi. "Nasıl oluyor da, ne zaman buna baksam yapmamız gereken şeylerin sayısı artıyor?"

"Çünkü sürekli yapmamız gereken bir şeyler aklıma geliyor," dedi Abi gülümseyerek ve elini uzatan Beth'e kalemi verdi.

"Bu listede olması gereken bir şey daha var," dedi Beth ciddiyetle.

Abi kaşlarını çattı. "İmkânsız."

Beth büyük harflerle listenin en altına ekledi; ABİ'YE BİR EV BUL!

Abi samimi bir kahkaha attı. "Ah, o mesele. Eninde sonunda bir yer bulacağım. Barbara tek kişilik odada kalmam bir sorun olmadığı sürece Cairn'de biraz daha kalabileceğimi söyledi. Şu anda kaldığım çift kişilik oda yarından itibaren bir tatil çiftine ayrılmış."

"Sunduğum kanıtlar ortada!"

"Pardon?"

"Otel sahibesine ismiyle hitap etmen yerlilerle arkadaşlık açısından muhteşem olsa da, aynı zamanda orada çok fazla kaldığını ifade ediyor!"

"Biliyorum, ama-" Çalınan kapının sesi, Abi'yi rahatlatarak uyduracağı bahaneyi yarıda kesti. "Bu, Max'in arkadaşı olmalı." Sandalyesinden fırladı ve Beth'in, listelerindeki son görevden daha fazla bahsetmesine fırsat vermeden kapıya açmak için aşağı indi.

Gelen Max'in arkadaşı değildi. Max'ti.

Hissettiği kadar sevinmiş görünmemeye çalışan Abi, "Selam, Max, bugün çalışmıyor musun?" diye sordu.

"Bu sabah bir fayans işini bitirdim ve diğer eve ikiden önce gitmeyeceğim, o yüzden Dave'e sizin için aleti bırakmayı teklif ettim. Böylece adam çiftliğinden çıkmak zorunda kalmadı."

"Çiftlik mi? Bir çiftlik cilacıya neden ihtiyaç duysun ki?"

"Odalarım kiralıyor. Geçen sene ahırını odalara dönüştürdü ve kendi makinesini satın alıp başkalarına kiralamak onun için daha kârlı oldu." Max makineyi ağırlığı yokmuş gibi dükkânın içine taşıyarak yere bıraktı. "Beth nereden başlamak istiyor?"

"Makineyi ben kullanacağım ve şu en uzaktaki köşeye koyarsan, arkaya doğru çalışabilirim."

"Sen mi yapacaksın?" diye sordu Max hayret dolu bir sesle.

Abi, Max'in yüzündeki şüpheyi kaçırmadı. "Evet. Beth'in zaten çok işi var. Galeriyi birkaç aylığına kiralamalarını öne-

receğimiz insanların listesini yapıyoruz. Sezon dışında olsa bile, düşük kiranın insanlara cesaret vereceğini düşünüyoruz."

Max'in etkilendiği belliydi ama hâlâ şüpheli görünüyordu. "Çok iyi. Bununla başa çıkabileceğinden emin misin? Ağır bir iştir ve sen de çok... ufak tefeksin."

"Bunu daha önce yaptığımdan emin olabilirsin," dedi Abi gülümseyerek.

"Öyle mi?"

Max bundan kuşkuluymuş gibi görünüyordu. "Evet," dedi Abi ama hevesi tuhaf bir şekilde sönmüştü. Max'in açık şekilde, ağır bir iş için fazla küçük olduğunu düşünmesinden hoşlanmamıştı. "Şimdi, neden yukarı çıkıp Beth'i görmüyorsun? Daha da sert yapabilmek için sonrasında yeri parlatmaya onu ikna etmeye çalışıyordum. Belki de bunu senden duyarsa iyi bir fikir olduğuna inanır." Kabloyu çözdü ve makineyi prize taktı, makinenin kolundan sallanan koruyucu gözlükleri taktıktan sonra. "Şimdi bana müsaade edersen, cilalamam gereken bir yer var," dedi.

Abi ona arkasını dönerken kendisine şans diledi. Üniversitedeyken bir sanat sergisi için arkadaşının meşe zemini yeniden kullanabilmesini sağlamıştı; makineyi açtığı zaman salak gibi görünmemek için nasıl kullanıldığını hatırlamayı umuyordu. Ancak endişelenmesine gerek yoktu, çünkü Max gitmişti ve dükkânı düşündüğünden daha da boş bırakmıştı. Diğerlerinden daha az görünen, tam önündeki yer parçasına odaklanan Abi, orayı deneme alanı olarak kullanmaya karar verdi. Max'in gitmesine bir yandan üzülürken, bir yandan da koca makinenin arkasından neredeyse sürüklendiğine tanık olmadığı için seviniyordu. Bir süre zeminde rastgele desenler çizdikten sonra kollarındaki ve omuzlarındaki bütün kasları gererek aletin kontrolünü eline aldı. Bedenindeki kemiklerin

sızlayışını kararlılıkla görmezden geldi ve oteline gittiğinde onu bekleyen sıcak küvetin hayaliyle kendini teselli etti.

Beth makinenin alt kattan gelen çalışma sesi yüzünden sesini yükseltti. "O şeyle güvende olduğundan emin misin? Monica'nın cilalayıcı kiralamasının felaketle sonuçlandığı Friends'in o bölümünü düşünmeden edemiyorum!"

"Bana iyi olacağım söyledi."

Max'in ses tonundaki farklılığı kaçırmayan Beth, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Bir şey yok. Neden bir sorun olsun ki?"

"Max, şekerleme kalmadığı söylenince, gece ateşin başında mızmızlanan huysuz çocuklar gibi konuşuyorsun. Ne oldu?"

"Bir şey yok!"

Beth sorusuna verilecek dürüst cevabın, 'Sorun Abi, ama niye bilmiyorum,' olacağından emindi, bu yüzden konuyu değiştirdi. "Dükkânı dekore etmek için hâlâ uygun olduğundan emin misin, Max? Ben ve Abi buralara boya vurma işini halledebiliriz diye düşünüyorum."

Max irkildi. "Halledebileceğinizden şüphem yok. Boyanın bir yerlere 'vurulacağını' düşündüğünüz gerçeği dışında! Ama eğer Abi duvarları boyayabileceğini söylüyorsa, ben kimim ki ona karışıyorum?"

"İkiniz kavga mı ettiniz?"

"Tabii ki hayır." Max dükkânın galeri kısmı için Beth'in

düşündüğü fiyat listesini eline aldı. "Yeteri kadar para alacak mısın?"

Abi olayının üzerinden birazcık zaman geçmesine müsaade eden Beth defterini Max'in parmakları arasından aldı. "Başlangıç olarak evet, ama ilk üç ayı hızlıca doldurmak istiyorum. Noel zamanı için daha fazla para isteyeceğim ve Abi, turist sezonu baharda tekrar başladığı zaman ücreti yavaş yavaş artırmamız gerektiğini düşünüyor."

"Abi mi düşünüyor? Peki, ya sen ne düşünüyorsun? Bu senin dükkânın sonuçta."

"Ben de onunla aynı fikirdeyim. Tanrı aşkına, Max, bugün sana ne oldu böyle?"

"Sana söyledim, ben iyiyim!"

Beth ona tam baskı yapacaktı ki Max'in tulum cebinin derinliklerinden telefonu çalmaya başladı.

"Ah, merhaba Bay Abbey... Özür dilerim, evet Stan... Her şey yolunda mı?" Max dinlerken ve arada sırada başını sallarken bir sesizlik oldu, sonra, "İsterseniz şimdi gelebilirim. Diğer işimin başlamasına bir saat var. Eğer arzu ederseniz Sadie'yi yol boyunca yürüyüşe de çıkarabilirim... Tamam, birkaç dakika içinde orada olurum," dedi.

Telefonu kapattıktan sonra Max doğrudan Beth'in ön kapısına doğru yol aldı. "Stan benimle ev hakkında konuşmak istiyor."

Beth şaşırmıştı. "Seninle mi? Ama neden?"

Max elini saçlarının arasından geçirdi. "Abi, Stan'in bizim evli olduğumuzu düşündüğünü sana söylemedi mi?"

"Öyle düşünmüş olabileceğini, ama emin olamadığını söyledi. Neden sadece seninle konuşmak istiyor?"

"Hiçbir fikrim yok ama öğreneceğim."

20. Bölüm

Max kendisini rahatsız hissediyordu, fakat niye olduğu hakkında bir fikri yoktu. Abi'nin cilalayıcıyla ilgili ondan yardım istemediğine bozulduğunu biliyordu. Ama yardım istememesi mantıksal düşündüğünde şaşırtıcı değildi. Abi yıllar boyunca kontrol edildikten sonra yeni bir hayat kuruyordu, öz güveni için işlerini kendisinin halletmesi iyi olurdu. Makineyi bırakma işini Dave'e devretmek yerine, kendi bırakacağı şekilde ayarladığını Abi'nin bilmesine imkân yoktu, yine de reddedilme duygusunu hissetmekten kendini alıkoyamıyordu.

Bahçe kapısını açarken kendi kendisine mırıldandı. "Makineyi kullanmakla ilgili en utak bir fikri olmadığını ve öğreterek onu etkileyebileceğini düşündüğün için tam bir salaksın. Abi Carter'la ilgili bir şeyler varsaymayı bırakmanın zamanı geldi."

Abbey'nin Evi'nin kapısı Max ulaştığında hafif aralıktı. İçeri girdi ve, "Bay Abbey? Stan? İyi misin?" diye seslendi.

Stan yan kapıların bir tanesinden çıktı. "Merak etme, Max, sadece önceden açtım, bu günlerde kapıya ulaşmam biraz zaman alabiliyor. Senin buraya ne kadar çabuk gelebileceğini abartmışım biraz."

"Sen yeter ki iyi ol," dedi Max ve ön kapıyı arkasından kapatarak, oturma odasına doğru yaşlı adamı takip etti. "Yarınki Penzance gezisine hâlâ var mısın? Abi yıllardan sonra ilk defa içeceği kremalı Kelt çayını hevesle bekliyor," karnına vurdu, "ben de öyle, gerçi benim öyle şeylere ihtiyacım çok da yok ama."

Dışarıdaki güneşe rağmen oda soğuktu. Evin yan tarafındaki cam küçüktü ve güneş ışığı pencere pervazıyla, kalın perdelerin arasını ısıtmaktan başka bir şey yapamamıştı. Max, Abi'nin oraya perde yerine güneşlik mi koyacağını merak etmeden edemedi.

Koltukta arkasına yaslanan Stan, Sadie odaya girip Max'e arkadaş canlısı bir şekilde homurdandıktan sonra ayaklarının dibine yatarken, dizlerinin üzerine bir battaniye örttü.

Stan'in önündeki sehpada, çoğu uzun zamandır varmış gibi duran resmi görünümlü bir yığın kâğıt vardı.

"Otur lütfen, Max." Stan en üstteki kâğıdı ona verecekti ki durdu, kafasını hafifçe yana eğildi. "İyi misin, oğlum? Söylememe kızmazsan, daha önce olduğun kadar neşeli görünmüyorsun bugün?"

"İyiyim, Stan, teşekkür ederim. Doğrusunu söylemek gerekirse senin hakkında endişelendim. Her şey yolunda mı?"

"Elbette. İş gününü bölmediğimden emin misin?"

"Hayır, tam zamanında aradın. Bir arkadaşa yer cilalayıcısı bırakmıştım. Ana sokağın köşesindeki eski kunduracı dükkânını yeniden döşüyor da."

Stan gülümsedi. "Jack'in eski yerini mi?"

"Evet." Stan'in, Beth'in dedesini tanımasına neden bu kadar şaşırdığını bilmiyordu, sonuçta Sennen her zaman küçük bir yer olmuştu. "Onu tanıyor muydun?"

Kıkırdayan Stan başını salladı. "Ah, evet. Biz gençken, onu 'Havalı Jack' diye çağırırdık. Onun artık aramızda olmadığını düşünmek üzücü." Bir an için zihni geçmişe giderken duraksadı, sonra ekledi. "Son yıllarda onu çok fazla görmemiştim. Bu bacakların üzerinde çok fazla ilerleyemiyorum ve adamcağız da yataklara düşmüştü."

Max anlayışla başını salladı. "Sizin dost olduğunuzu bilseydim keşke. Jack'in torunu Beth, benim en yakın arkadaşımdır. İkinizi bir şekilde bir araya getirebilirdi."

"Küçük Lizzie mi? Çocukluğundan beri onu görmedim."

Max tek kaşını yukarı kaldırdı. "Beth seni tanıdığını biliyor mu? Yani, Abi ve ben ona buradan bahsedince, burayı gördüğü dışında başka bir şey hatırladığını sanmıyorum."

"Kızın beni hatırladığını zannetmiyorum, oğlum. Bir süre buralardan ayrıldım. On yıl boyunca kızım Sally'yle şehirde yaşadım. Çıtasını artırıp, beş yıl önce Avustralya'ya taşındığında buraya geri döndüm. Çocukları da alıp gitti."

Stan'in sesinden akan hüznü deşmek istemeyen Max, "Beth'in seninle tanışmaktan mutluluk duyacağına eminim. Dükkânı için çok büyük planları var; Jack onunla gurur duyardı bence," dedi.

"Eminim duyardı. Lizzie küçükken bütün dünyası oydu."

Stan sanki anılarının rahatlığından çıkmak için güç harcıyormuş gibi iç çekti. "Ve evet, onunla tanışmayı çok isterim. Teşekkür ederim. O zaman yarınki kremalı çay günümüze birisi daha eklenecek. Eğer senin ve karın için uygunsa tabii?"

"Tabii ki uygun. İkimiz de bunun için sabırsızlanıyoruz." Abi'yle ikisinin tam olarak beraber olmadıklarını ekleyecekti ki, Stan elinde salladığı kâğıdı ona doğru uzattı. Stan konuşurken Max kâğıda baktı.

"Gördüğün üzere, bunlar evin gerçek tapuları."

"Vay canına, Abi bunları görmeye bayılırdı." Max el yazısını gözleriyle takip etti. "Bu ev hangi yıllara uzanıyor?"

"On dokuzuncu yüzyılın başları, tabii o zamana kadar farklılaştırıldığı çok açık. Eğer evin çevresini iyice ararsan, bütün o yılların bina üzerindeki etkisini görebilirsin."

Max gülümsedi. "O hâlde yerli kalay madencileri tarafından mı inşa edilmişti?"

"Evet, eğer o küçük yazıyı okuduysan, birleştirilmiş bir bina olduğu da yazıyor. Ve eğer bunu okursan," ona başka bir kâğıt uzattı, "bu ev sırasının mülk sahibinden alınıp başka insanlara satıldığı yazıyor."

"Bu ev ve yanındaki evin birleştiği zaman mı oldu bu?"

"Hayır, o birkaç yıl sonraydı." Stan üçüncü bir kâğıt uzattı. "Benim büyük dedem yaptı onu. Üç tane evi vardı, bu ikisi ve diğer yandaki. Üçüncüyü sattığı zaman bu ikisini birleştirdi."

Max kâğıdı inceleyerek, elindeki yaprağın daha yeni, yazıların daha az solmuş olduğunu ve yazıların antika bir daktiloda yazılmış olması gerektiğini fark etti. "Bunlar büyüleyici. Bana gösterdiğin için teşekkür ederim, Stan. Acaba cumartesi

günü bunları yanında getirebilir misin? Abi bunları görmeyi çok isteyecektir. Şimdi gelip görmesi için onu arardım," duraksadı, "ama cilalama işinin tam ortasında şu an."

"Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Ah, sadece eski kafalıyım sanırım. Abi küçücük bir şey. Onun yerde bir makine tarafından sürüklendiğini düşünmek hoşuma gitmiyor!"

Stan küçük bir kahkaha attı. "Ben de kendimi eski kafalı sanırdım. Kadınlar yapıyorlar işte, oğlum. Bizim daha önceden yaptığımız her şeyi yapıyorlar. Benim de hoşuma gittiği söylenemez, ama işler böyle yürüyor ve Abi gerçekten de kabiliyetli bir kadına benziyor."

"Öyle," dedi Max ve derin bir iç çekti. "Bazen birkaç jenerasyon geç doğduğumu düşünüyorum."

"O duyguyu iyi bilirim. Her neyse, seni işinden çekip buraya getirmemin sebebi sana haberimi vermekti ve bunu Abi olmadan yapmak istedim."

Stan konuşmayı bitirdikten sonra Max uzunca bir süre sessiz kaldı. "Bunu yapmak istediğinden emin misin? Yani, ne Abi, ne de ben bunun bizim yüzümüzden olduğunu düşünmek isteriz," dedi.

"Yok canım. Bir yıldan fazla süredir bu aklımdaydı zaten, sizin ziyaretiniz beni harekete iten şey oldu sadece."

"Abi'nin öğlen boş olup olmadığını sorsam nasıl olur? Balık ve patates kızartması getirebiliriz. Ama sadece sen eminsen?"

"Eğer onları paketlerinin içinde yiyebileceksek tamamdır. Yıllardır onları öyle yemiyorum!"

Max güldü. Stan seksen sekiz yaşındaki bir emekliden çok, hayattaki ufak şeylere duyduğu heyecan yüzünden küçük bir çocuğu anımsatıyordu ona. "Anlaştık o hâlde. Ve Stan... Benim için bir şey yapabilir misin acaba? Bunu iyi düşün. Abi'ye bana söylediklerini anlatmayacağım, bu şekilde, şayet fikrini değiştirirsen hiç kimseye zarar gelmemiş olacak. Tamam mı?"

"Tamamdır, oğlum. Anlaştık."

Abi, Beth'in banyo küvetinde rahatça geriye yaslandı. Ağrımayan tek bir yeri yoktu ve inanılamayacak kadar pislenmişti. Ama artı olarak, cilalayıcı tarafından üç saat boyunca dükkânın içinde sürüklenmesi sonucu, zeminin her köşesi iyice cilalanıp parlamıştı. Beth o kadar etkilenmişti ki, en yakındaki hırdavatçıya giderek Max'in öfkesine maruz kalma riskini göze almış ve ondan tavsiye almadan yer parlatıcısı alarak ilk katı sürmeye başlamıştı bile.

Uzuvlarını suya sokarken, radyonun alt kattan gelen sesini dinleyen Abi, Max'in bu akşamki balık ve patates kızartması teklifini düşündü. Romantik bir buluşma olabilirdi, ama farklı bir amacı olduğunu düşündüren bir ses tonuyla konuşmuştu.

Beth, Max'in onu çekici bulduğuna dair şüphelerini ona anlattığından beri, Abi kafasının arkasında bu fikri daha da fazla düşünür olmuştu. Max, Luke'tan çok farklıydı. Yoksa fazla mı farklıydı? Gerçekten de onun büyük vücudunu, geniş omuzlarını ve elma yanaklarını çekici buluyor muydu, yoksa Luke'un tam zıttı olan ve ona iyi davranan, ilgisini çeken biri miydi sadece?

Ne olursa olsun, çok erkendi. Çok, çok erken. Özgürlüğünü elde edeli fazla olmamıştı, hayatını suçluluktan arındıralı daha da kısa süre olmuştu. Ayrıca Beth, onun parası olan kadınlara güvenmediğini ima etmişti. Bu da, Abi'nin oyun dışı kalması demekti.

Simon ya da ev hakkında düşünmek istemeyen Abi, Max'in aldırmamasını umarak, iş yaptığından dolayı buruşuk ve tozlu olan kıyafetlerini geri giydi. Bunu düşünürken bile onun aldırmayacağını biliyordu. Max'te kesinlikle hoşuna giden bir şeyler vardı. Abi'yi olduğu gibi kabul ediyordu, rol yapmasına gerek yoktu. Ancak Luke, banyodan sonra aynı kıyafetleri giymeye cüret etmesine çıldırırdı. Gerçi, seçeneği olsa böyle bir şey yapmayacağını kendi de biliyordu, ama Beth, Aziz Just'a gidip sonra Max'le buluşmak için geri dönerek vakit kaybetmesi yerine küvetini kullanmasında ısrar etmişti.

Abi tam Beth'in ön kapısından çıkarken, Max kolunun altında düzgünce paketlenmiş balık ve patates kızartmasıyla geldi.

"Çok lezzetli kokuyorlar."

"Beth onları sevdiğini söylemişti. Zemin işi bitti mi?"

"Evet. Yani, hiç değilse benim görevim bitti. Beth az önce parlatıcının birinci katını sürmeyi de bitirdi. Yani hayal edebileceğin üzere, şu anda banyoda, ağrılarını ve acılarını dindiriyor. Ağır bir iş olduğunu söylemem lazım ama şimdiden değmiş gibi görünüyor."

"Makineyle iyi anlaşabildin mi?"

Abi güldü. "Alıştığım zaman hallettim. Ne kadar ağır olduğunu unutmuşum. Patatesleri nereye götürüyoruz? İskeleye mi?"

"Bu sefer değil, eğer istersen başka bir gece iskeleye gitmeyi çok isterim, muhtemelen istemezsin ama... Yani, meşgulsün ve-"

Abi, "Yapmayı çok isterim, Max, teşekkür ederim," diyerek onun sözünü kesiti ve ona, her şeyin iyi olduğunu, ondan hoşlandığını bildiğini ve sabrına minnettar olduğunu belirten bir şekilde gülümsedi. "Peki, şimdi nereye gideceğiz?"

"Stan'i görmeye. Beni öğle yemeği saatlerinde aradı. Sana söylemek istediği bir şey var."

"Öyle mi?" diye sordu Abi merakla. "Ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet, ama onun söylemesi gerekiyor."

Abi şüpheyle Max'e baktı ve endişesini sesine yansıtmamaya çalışarak, "Hasta değil, değil mi?" diye sordu.

"Seksen sekiz yaşında olduğu gerçeğiyle el ele giden ağrıları ve acıları dışında iyi."

"Vay be, gerçekten o kadar yaşlı mı? On yaş daha genç olduğunu düşünürdüm. Stan için de patates var mı?"

"Evet, onları paketlerinden yemek için sabırsızlanıyor."

"Ah, iyi, onları en iyi yeme şekli o! Yerken kumsala oturup denizi izlemek daha iyi tabii."

Max'in kaşları yukarı kalktı. "Bu, yapmayı sevdiğin bir şey mi?"

Abi kıkırdadı. "Bayılırım. İyice tuzlanmış sirkeli patates kızartması yerken denizi seyretmek bir şekilde çok doğru ge-

liyor bana," dedi ve Max'in ona tuhaf bir bakış attığını fark etti. "Ne?"

"Bu tarz şeyler yapmayı seven çok fazla *şehirli* kız tanımadım."

"O zaman daha fazla *şehirli* kız görmen lazım!" Abi ona sırıttı. "Bu şehir kızı, uzun dağ yürüyüşlerini, piknik yapmayı ve kumdan kaleler yapmayı da seviyor. Buraya yerleştiğimde hepsinden çokça yapacağım."

"Kumdan kale mi?"

"Evet, neden tüm eğlence çocuklara kalsın ki?"

Max'in dudaklarının kenarları yukarı kıvrılırken, Abi'ye sarılma isteği geri geldi. "Bunu aklımda tutmaya çalışacağım."

Abi, Miners Row'a döndükleri zaman durdu ve Abbey'nin Evi'ne baktı. Daha önce yaşadığı büyük duygusal tepkiyi ikinci kez yaşama ihtimaline karşı buraya gelmeye neredeyse korkmuştu. Max'in günün erken saatlerinde buraya geleceklerini söylememesi iyi olmuştu, yoksa gerginlikten allak bullak olurdu.

"İyi misin? Özür dilerim, buraya geri dönmenin senin için zor olabileceğini düşünmemiştim. Stan rica etti ve ben de onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

"Doğru bir karar vermişsin. Stan harika biri." Abi derin bir nefes aldı. "Ben iyiyim. Sadece evin içine tekrar göz atacağıma inanamıyorum."

"Bu evi gerçekten sevdin, değil mi?"

"Keşke sevmeseydim, ama evet, sevdim." Abi bahçe kapısını açtı. "Ama merak etme, Stan'e bir zamanlar onun evini satın alma hayallerim olduğunu söyleyerek onu üzmeye ni-

yetim yok. Bu ev Stan'in. Onun ait olduğu yer burası. Ben şehirli bir kız olabilirim, ama acımasız değilim. Eğer öyle olsaydım, inan bana şehre çok daha iyi uyum sağlardım!"

21. Bölüm

Abi şu ana kadar balık ve patates kızartmasını hiç bu kadar çabuk yememişti. Stan'in bulduğu evrakları incelemek için ölüyordu, ama tuzlu ve yağlı parmaklarıyla onlara dokunmayı reddetmişti.

Stan onun gözle görülür mutluluğunu görünce gülümsemiş ve oldukça sağlıksız olan akşam yemeklerinden fazlasıyla zevk aldığını, ama Abi'nin âşık olduğu ev hakkında daha fazla şey öğrendiği için sergilediği mutluluğu görmenin, daha yeni yakalanmış ve kızarmış taze mezgit kadar güzel olduğunu söylemişti.

Bütün yağ ve sirke izlerini gidermek için ellerini büyük bir dikkatle yıkadıktan sonra Abi nihayet koltuğa, Max'ın yeni yaktığı şöminenin yanına oturdu ve ellerini bir kez de kot pantolonuna sildi.

Max kaşlarını şakacı bir şekilde kaldırdı. "Kamyonete gidip beyaz pamuklu eldivenim var mı diye bakayım mı?"

Abi de şakacı bir tavırla kaşlarını çattı. "Sadece dikkatli oluyorum, hepsi bu. Bunlar çok eski ve özel şeyler."

Stan'in tanıdık kahkahası odanın sıcaklığına katıldı. "Bazı şeylerin benden eski olduğunu bilmek güzel!"

Bütün tapuları tek tek okuyan, arada sırada da solmuş yazılar ve okunamayan el yazıları için Stan'e danışan Abi, bir şeyler bulmanın heyecanının tadını çıkardı.

Max'in çevrelerinde hareket ettiğinin, sessizce ateşle ilgilendiğinin, boş balık ve patates kızartması paketlerini toplayarak bir süre kaybolduğunun, sonra da sıcak bir çay demliğini ve üç fincanı masaya bıraktığının hayal meyal farkında olan Abi, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kâğıtları Stan'e geri verene kadar her bir satırı okudu.

"Teşekkür ederim. Bunları benim için bulman çok nazik bir davranış."

"Max öğle vakti buraya uğradığında bunları görmek isteyebileceğini söylemişti."

"Öğlen buraya mı geldi?"

Stan şaşırmıştı. "Evet, özür dilerim, sana söylemedi mi?"

"Hayır. Seninle konuştuğunu söyledi ve doğrusunu söylemek gerekirse, bütün öğlen çalıştığım için yorgundum, sohbet etmeye vaktimiz olmadı." Abi neden dikkatli olması gerekiyormuş gibi hissettiğini bilmiyordu. Tapulara bakma şansı verildiği için balık ve patates yemeye getirildiğini varsaymıştı. Ama şimdi o kadar da emin değildi. Stan onun nankör olduğunu düşünmesin diye hızlıca kendini toparladı. "Bu harika bir sürprizdi. Eski dokümanlara ve o tarz şeylere bayılırım," dedi.

"Siz ikinizin o kadar çok ortak yanı var ki." Stan hâlinden çok memnun gibi görünüyordu ve Abi onun çöpçatanı oynadığından şüphelenmeye başlamıştı. Gerçi, onların bir çift olduğunu düşünüyorsa bunun olma olasılığı yoktu, yine de...

Max, insanların kucağından patates kızartması aşırma sevdası yüzünden mutfağa kapatılmış olan Sadie'yle beraber oturma odasına geri geldi ve Abi'nin yanına oturdu.

"Pekâlâ, Abi," dedi Stan. "Vakit geç oluyor ve benim saat dokuzdan sonra *işlediğim* söylenemez, artık her şeyi açıklamanın vakti geldi sanırım."

Birinin onu rahatlatmasına ihtiyaç duyan ama sebebinden emin olamayan Abi, bir Max'e, bir Stan'e bakarken, Sadie'nin altın renkli kürkünü okşamak için elini uzattı. Haklı çıkmıştı, bu ikisi bir şeyler saklıyordu.

Çay fincanını sehpaya bırakan Stan koltuğunda arkasına yaslandı; küçük oturma odasındaki tek ses ateşin çıtırtısıydı ve yaz olsa bile bu, kalın duvarlı küçük odada büyük bir önem taşıyordu. "Şimdi, Abi. Sana bir teklifim var."

"Bir tane daha mı? Bu ikinci olacak."

"Pardon?" dedi Stan, kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Beth, Max'in en yakın arkadaşı, dedesinin eski kundura-cı dükkânını bir sanat galerisi ve stüdyosu olarak geri açıyor ve benden idaresinde yardım etmemi rica etti."

"Jack seni onaylardı; bundan hiç şüphem yok," dedi Stan kafasını sallayarak.

Abi, Max'e baktı. "Jack mı?"

"Stan, Beth'in dedesini tanıyormuş. Sana daha sonra anlatırım. Stan, galiba Abi'ye bir teklifin vardı değil mi?"

"Evet, evet tabii. Bir önceki gün kapımı çaldığınızdan beri uzun uzun düşündüm. Dürüst olmam gerekirse, vermem gereken bir kararla yüzleşmemi sağladınız. Uzun zamandır ertelediğim bir kararla."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Abi.

Max bir elini onun dizine koydu ve gözlerinde, onlarla değil, daha çok kendisiyle konuşuyormuş gibi görünen Stan sözünü bitirene kadar sessiz olmasını söyleyen bir ifadeyle yüzüne baktı.

"Artık kendime ve bu eve düzgünce bakamayacağımı biliyorum. Hem, çevremde benimle beraber yaşayan insanların olması iyi olurdu. Aziz Buryan'daki yeni evlere veya korunaklı apartmanlara gidebilirdim ama çok uzun süredir burada yaşıyorum. Dokümanların bazılarında gördüğünüz gibi, ailem de uzun zaman boyunca burada yaşadı. Kızımın buraya dönmek gibi bir niyeti yok ve torunlarım Kelt'ten çok Avustralyalı, bu yüzden de burada yaşamak istemeyecekler, en azından burası tamamen yıkılıp harabeye dönene kadar."

Stan durdu ve konuşmadaki duraksama Max'in onun fikrini değiştirdiğini düşünmesine sebep oldu. "Burayı tamir etme teklifimde ciddi olduğumu biliyorsun değil mi?" dedi.

Yaşlı adam başını salladı. "Biliyorum. Sen çok iyi bir genç adamsın ama ikimiz de buranın sadece boyayla adam olmayacağını biliyoruz ve senin çalışman gereken bir işin var. Bu da bizi ana fikrime getiriyor."

"Abi, Max, ben bu evin ona bakacak birine ve mümkünse benim arada sırada ziyaret etmeme izin verecek bir çifte gitmesini istiyorum. Tıpkı sizin gibi bir çifte."

Abi konuşmaya çalıştı ama ağzından ses çıkmıyordu.

Stan anlayışla elini kaldırdı. "Bunu düşünmeniz için za-

mana ihtiyacınız olduğunu biliyorum, özellikle evin gerçekten değerli olduğunu ve maddi gücünüzün yetmeyeceğini de göz önünde bulundurmanız gerekir. Evin tam değeri için bilgi alacağım, gerçi eğer ilgileniyorsanız, size burayı kendim bizzat satmaktan mutluluk duyarım, böylece hepimiz satış ücretlerinden kâr etmiş oluruz."

Stan'in aile evinde daha fazla yaşayamayacağını düşünmesine sebep olduğunu fark ettiği anda, suçluluk duygusu ve dehşet Abi'nin bütün bedenini sardı. "Ama Stan, biz bunu yapamayız. Yani, burası senin evin! Eğer ziyaretlerimizin seni bu evden çıkarabilmek için yapılmış bir numara olduğunu düşündüğünü tahmin etseydim kapını asla çalmazdım."

"Asla, tatlım," dedi Stan ve oturduğu yerde öne eğildi. "Abi, kapıma gelişiniz tam da benim ihtiyacım olan şeydi. Bundan önce beni görmeye gelen tek kişi Bayan Teppit'ti. Açıkça konuşmak gerekirse o da artık genç değil ve emeklilik ona yarayabilir."

"Ama Stan-"

Stan, "Abi," diyerek onun sözünü kesti. "Max evini sattığını söyledi, bu da yenisini arıyor olduğun anlamına gelir. Bulabildin mi?"

"Şey, hayır. Henüz değil."

"O zaman, eğer ikinize bu kadar özel bir soru sormamın sakıncası yoksa, burası satışa çıktığında satın almaya gücünüzün yeteceğini düşünüyor musunuz?"

Abi kafasını evet anlamında salladı ve böyle bir mülkü, daha fiyatının ne olduğunu duymadan satın alabileceğini öğrendiğinde Max'in yukarı kalkan kaşlarını görmezden gelmeye çalıştı.

"O hâlde," dedi Stan. "Neden ayağa kalkıp eve düzgünce bakmıyorsunuz?"

"Max?" Abi ona yalvarırcasına baktı. "Benimle gelebilir misin?"

Stan ellerini birbirine vurarak, Sadie'yi Max'in kucağından kendi yanına çağırdı. "Bu, ikinizin beraber vermesi gereken bir karar."

Mutfak masasına dayanan Abi düzgün nefesler almaya çalıştı. "Max? Ne halt oluyor? Neden Stan hâlâ bizim evli olduğumuzu düşünüyor? Bu yanlış anlaşılmayı düzelttiğini düşünmüştüm."

"Düzeltecektim, inan bana. Ama burayı satmaya karar verdiğini ve bunu sana kendisi söylemek istediğini söyledi, ben de ne söyleyeceğimi bilemedim. Ayrıca, bunun hakkında daha fazla düşünmesini de istedim. Fikrini değiştirmek için çok şansı vardı. Eğer ona evli olmadığımızı söyleseydim, bir şekilde aklına bir şüphe sokmuş olacaktım ve böyle bir şey yapmak istemedim."

"Ama şimdi bunu ona söylemen lazım. Söylememiz gerek."

Max, Abi'nin elini avucuna aldı. "Paran burayı almaya yetecek mi?"

"Eğer Surrey'deki ev satılırsa, evet." Abi utanç içindeydi. "Bu bir sorun mu? Yani, Beth senin zengin kadınlardan hoşlanmadığını söyledi. Eğer bir faydası olacaksa, bu paraya sahip olmamayı dilerdim. Demek istediğim, zengin olmak için iyi bir yol değildi."

Max onun elini daha da sıktı. "Beth doğru söylemiş ama inan bana, sen o *tür* kadın kategorisine girmiyorsun. Stan'le konuşup işleri yoluna koyacağım. Söz veriyorum. Sen git ve bu eski yeri kurcalamaya bak."

"Bunu yapmamın bir anlamı yok ki."

"Neyi?"

"Stan burayı bir çifte satmak istiyor. Biz çift değiliz. Her ne kadar istemeden de olsa dürüst olmadığımızı fark edince teklifini geri çekecektir."

Max'in midesi kasıldı. "Bir gün çift olabiliriz."

"Öyle mi?" Abi hem sıcak, hem de soğuk hissediyordu. Bu anda daha fazla şoku kaldırabileceğinden emin değildi.

Max onun gözlerine bakabilmek için çenesini kaldırdı. Abi onun konuşacağını düşündü ama o hiçbir şey söylemedi, dudakları yumuşak bir şekilde dudaklarına kapanıp, bedeninde kafası karışmış olan bütün sinirleri zıplatana kadar Max'in onu öpeceğini anlamamıştı. Onun davetkâr kollarında erirken, şu ana kadar tanıdığı en uzun ve geniş adamın, aynı zamanda en naziklerinden bir tanesi olduğunu da fark etti. Max onu yavaşça ayaklarının üzerine bırakırken, Abi bedeninin havaya kalktığını bile anlamamıştı.

"Seni kaybolmuş bir şekilde gördüğüm o ilk geceden beri sana bunu yapmak istiyordum." Abi'nin gözlerine düşen kahverengi saç telini geriye attı. "Sorun var mı? Sana acele ettirmek istemiyorum."

Kollarını onun beline dolayan Abi, kafasını sert bedenine yasladı. "Ben de bunu yapmak istemiştim." Ona sıkıca sarıldıktan sonra gönülsüzce geri çekildi. "Ama birbirimizi yeterince tanımıyoruz. Benim zamana ihtiyacım var ve... öğrenecek çok şeyim." Abi onun yüzüne bakarken, parmak uçlarını çillerinin üzerinde gezdirme dürtüsünü bastırmaya çalıştı. "Ve öğreneceğiz de, tabii eğer bunu yapmamızı istiyorsan. Şu anda Stan'e her şeyi açıklamamız gerekiyor. Bu eve sahip olmayı çok isterim, ama onu kandırarak evinden çıkarttığını düşünürken bunu hayatta yapamam."

Ne yapacaklarına karar verdikten sonra el ele tutuşarak, Stan'i bıraktıkları oturma odasına geri döndüler. Ama o yalnız değildi.

"Simon! Burada ne arıyorsun?" Abi, kayınbiraderinin suratındaki kara bulutları fark ettiğinde Max'in elini bıraktı.

"Şimdiden başka bir erkek mi buldun, Abi?" Simon, daha güçsüz bir adamı titretecek ateş püskürten gözlerle Max'e baktı.

Max adamın gözlerine bir an baktıktan sonra elini uzattı. "Sen, Abi'nin kayınbiraderi olmalısın, tanıştığıma memnun oldum."

Max'i tamamen görmezden gelen Simon, bir anda beti benzi atan ve Abi dirseğinden yönlendirmese koltuğunun yumuşak yastıklarına değil, yere düşeceğinden emin olduğu Stan'i iterek Abi'nin önüne geçti.

"Simon, sana burada ne aradığını sordum. Beni nasıl buldun?"

"Bulmak mı? Bulmak mı? Senin Luke'un evinin satışıyla ilgilenmek için evinde olman gerekiyordu. Sen kalkmış, burada bir satıcıyla ilişki yaşıyorsun! Bu ne zamandır sürüyor? Luke'un bundan haberi var mıydı? Kalp krizi geçirmesine şaşmamak gerek!"

"Bu kadar salak olma! Ağabeyinin eşini çalmakla ilgili fanteziler kurduğun için suçluluk duyduğundan böyle konuşuyorsun. Ben hiç kimseyi aldatmam!"

"Tanrı aşkına, Abigail! Bedeni daha soğumadı bile!"

"Daha birkaç gün önce onun yerini doldurmaya çalıştığında seni durdurmayan bir gerçek bu! Ve sana bunu bir kez daha hatırlatıyorum: benim adım Abigail değil ve hiçbir zaman da olmadı!"

Max, Abi'nin titrediğini görebiliyordu ama bu yılanın karşısında kendi ayaklarının üzerinde durabildiği için de onunla gurur duyuyordu. Kocası da onunla böyle mi konuşuyordu? Omurgasından aşağı bir soğukluk yayıldı ve onu tatmin edecek ama yapıcı olmayacak; muhtemelen Simon'ın çene kemiği parçalanmış bir şekilde hastanede olmasını, onun da kasten adam yaralamaktan ceza almasını sağlayacağı için yumruklarını tulumunun ceplerine sokmak zorunda kaldı. Bunun yerine dikkatini Stan'e yönelterek, yaşlı adamın ne kadar beyazlamış olduğunu fark etti. "İyi misin, Stan?"

"Bana Abi'nin ağabeyi olduğunu söyledi, kayınbiraderi olduğunu değil. Buraya çocukken geldiğini ve Abi'nin onu buraya çağırdığını anlattı."

"Oliver olduğunu mu söyledin?" Evliliği boyunca Abi'nin içinde saniyesi saniyesine biriktirdiği bütün nefret neredeyse patlamak üzereydi, ama Stan'e tek bir bakışı duygularının üzerinde sıkı bir kontrol sağlamasına sebep oldu. "Stan, iyi misin?"

Yaşlı adam mırıldandı. "Ç'ok özür dilerim, o dedi ki... bu adam dedi ki..."

"Önemli değil, Stan. Senin hatan değil," dedi Abi ve Max'e döndü. "Stan'le kalır mısın, lütfen? Ben Simon'la bir çift laf ederken, onun iyi olduğundan emin ol." Sonra da davetsiz misafire döndü. "Dışarı!"

Abi kır evinden dışarı, yola doğru ilerledi. Ona doğru dönerken, nerede olduğunu nasıl bildiğini sormak için ağzını açacaktı ki, Simon onun dirseğinden tuttu ve Abi'nin bir kaçırılma kurbanı gibi görünüp, öyle de hissetmesine sebep olarak arabasına doğru sürüklemeye başladı.

22. Bölüm

Abi'nin sesi, Simon BMW'sini gördüğü ilk park yerine çekip, sürücü koltuğunda arkasını dönene kadar çığlık atmaktan kısılmıştı. Onun öfkeli parmakları arasından cep telefonunu çekip alan Simon, arka koltukta dizleri çenesinde, ondan olabildiğince uzağa oturmuş olan Abi'ye sertçe baktı.

"Şimdi." Simon'ın öfkesini zor tuttuğu belliydi. "Eğer kendini açıklamak istersen seni dinlemeye hazırım."

Abi, cümlenin sonuna 'genç bayan' koymamak için kendini tutmanın onun için çok zor olduğunu düşündü. Kesinlikle, bir dövme veya piercing için ergen kızını azarlayan bir babaya benziyordu.

"Bu lanet arabadan indir beni!" Kapı koluna asıldı ama boşunaydı, çünkü Simon kapıları kilitlemişti. Derin bir nefes

alarak, "Telefonumu çalmaya nasıl cesaret edersin? Arkadaşlarımı arayıp onlara iyi olduğumu söylemem gerekiyor. Benim için endişelenecekler," diye bağırdı.

Simon, "Bir anlamı yok," diye homurdandı. "Dünyanın bu lanet ucunda telefonun çekeceğini sanmıyorum," dedi, sonra da telefonu Abi'nin erişemeyeceği bir şekilde ön koltuğun altına attı.

Tek iletişim aracını kaybettiği için panik olmamaya çalışan Abi, ağzından çıkan bütün kelimeleri aynı ses seviyesinde tutmaya çalıştı. "Simon, lütfen bana burada ne aradığını ve beni Stan'in evinde nasıl bulduğunu söyle. Ve eğer Stan'i hasta ettiysen veya onu herhangi bir şekilde korkutmuşsan, seni asla ama asla affetmeyeceğim."

"Tanrı aşkına, Abigail! Yaşlı adamı sanki çok uzun süredir tanıyormuş gibi konuşma."

"Birinin iyi bir insan olup olmadığını anlamak için birkaç dakika yeter ve Stan benim arkadaşım."

"Peki, ya seni pençeleyen tulumlu dev? O da bir arkadaş mı?"

Bugün uzun bir gün olmuştu. Yerleri cilalamaktan dolayı zaten yeterince yorgundu. Bedeni üç büyük şok atlatmıştı; Stan'in teklifi, Max'in öpücüğü ve Simon'ın gelişi. Simon'ın kazanmadan pes etmeyeceği anlamsız bir konuşma yapmak için enerjisi kalmamıştı. O ve ağabeyi bu konuda birbirlerine çok benziyorlardı. "Max benim arkadaşım. İyi bir insan ve bana duygusal destek veriyordu, hepsi bu," dedi.

"Ah, gerçekten mi?" Abi'nin şansına Simon onu sorgulamayı bıraktı ve arabayı çalıştırdı.

"Bir türlü kafan basmıyor değil mi, Simon? Bazı insanlar sadece iyi oldukları için nazik davranırlar. Herhangi bir

amaç gütmeyen, herhangi bir çıkar peşinde koşmayan insanlardır onlar. Herkes senin gibi değildir, herkes art niyetle insanların arkasından iş çevirmez!" Abi'nin boğazı kızgınlıkla yanarken, öfkesi buharlaşarak sessiz bir hınca dönüştü. "Bak Simon, Luke öleli sadece birkaç ay oldu. Bir başkasıyla, öylece yeniden bir ilişkiye başlamaya hazır olduğumu düşünüyor musun gerçekten? Kendime yeni bir hayat kurmaya çalışıyorum, bana geçmişi hatırlatan şeylerden uzakta yeni bir başlangıç yapmak istiyorum; tıpkı buraya gelmeden önce sana açıkladığım gibi."

"O zaman bunu kanıtla!"

"Nasıl?"

"Benimle birlikte gel ve alıcıların icabına bak. Bu yüzden buradayım. Sadece temsilciyle değil, mülk sahibiyle de görüşmek istiyorlar ve tekliflerini uzun süre geçerli tutmayacaklar. Hemen şimdi gelmen gerekiyor."

"Şimdi mi? Yapamam. Surrey'e gece bu saatte geri dönmemin imkânı yok. Çok yorgunum. Kaza falan yaparım."

"Arabayı ben kullanırım. Buraya önceki gece geldim ve Penzance'ta kaldım. Seni arayıp bulmak bütün günümü aldı."

"Ne?" Abi duyduklarına inanamıyordu. "Bu çılgınlık. Öylece gelemem ki! Bana bel bağlayan insanlar var. Benim-"

"Luke'un eviyle ilgilenmen gerekiyor." Simon sesindeki siniri bir şekilde geride tutmayı başarmıştı. Daha da sinir bozucu olan, ikna edici bir tonla konuşmaya devam etti. "Yapman gereken şey bu. O, senin kocandı, yoksa artık arkadaşların olduğu için bunun senin için bir önemi kalmadı mı?"

Simon, Abi'deki bütün suçluluk düğmelerine basıyordu ve Abi onun bunu bildiğini biliyordu. Sonra bir ürpermeyle, Aziz Just'a giden yolu geçtiklerini fark etti. "Simon, gerçekten şimdiyi kastetmedin değil mi?"

"Evet, kastettim. Akşam yemeği için Bristol'da duracağız."

"Ama yapamayız! Bütün eşyalarım otelde, arabam yok. Öylece gidemem... Sen beni kaçırıyorsun!"

"Beth!" Max koşarak merdivenleri tırmandı. "Beth, Abi burada mı? Beth!"

Koltuktan kalkarken Max'in sesindeki endişeyi duyan Beth dikkatlice cevapladı, "Seninle birlikte değil mi? Ağabeyi onu buldu mu?"

Max sanki Beth'in söylemesi yetmiyormuş ve Abi'nin burada olmayışını kendi gözleriyle görmesi gerekiyormuş gibi oturma odasına doğru hareket etti. "Gerçekten burada değil, değil mi?"

"Hayır. Neler oluyor, Max?" Beth içinde alarmlar çaldığını hissedebiliyordu. "Max?"

Max telefonunu çıkarıp bir arama yaparken elini ona doğru kaldırdı. "Merhaba. Cairn mü? Sizi yeniden rahatsız ettiğim için özür dilerim, ben Bay Pendale, Abi Carter geldi mi? Pekâlâ, gelir gelmez beni aramasını rica edebilir misiniz?"

"Max, lütfen! Ne halt oluyor burada?"

Koltuğa çöken Max sanki birisi ruhunu içinden çıkarmış gibi görünüyordu, bu görüntü ise daha önceki endişeli hâlinden daha fazla korkutuyordu Beth'i. "Ona Abi'yi nerede bulabileceğini söyleyen sen miydin, Beth?"

"Oliver mı? Evet. Ben de gelecektim ama beni banyo yaparken yakaladı, bu yüzden gelemedim. Abi'nin çok sevine-

ceğini düşündüm. Ağabeyini ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

"Sevdiğinden eminim." Max elini Beth'in dizine koydu. "Ama o adam Oliver değildi."

"Ne? Kimdi peki?"

"Simon. Luke'un kardeşi."

"Ne?" Beth'in kaşları çatıldı. "Emin misin? O neden buraya gelsin ki?"

Max omuzlarını silkti. "Burada olmasının tek sebebinin evin satışı olması gerekiyor, ama adam, bilmiyorum, aşırı sahipleniciydi. Abi'yle insan gibi değil, sanki onun malıymış gibi konuştu."

Beth'in gözleri sımsıkı kapandı. "Ve ben onu doğrudan Abi'ye yönlendirdim! Aman Tanrım, çok üzgünüm."

"Senin hatan değildi. Eğer gelen Oliver olsaydı, haklıydın, Abi çok sevinirdi." Max, Abi'nin telefon numarasını tuşladı ve onunla dalga geçer gibi çalıp meşgule dönüşünü dinledi.

Gözyaşları Beth'in gözlerinde birikmeye başlamıştı. "Ne yaptım ben? Eğer onu incittiyse... Sorun çıkardığımı hiç bilmiyordum. Kardeşini ona yönlendirdiğim için Abi'nin beni arayıp mutlu bir şekilde teşekkür edeceğini düşünmüştüm." Ağlamaya başladı. "Seni ve Bay Abbey'i ona evi gezdirirken bile hayal etmiştim."

Kolunu en yakın arkadaşının omzuna atan Max yumuşak bir nefes verdi. "Bu senin suçun değil. Söyleyebileceğim tek şey, bunun tamamen Luke'la ve Simon'ın istediğini alamayışıyla alakalı olduğu."

Bristol'ın kuzeyindeki Michael Wood Dinlenme Tesisi'ne arabayı park ederlerken, Abi ön koltuğa doğru güçlükle ilerleyerek telefonunu arabanın zemininden kapıverdi. Simon'ın ona söylediği şeylere kulak asmayarak arabadan indi, çantasını omzuna astı ve Beth'e mesaj attı.

'Tek bir mesaj atacak kadar şarjım var. Max'e iyi olduğumu söyle. Surrey'e evle ilgilenmeye gidiyorum. En kısa sürede iletişime geçeceğim.'

Abi, karşısına Cornwall'a kaçabileceği bir fırsat çıkana kadar, ya da Surrey'e gidip, Simon onu yalnız bıraktıktan sonra evden gizlice kaçarak trene atlayana kadar olduğu yerde kalmaya karar verdi. Ama doğa ananın başka planları vardı ve ağzına kadar dolu olan idrar kesesi ona bir tuvalet bulması ve hızlı olması gerektiğinin sinyallerini veriyordu.

Simon'ın yanından geçip giderek tuvaletlere doğru hızla ilerledi. Ellerini soğuk suyun altında tutarken mantıklı düşünmeye çalıştı. Simon'ın ona fiziksel olarak zarar vermeyeceğinden emindi, sadece onun ilgisini geri çevirdikten sonra gururu incinmiş olmalıydı. Belki de gerçekten kâğıt üstünde yapılacak işlemler yüzünden onu bulmaya çalışmıştı ve şu anki mantıksız davranışını tetikleyen şey Max'le onu el ele görmesi olmuştu.

Beth'in, herkesin iyi olduğunu söyleyen mesajını aldığında tuhaf bir şekilde güçlü hissetti. Aynı hissi Max'in kollarındayken de yaşamıştı. Simon ona ne derse desin, bu düşüncenin ona güç vereceğini bildiğinden, zihninin en önüne koyarak, gelen diğer mesajı okumak için telefonunu açtı, ama pil işareti yanıp söndü ve mesajın kimden olduğunu anlayamadan telefonu inleyerek bataryasının bittiğini haber verdi.

Simon tuvaletin önünde onu bekliyordu. "Kahveye ihtiyacım var. Hadi."

Dirseğini arkadaşça bir tavır için fazla sert bir şekilde tutarak, onu restorana doğru yönlendirdi, iki tane büyük Americano ve sıkıcı derecede sağlıklı granola[7] barı söyledi.

Yediği balık ve patates kızartması nedeniyle tok olan ve akşam olanlardan dolayı kendisini hasta hisseden Abi en yakındaki masaya oturdu, yardıma ihtiyacı olması ihtimaline karşı çalışanların yanından çok uzaklaşmak istemeyerek kahvesinden bir yudum aldı.

Stan'in kapısına davetsiz bir şekilde gelişinden beri Simon'ın suratı ilk defa tedirgin bir ifade almaya başlamıştı. "Özür dilerim, Abigail. Sanırım sana biraz sert davrandım." Gönlünü almak ve affedilmek adına elini onunkinin üzerine koymaya yeltendi, ama Abi elini hızla geri çekti.

"Evet, öyle yaptın. Beni arkadaşlarımın yanından alıp götürmen – sanırım çoğu kişi buna kaçırılma derdi – otele geri dönüp eşyalarımı toplamama veya sahibesine bir gece için oradan ayrıldığımı söylememe müsaade etmemen, yapmaya hakkın olmayan şekilde saçma sapan sonuçlara varman." Abi çorba kâsesi büyüklüğündeki çini kupayı ellerinde sıkıca tutarak sıcaklığının keyfini çıkardı. "Beni nasıl bulduğunu ve ne istediğini söyle? Hemen şimdi! Yoksa şu kahveyi takım elbisene dökerim ve yardım edin diye bağırarak polisin buraya gelmesini sağlarım."

"Ah, saçmalama Abigail, böyle bir şeyi asla yapmazsın! Hem neden polis sana inansın ki? Kocanın zamansız ölümünden sonra onlara senin kendini kaybettiğini söylerim."

"Seni pis yılan!" Abi kahve fincanını daha sıkı tuttu, ka-

7 Tahıl, yağlı tohum ve meyveler kullanılarak hazırlanan, lif içerikli, pekmez veya balla tatlandırılan atıştırmalık.

yınbiraderinin gözlerinin içine baktı ve Max'i düşünüp, biraz da olsa sakin kalmaya çalışarak sıkılı dişlerinin arasından fısıldadı. "Dul kaldığımdan beri çok büyüdüm ben, Simon. Ağabeyinle yaşamanın yarattığı acınacak o küçük yaratık değilim artık. Bu nedenle, ne istediğinle ilgili bir açıklama yapmanı tavsiye ederim. Son şansın bu."

"Sana söyledim. Evin satışını sonuçlandırmak için sana ihtiyacım var. Ama evet, bir şey daha var. Satışla ilgili fikrini değiştirmeni istiyorum."

"Anlayamadım?"

"Hiç değilse, ya evde oturmanı, ya da elinde tutup kiralamayı düşünmeni istiyorum. Kiralarsan bir servet elde edersin ve kiracılarının mülke iyi baktığından emin olmak için yakınlarında yaşayabilirsin."

Kahvesinin derinliklerine bakan Abi cevap vermeden önce duygularını dizginledi. "Gerçekten sana bununla ilgili düşündüklerimi en baştan mı açıklamam gerekiyor, Simon? Yeni bir başlangıç yapmak istiyorum, gitmek zorundayım. Senin ve ailenin sevdiğiniz birini kaybettiğinizi anlayabilsem de, sizin kendi evleriniz var. Sırf Luke'u hatırlayabilmeniz için benim evi elimde tutmama gerek yok," kahve fincanını bırakarak ayağa kalktı, "şimdi, başka bir şey var mıydı, yoksa bu maskaralığı bitirelim mi artık?"

"Maskaralık mı?"

"Geç oldu ve Surrey'e gitmek Cornwall'a dönmekten daha hızlı olacakmış gibi göründüğünden, seninle gelmem en iyisi olacak gibi. Şu alıcılarla tanışıp, eşyalarımın bir kısmını daha toplayacağım ve güneye yerleşmek için hazırlanacağım."

"Satın alacak bir yer buldun mu?"

"Sana telefonda söyledim ya. Söylediğim şeylere dikkat etmekte en az ağabeyin kadar başarısızsın."

Ev kocaman, ruhsuz ve ürkütücü hissettiriyordu. Simon'ın içeri girmesini engellemek için Abi'nin fazlaca itiraz etmesi ve polisi aramakla tehdit etmesi gerekti. Hatta Simon'ın onu buraya getirmesine ve kendi evine götürerek esir almamasına da şaşırmıştı. En sonunda, ertesi sabah emlakçılarla iletişime geçmeden önce onu arama sözü verdikten sonra Simon onu rahat bıraktı.

Abi oturma odasının ışıklarını yakarken gerildi. Luke'un en sevdiği deri koltuğunda oturmasını beklemişti bir an.

Demek geri geldin. Bunu yapacağını biliyordum. Senin bu dünya ile tek başına başa çıkamayacak kadar güçsüz olduğunu biliyordum.

Abi kulaklarını kapatarak Luke'un hayaletinin onunla dalga geçişini duymamaya çalıştı ve Cornwall'da onu rahatsız etmediğini fark etti. Sonra, omuzlarını kararlılıkla gererek yedek şarj aletini alıp prize taktı ve gece bu kadar geç saatte aramasına Max'in kızmayacağını umarak onun numarasını tuşladı.

23. Bölüm

"Onun iyi olduğundan emin misin?" Stan'in elleri çay fincanını dudaklarına götürürken hafifçe titriyordu.

Üzeri güzelce örtülmüş masada onun yanında otururken Beth'in yüzündeki gülümseme hissettiğinden daha fazla güven taşıyordu. "Bu sabah Abi'den birkaç mesaj aldım. Surrey'de olduğundan, içinde bulunduğu durumdan en iyi şekilde faydalanarak Simon'ın ayarladığı satışı tamamlayıp, olabildiğince hızlı bir şekilde buraya geri dönecek. Sonuçta bir şeyleri imzalamak için eninde sonunda geri dönmesi gerekiyordu, şimdi olması daha iyi oldu."

"Ve benim de söylediğim gibi, beni geçen gece aradı," diye ekledi Max. "Abi kendinden çok senin için endişeleniyordu, Stan. Sana bizim bir çift olduğumuzu düşündürdüğü için çok suçlu hissediyor."

Stan elini kaldırdı. "Merak etme, oğlum. Hiç varsayımda bulunmamam gerekirdi. Aslında üzerinde düşününce, beni bu fikre ikinizin de alyans takıyor olması yönlendirdi. Onların sizi birbirinize bağladığını düşündüm, başkalarına değil. İkinizin durumu için de ayrı ayrı özür dilerim. Yine de, birbirinizi bulduğunuz için çok mutluyum ve şimdi durumu doğru anladığıma göre, teklifim hâlâ geçerli durumda," küçük bir çörek alarak ekledi, "şimdi, genç Abi geri gelene kadar, şunları aradan çıkarsak iyi olacak. Beni buraya getirdiğiniz için ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz." Aziz Michael Dağı'na doğru uzanan denizi gören kocaman pencereden bakan Stan mutlu bir şekilde iç çekti. "Benim Mary'im buraları çok severdi. Her zaman kremadan önce reçeli koy derdi! Yemin ediyorum, sırf beni gıcık etmek için yapardı bunu!"

Beth güldü. Öğlen çayında yaşanan böylesine bir coşkunun arasında Abi'nin gelip gelemeyeceğiyle ilgili endişelenmek zordu. Uyumamıştı bile, onun gelmeme ihtimaline karşı stüdyo galerisini bekleyen geleceği düşünmüştü. Abi her ne kadar geleceğine söz verirse versin, eğer Simon onun gelişini engellemek için bir şey yaparsa – Beth bunun hakkında düşünmek istemiyordu – galeriyi kim işletecekti? Dükkânın kullanımıyla ilgili fikrini değiştirmek için çok geç kalmıştı artık. Kaygısını Stan'e anlatıp heyecanını azaltmak yerine, sağlıksız ama tatmin edici bir miktar Kelt kreması alarak müsrif bir şekilde çöreğinin üzerine sürdü. "Pekâlâ, Stan, sanırım bana neden dedemin 'Havalı Jack' olarak bilindiğini anlatmanın vaktı geldi!"

Kilometrelerce uzakta, Abi banliyönün sessizliğine uyandı. Martılar gelip geçerek bağırmıyordu ve o gün için plajda

ümitsizce güzel yer bulmayı isteyen tatilcilere, odasının hemen altındaki mutfakta kahvaltı hazırlayan Barbara'nın sesini duyamıyordu. Her şey anormal derecede durgundu. Burası her zaman böyle mi olmuştu?

Luke'un sabah ilk yaptığı şey BBC Radyo 4'ü dinlemek olurdu. Ama Abi yatağından çıkana kadar o çoktan gitmiş olduğundan, sessiz bir evde güne başlardı. Ne kadar ürkütücü olduğunu şu ana kadar fark etmemiş olması komikti.

Komodinin üzerindeki saate bakınca tahmin ettiğinden daha geç olduğunu gördü. Yataktan fırlayarak, Cornwall'dayken evin özlediği tek yerine, özel duşuna gitti. Suyun omuzlarına ve saçlarına düşüşünün keyfini çıkararak gününü planladı. Simon'ın önüne geçmenin tek yolunun emlakçılara daha erken ulaşmak ve yeni alıcılarla kendisine bir görüşme ayarlamak olduğunu biliyordu. İstenilen fiyattan yirmi bin avro daha aşağıda bir şeyler söylemedikleri sürece, nasıl bir fiyat önerilirse kabul etmeye, ardından da taşıma şirketleriyle görüşüp tarih ayarlamaya karar vermişti. Burada bütün eşyaları kendisi kutulayacak kadar uzun kalmaya niyeti yoktu.

Saçlarını köpürtürken yüksek sesle konuşmaya başladı. "Bir eskici çağırsam iyi olabilir. Bu eşyaların yarısını istemiyorum." Her ne kadar hayal etmeye çalışırsa çalışsın, Luke'un seçtiği eşyaların Kelt kır evlerinin içine uyduklarını bir türlü gözünün önüne getirememişti. Bu yerin kendi evi olarak hissettirmeyi bu kadar çabuk bitirmesi komikti. Gülümsedi. "Belki de Simon bana bir iyilik yapmıştır, eğer buraya geri dönmeseydim, hiç değilse zihinsel olarak bunu geride bıraktığımın farkına varmayabilirdim."

Abbey'nin Evi'yle ilgili düşünmeye cüret etmekten emin değildi. Eğer Stan, Max'in geçen gece söylediği gibi, onu yanılttıkları için Abi'yi gerçekten affettiyse, belki de eşyalarını

Abbey'nin Evi'nde düşünmeliydi. Eceline susamamaya karar vererek, sevgili koltuğunu Stan'in mutfağında hayal etmemeye çalıştı. "Ne olursa olsun," dedi havluyla saçlarını kurularken. "Nereye gidersem gideyim, o eski koltuk benimle gelecek."

"Lütfen bir daha tekrar edebilir misiniz? Sanırım sizi yanlış anladım."

Abi, Simon'ı görmeden önce Nigel Davison'la konuşmakta kararlı bir şekilde, saat dokuzda açılan emlakçı bürosunun dışında bekliyordu.

Simon sabah erkenden Abi'ye mesaj göndermiş ve saat onda emlakçının karşısındaki kafede buluşmalarını istemiş, *kararlarımızı* konuşacağız demişti. Mesaja göre emlakçı da onlara katılacaktı. Onun, kararlarımı yerine kararlarımızı demesi Abi'nin gözünden kaçmamıştı. Simon'ın onun sevgisini kazanma girişiminde bulunarak, onu kalmaya ikna etmeye çalışacağı gibi korkunç bir his vardı içinde.

Şimdi, Simon'ın planladığından bir saat önce Nigel Davison'ın karşısında otururken, Abi'nin beyni ona söylenenleri anlamakta güçlük çekiyordu.

"Özür dilerim, Bayan Carter, kocanızın size bunu söylediğini varsaymıştım."

"Kocam mı?"

Emlakçının inanılmaz düzgün görünüşü allak bullak oldu. "Belki de devam etmeden önce onun buraya gelmesini beklemeliyiz. Gerçeği söylemek gerekirse, kocanızın evi satıştan çıkarma sebeplerini anlayamamıştım. Özel satış yaptığını düşünmüştüm."

Simon'ın bu yeni, neredeyse yasa dışı engelinden dolayı tüm vücudu öfkeyle kaplanan Abi, değindiği noktayı iyice vurgulamak için sesini yükseltti. "Bay Davison, evi ben satışa çıkardım, kocam değil. Benim kocam öldü. Evi de bu yüzden satışa çıkardım. Eğer son görüşmemizi hatırlayacak olursanız, hızlı bir satış konusunda kesin konuşmuştum."

Konuşurken emlakçının beti benzi attı. "Ama sizinle birlikte bana etrafı gösteren beyefendi, Bay Carter'dı. Satışı iptal eden de aynı Bay Carter."

"O, Simon Carter, kayınbiraderim. Eşimin adı Luke Carter'dı. O, yani Simon, ben kendime Cornwall'da yeni bir hayat kurarken evin satışına göz kulak olmaya söz vermişti. Beni bugün satışı konuşmak ve alıcılarla tanıştırmak için çağırdı. Sizinle saat onda bir görüşme yapacağımızı bildiren mesajını aldım. Ayrıca, onunla evli olmadığımızı evime ilk ziyaretinizde size söylediğini düşünüyordum."

Nigel Davison hiç mutlu görünmüyordu. "Ne diyebilirim ki? Bay Simon Carter sizinle evli olduğu konusunda beni ikna etti ve korkarım ki bu sabah sizinle ya da onunla bir randevum yok. Mülkü bu kadar mükemmel bir teklif gelmişken neden satıştan çıkardığını anlamakta çok zorlandım, ama benim ikna girişimlerimi dinlemedi bile. Beni, evi başka bir mülke yatırım yapmak için para biriktirmek amacıyla kiraya vermeye karar verdiğinize inandırdı ve elbette yatırımın ne olduğunu bana söylemedi. Bugün ajandam tamamen dolu ve sizinle şu anda görüşebilmemin tek sebebi ben geldiğimde burada olmanız," mükemmel şekilde jölelenmiş saçlarının arasından parmaklarını geçirdi, "her ikimiz de kandırılmışız gibi görünüyor. Sadece ne kadar üzgün olduğumu söyleyebilirim. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Başka bir mülk yatırımı mı? Abi midesinin öfkeyle ka-

sıldığını hissedebiliyordu ama bunu göstermektense avantaj olarak kullanmakta kararlıydı. Bir zamanlar iş kadını olmuştu ve yeniden olmak üzereydi. Cornwall'da Beth'le birlikteyken daha rahat ve eğlenceli bir şekilde yeniden bu yola adım atmıştı. "Benim için üç şey yapabilirsiniz, Bay Davison. İlki; alıcıları arayarak evi hâlâ isteyip istemediklerini sormak. İkincisi; konuştuğumuz gibi, evi satıştan çıkarmadan önce bana haber vermediğinizden dolayı ajans ücretimi yüzde elli düşürmek. Üçüncüsü ise, şayet kayınbiraderim evimin satışıyla ilgili görüşmek için gelirse anında beni aramak."

Nigel oldukça rahatsız olmuş görünüyordu. "Ücreti yarıya düşürebileceğimizden emin değilim, Bayan Carter. Sonuçta bu benim hatam değildi."

"Bay Davison, şirketinizin itibarına bundan daha fazla önem verdiğinizden eminim."

Emlakçı sanki blöf yapıp yapmadığına karar vermeye çalışıyormuş gibi Abi'ye sertçe baktı. Rahatsız bir dakikadan sonra çalışma masasının çekmecesinden bir dosya çıkardı. "Kesinlikle Bay ve Bayan Adams'a evinizi almak isteyip istemediklerini sorabilirim."

"Hemen sormalısınız," diyerek ısrar etti Abi.

"Özür dilerim, Bayan Carter, on dakika içinde bir görüşmem var, bunu yapmama imkân-"

"Şimdi!" Abi'nin sesi fazla kararlıydı.

Nigel kafasını hafifçe eğdi ve numarayı tuşlamaya başladı.

İçinde başlayan titremeyi dışarı yansıtmamaya çalışan Abi ayağa kalktı ve onun telefonda tek başına görüşmesine müsaade ederek, ofisin penceresinden karşı taraftaki kafeye baktı. Simon'ın orada olup olmadığını merak ediyordu. Ha-

yatında hiç kimseye bu kadar fazla sinirlenmemişti. Buna nasıl cüret ederdi? Hem ne bok istiyordu ki? Abi'yi mi, yoksa sadece onun utanmasını mı? Muhtemelen para için olamazdı, çünkü Simon'm harcayabildiğinden daha fazla parası vardı, ama fazladan bir yatırım için paraya ihtiyacı varsa... Abi'nin bildiği tek şey Simon Carter'ı bir daha görmek istemediğiydi.

Nigel yanına gelmesi için ona el salladı. "Bayan Carter, Bay ve Bayan Adams evle hâlâ ilgileniyorlar. Şayet fiyatı on bin kadar düşürürseniz evinizi almaktan mutluluk duyacaklarını söylüyorlar."

"Kabul."

Nigel başını salladı ve telefona geri döndü. Konuşmasını bitirdiğinde suratında tatmin olmuş bir ifadeyle ona baktı, ancak Abi konuşmasına fırsat vermedi.

"Eve gidip birkaç eşyamı toplayacağım, sonra da Cornwall'a döneceğim," dedi ve masanın üzerindeki not defterini önüne çekti. "Numaramı yazıyorum. Oralarda telefon her zaman çekmeyebiliyor, bu nedenle size kaldığım otelin telefon numarasını ve adresini de bırakıyorum. Eğer bu numaralardan bana ulaşamazsanız işverenim Beth Philips'i arayabilirsiniz, bana iletmek istediğiniz bütün mesajları alabilir," diye ekledi ve defteri adama uzattı. "Benim için yapabileceğiniz bir şey daha var; Simon'ın evime girmesini istemiyorum ama anahtarları ondan almayı denemek de istemiyorum."

Bu sefer Bay Davison ondan bir adım öndeydi. "Kilitleri değiştirmek için bir çilingir ayarlamamı mı istiyorsunuz?"

"Evet, lütfen."

"Bu hiç sorun değil. Zaten sattığımız bütün evler için yeni kilit ilkemiz var. Taşınmak için ihtiyaç duyduklarınızı ayarlayana kadar eve girebileceğiniz yedek anahtarı burada tutacağım. Sizin için uygun mu?"

"Teşekkür ederim, Bay Davison. En kısa sürede bir taşıma firması ayarlayacağım. Ve eğer Bay ve Bayan Adams eşyalardan herhangi birisini – stüdyomun içindekiler ve mutfaktaki dolap ve koltuk dışında – istiyorlarsa, onları evin ücretine dahil etmekte özgürler. Bana haber verin yeter. Diğer şeyleri ayarlayabilmemiz için sizi Cornwall'a ulaşınca arayacağım." Abi ayağa kalktı ve son anda aklına gelen şeyi eklemek için not defterine uzandı. "E-posta adresimden de bana ulaşabilirsiniz."

"Harika. Eğer gerekirse, avukatınızın ihtiyaç duyacağı bütün imzaları e-posta ya da kurye aracılığıyla halledebiliriz. Cornwall'da bir avukatınız var mı?"

"Henüz yok ama gider gitmez bir tane edineceğim." Abi gitmek için çantasını omzuna astı. "Tekrar teşekkür ederim, Bay Davison."

Emlakçı tokalaşmak için elini uzattı. "Rica ederim, Bayan Carter. Bu yanlış anlaşılma için de çok özür dilerim. Rahmetli kocanızın sizinle gurur duyacağından eminim."

Abi ona hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "İşte bundan, Bay Davison, çok şüpheliyim."

Yirmi dakika sonra Simon'la buluşması gereken kafeye bir bakış bile atmadan taksi çağırdı. Sürücüden beklemesini rica ederek eski evine girdi, bir bavulu birkaç kıyafetle doldurdu ve hızla taksiye geri döndü.

"Nereye, hanımefendi?"

"Londra Waterloo Tren İstasyonu, lütfen. Eve gitme vaktim geldi artık."

24. Bölüm

Abi'nin uyanıp, Truro İstasyonu'nun yılanyarak geçişini pencereden görmesi onun için bir sürpriz olmuştu. Uykuya dalmak istememişti. Geçtiğini hatırladığı tek istasyon, Paddington'da aktarma trenini yakaladıktan yarım saat sonra geçtikleri Reading'di. Belki de diye düşündü, Kelt manzarasının pencerede akıp gitmesini izlerken yorgunluğunu getiren şey, Simon'ı görmeden Surrey'den kaçabilmenin verdiği ferahlamaydı.

Yanında şu anda oturan adam, o uyumadan önceki adam değildi. Abi ona özür dilercesine gülümsedi. "Umarım horlama, omzunuza yaslanma falan gibi utanç verici bir şeyler yapmamışımdır."

Adam gülümsemesine gülümsemeyle karşılık verdi. "Yok canım. Gerçekten çok huzurlu görünüyordunuz."

Abi kızardı. "Teşekkür ederim." Uyumasına birileri yorum yapmayalı yıllar olmuştu. Beraber yaşamaya başladıkları zamandan beri, Luke dışında başka hiç kimse onun uyuduğuna tanık olmamıştı.

Genellikle trenlerde insanlarla konuşmazdı, korkunç derecede İngiliz bir şekilde, ya burnunu bir kitaba gömer, ya da kulaklıklarını takıp camdan dışarı bakarak müzik dinlerdi, ama şu an yanına kitap almayı unuttuğundan ve müzik dinlemek ona arkasında neler bıraktığını hatırlatacağından, her zamanki kurallarını yıktı. "Burada ne kadar zamandır oturuyorsunuz?"

"Westbury'den beri. Siz?"

"Ta Londra'dan beri. Bir koltuk bulabildiğim için çok şanslıyım. Penzance'a gidiyorum."

"Son durağa o hâlde." Yanındaki yolcunun yeşil gözleri ona Max'i anımsatıyordu, ancak daha uzun ve atkuyruğu yapılmış saçları ve keçi sakalı onun bir öğrenci gibi görünmesine sebep oluyordu. Gerçi, yirmilerinin sonunda gibi görünüyordu. Abi onu bir yerlerden tanıdığına dair bir hisse sahipti ama Westbury'ye daha önce hiç gitmemiş olduğu için bu fikri kafasından attı. "Uyumuş olduğunuza şaşmamak gerek. Yedi saate yakın bir yolculuk, değil mi?"

"Eğer zaman çizelgesi yanılmıyorsa, tam olarak yedi saat kırk beş dakika. Siz nereye gidiyorsunuz?"

"Ben de Penzance'a gidiyorum. İş görüşmesi için. Yani, onun gibi bir şey. Siz niçin gidiyorsunuz?"

"Bir maceraya atılıyorum sanırım. Daha doğrusu yeni bir başlangıç denilebilir. Oraya taşınmaya karar verdim ve bir arkadaşımın yeni galerisinin menajerliğini yapacağım."

Yol arkadaşı ona merakla baktı. "Galerinizin adı ne?"

Abi omuzlarını silkti. "Gerçekten hiçbir fikrim yok. Daha yeni açıldı. Dükkân eskiden arkadaşımın dedesinin işlettiği bir kunduracıydı. Şimdi yarısı resimlerimi çizeceğim bir stüdyo, diğer yarısı da her ay farklı bir sanatçının gelebileceği bir galeri olacak."

"Bu harika. Kartvizitiniz var mı?"

"Korkarım yok. Oraya yerleşince çözeceğim şeylerden birisi de o. Sanırım el ilanları ve birkaç reklam afişi de yapmamız gerekebilir." Abi, Paddington'dan aldığı su şişesini çantasından çıkararak bir yudum içti. "Beth'e birkaç gün önce eserleri ilginç görünen sanatçıların bir listesini vermiştim, ama onunla bir şeyler yapacak kadar vakti olduğunu zannetmiyorum. Onu bırakıp evin satışıyla ilgilenmeye gittiğim zaman hâlâ dükkân zeminine parlatıcı sürüyordu."

"O hâlde bu tamamen yepyeni bir işletme, öyle mi?"

"Evet. Çok heyecanlıyım bunun için. Beth çalışırken onun adına orayı iyi işletebileceğimi umut ediyorum."

"Ne iş yapıyor?"

"Öğretmen. Stüdyo alanına karşılık olarak mülkün menajerliğini ben yapacağım." Abi yabancılara bir şeyler anlatmanın, tanıdıklara bir şeyler anlatmaktan neden daha kolay olduğunu merak etti.

Adam sırt çantasına uzanarak bir torba Malteser[8] çıkararak ağzına bir tane atmadan önce Abi'ye uzattı. "Eğer sormamda bir sakınca yoksa, ne tarz resimler çiziyorsunuz?"

"Çocuk kitapları için resimler çiziyorum, bu yüzden daha çok kara kalem çizim ve renklendirmeyi içeriyor; gerçi arada sırada yağlı boya da oluyor. Bazen de tamamını bilgisayar üzerinden yapıyorum, her bir parça için ne istendiğine göre

8 Bir çikolata markası

değişiyor." Başıboş bir şekilde konuştuğunun farkında olan Abi aniden, "Ama gerçekten bu işi çok seviyorum," diyerek sustu.

Yol arkadaşının yüzündeki gülümseme büyüdü. "Söyleyin bana, tesadüflere inanır mısınız?"

Abi'nin kaşları yukarı kalktı. "Sanırım, evet. Neden ki?"

"Çünkü Beth Philips ona verdiğiniz telefon numaralarından en az bir tanesini aradı. Benim adım Jacob Denny. Doğma büyüme Keltli bir çömlekçiyim. Siz Abi Carter olmalısınız; sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Belki de galeriye gitmek için sabah buluşabiliriz. Beth'le olan randevum saat onda."

Max taksinin durduğunu Beth'ten önce gördü. Galeriden dışarı hızla çıkarak kapıyı açtı ve Abi'yi daha merhaba demesine fırsat bırakmadan kucakladı. Birazcık geri çekilerek, ama bırakmadan ona baktı, Simon tarafından yapılmış herhangi bir morluk veya kızarıklık var mı diye görebildiği her yeri gözleriyle taradı. "İyi misin? Sana zarar vermedi, değil mi? Ne istedi senden?" Abi'ye cevap verme fırsatı vermeden, onu kendisine doğru çekerek konuşmaya devam etti. "İyi olduğundan emin misin? Eğer geldiğini söyleseydin dün gece otele gelirdim."

Beth dükkândan çıktı. "Tanrı aşkına, Max! Kadına konuşma şansı tanı. Ah, merhaba."

Beth'in nefesi birinin daha taksiden çıktığını fark edince kesiliverdi. Elinde büyük siyah bir resim çantası, yüzünde de, Beth'in uzun zamandır bastırdığı fiziksel arzularının bütün

vücuduna yayılmasına sebep olan akıl çelici bir sırıtış taşıyordu. Bu adam sadece çömlekçi olabilirdi ama bayağı ateşliydi!

Beth ve Max'in ona neden çömlekçiyle aynı taksîde olduğunu soran bakışlarının farkına varan Abi, "Ah, pardon!" dedi. "Bu Jacob Denny, beklediğin çömlekçi, Beth. Listedeki bazı insanları aradığına çok sevindim. Dün trende yan yana oturuyorduk ve galeriyi daha kolay bulması için, buraya gelirken taksiyi paylaşırız diye düşündük. Dünya küçük, değil mi?"

Beth gülümsedi ve yanaklarındaki yanmanın dışarıdan görünmediğini umut etti. "Bay Denny, hoş geldiniz."

Abi onları tanıştırmak için araya girdi. "Jacob, bu Beth. Bu da Beth'in müthiş arkadaşı ve bu dükkânın dekoratörü Max."

Max, Jacob'ı her zamanki sıcak karşılamasıyla selamladı. "Tanıştığıma memnun oldum. Bu inanılmaz ülkenin neresinden geliyorsunuz?"

Jacob güldü. "Aslında Hayle'dan, ama ailem bu günlerde Pendeen'da, buranın hemen kuzeyinde yaşıyor."

Jacob'la konuşmadan önce ümitsizce Abi'yle yalnız kalmak isteyen Beth sabırsızca, "Max, Jacob'ı içeri alıp ona bir kahve yaparsın, değil mi? Jacob, belki de sana önerdiğimiz yeri tek başına incelemek istersin, yanına birazdan geleceğim," dedi.

İki adam içeri girdiği anda Abi zıpladı. "Aman Tanrım, ondan hoşlanıyorsun!"

"Lanet olsun, o kadar mı belli?" Beth daha da koyu bir kırmızı oldu.

"Kesinlikle."

"Of ya. Tahmin eder mi sence? Onu korkutmak istemiyorum, bir çömlekçinin ilk ayımız için harika bir konuk olduğunu düşünüyorum, özellikle İnternet sayfasında, Noel'den çok önce satabileceğimiz minyatür parçalar ürettiğini gördükten sonra."

"Ciddi ciddi salya akıtmadığın sürecek sorun olmaz!" dedi Abi sırıtarak.

"O kadar da kötü değilim!"

"Panik olma, şaka yapıyorum." Abi, arkadaşına sarıldı. "Buraya geri dönmenin ne kadar güzel olduğunu anlatamam. Sana anlatacağım çok şey var, ama şimdi gidip Çömlek Tanrısı'nı görsen iyi edersin!"

"Bana cidden anlatacağın çok şey var! Max'le sarılışınızı gördüm. O sarılma bayağı uzun sürdü!"

Arkadaşının imasını duymazdan gelen Abi, "Buranın hazırlığına devam ettiğin için çok mutluyum. Ne isim koyacaksın? Bir adı olmalı," dedi.

"İsim düşünmeye çalışıyorum, şu ana kadar bir şey bulamadım." Beth gülümsedi. "Senin geri dönmene gerçekten sevindim. Simon'ın sana duygu sömürüsü yapıp orada kalmaya zorlayacağını düşünmüştüm."

Abi yüzünü buruşturdu. "Ondan çok daha alçakça bir şey yaptı. Sana sonra anlatırım. Şimdi gidip Jacob'la görüş."

Beth tekrar endişelenmiş görünüyordu. "Benimle gelmeyecek misin?"

"Ben zaten onunla tanıştım, tatlım. Benim Max'le konuşup Stan'i görmeye gitmem gerekiyor."

Beth kaybolurken, Abi telefonunu cebinden çıkardı. Ona bakmayı Simon'dan gelen cevapsız aramalar ve mesajlar ol-

duğunu bilerek ertelemişti. Ait olduğu yere gelene kadar onlarla uğraşmak istememişti.

Üç tane cevapsız aramadan sonra atılmış sesli mesajlar ve iki tane yazılı mesaj vardı. İlk mesaj öfkeliydi. İkincisi pişmanlıkla doluydu. Sanırım birisini kafede beni beklerken yazdı ve gelmediğim de kafasını emlakçının oralara daldırdı diye düşündü. Bu düşünce gıcık olmasına rağmen onu gülümsetti. Sesli mesajlar biraz daha bekleyebilirdi. Yaptığı şeyden sonra Simon'ı terletmek iyi olurdu.

Beth şu anda Jacob'ın durduğu yerden çok memnundu. Abi'nin geri dönmeme ihtimali hakkında endişelenmeyi bırakabilmek için, galerisinin dekorasyonunun ve düzenlemesinin son dokunuşlarını yapmıştı. Elektrikçi ışık sistemini iyileştirmek için öğlen dükkânda olacaktı. Pencere olmayan iki duvara yaslanmış olan yeni alınmış şövaleler ve hareket ettirilebilir resim asma sistemleri montelenmeyi bekliyordu. *Mükemmel* miktarda ışık için ihtiyaç duydukları güneşlikler sipariş edilmişti, dedesinin eski iş tezgâhının üzerinde de incelenmeyi bekleyen bir yığın dolusu mobilya kataloğu vardı.

Beth, Jacob'ın kararını beklerken nefes almaya korkuyordu. En sonunda, sessizliği bozması gerektiğini hissetti. "Pekâlâ, ne düşünüyorsun? Kendini orada," galeri alanının diğer tarafını gösterdi, "eserlerini sergilerken, Abi'yi de bu tarafta çalışırken görebiliyor musun?"

Jacob yavaşça başını salladı. "İşleri sergilemek için birkaç kaideye ihtiyacınız olabilir, ama evet, sanırım görebiliyorum." Alan üzerinde profesyonel bir şekilde göz gezdirdi. "Spot lambaları olacak mı?"

"Elektrikçi bu öğlen gelecek. Tavana, ayarlanabilir ve bireysel kontrol edilebilir bir ışıklandırma sistemi takacak."

"Mükemmel." Jacob'ın gülümsemesi büyüdü. "Eğer böyle bir şeye para yatırıyorsanız ciddi olduğunuzu biliyorum demektir. Doğru ışıklandırma başarılı ve başarısız galeriler arasında büyük bir uçurum yaratabilir."

Kızarma ve kendini ele verme ihtimaline karşı Jacob'a bakmayan ve bir parçası, yakışıklı olduğu kadar iyi olmasını da dileyen Beth, "Umarım haklısındır. Ne tür ışıklandırmanın doğru olduğunu bilmiyorum, ama elimden gelenin en iyisini yapacağım," dedi.

"Burada kalabilirim. Yani, eğer istersen de gidebilirim, ama yarma kadar stüdyoma dönmek zorunda değilim, o yüzden..."

"Kalır mıydın?" Beth ona baktığında yeşil gözlerine yakalanarak midesinin ufak bir takla attığını hissetti. "Yardımını seve seve kabul ederim."

"Sorun değil." Jacob resim çantasını çıkardı, sıraya koydu ve açarak, "Belki de burayı kiralamamı isteyip istemediğine karar vermeden önce eserlerimden bazılarını incelemen daha iyi olur," dedi.

Kendisi sormadan önce onun sormasından utanan Beth ona yaklaştı. "Bundan mutluluk duyarım."

İkisi arasında olabilecekler hakkında umut beslediği için hayal ettiğinden emin olduğu elektriklenmeyi görmezden gelmeye çalışarak fotoğrafları inceledi. Her biri onunla konuşuyormuş gibiydi. Beth onları okşamamak için kendini dizginlemek zorunda kaldı. Gerçek çömlek işini görünce ne yapacağını hayal edemiyordu.

"Bunlar çok güzeller. Eğer ilk ayı almaya hâlâ istekliysen,

burada olmana çok sevinirim. Her ayın onuncu günü başlayacağım, yani ilk açık zaman bölümü 10 Eylül'den 9 Ekim'e kadar sürecek. Ondan bir hafta önce, bir süre boyunca burada birkaç küçük parçanı kira ödemeden sergileyebilirsin. Galeri tamamen açılmadan önce de, ailelerin geleceği bir gün yerel okulun öğrencilerinin resimlerini sergilemeyi planlıyorum.

Jacob gözleri parlayarak, "Elektrikçi ne zaman gelecek?" diye sordu.

"Saat ikide."

"Peki o gelmeden önce seni öğle yemeğine çıkarsam ve bana tüm planlarını anlatsan nasıl olur? Ondan sonra galeriye 'evet, lütfen' diyeceğimi tahmin ediyorum."

25. Bölüm

"Seni neredeyse geçen gece ve bu sabah ve gerçeği söylemek gerekirse birkaç defa daha arayacaktım. Ama sana müdahale etmek istemedim."

Max, Stan'in evine giden köşeyi dönerek tepeden yukarı çıkarlarken Abi'ye bakmadı. Taksiden indiği zamanki coşkulu sarılmasından sonra Abi tuhaf bir şekilde, sadece birkaç adım uzakta yürüse de ondan uzaklaşmış gibi hissediyordu.

"Ben de neredeyse seni arayacaktım ama telefonuma bakmak istemedim. Simon'dan mesaj geleceğini biliyordum ve telefonu kapattım. Özür dilerim, Max. Kafamda bazı şeyleri toparlamam, bunu da kendim yapmam gerekiyordu. Bu sana mantıklı geliyor değil mi?"

Max iç çekti. "Geliyor," dedi ve ellerini ceplerine sok-

tu. "Beni affetmen gerek, Abi, benim doğamda yardım etmek yatıyor. Arkadaşlarıma yardım etmeyi seviyorum. Hiçbir şey yapmamak doğru olmasına rağmen, geri çekilip değer verdiğim birine kötü davranılmasına müsaade etmem biraz zor oluyor."

Abi onun kollarına atılma arzusunu bastırdı. Eğer bunu yaparsa, onu asla bırakamayacağından şüpheleniyordu ve şimdilik kafasının net olması gerekiyordu. "Biliyor musun, sanırım sen şu ana kadar tanıdığım en nazik insansın."

"Bu gibi yorumların bir iltifat olup olmadığından her zaman şüphelenmişimdir. Bu, beni birazcık ezik yapmıyor mu? Daha da kötüsü, kontrolcü biri?"

Abi gülümsedi. "Max, inan bana, ben yıllarca insanların ayağına paspas oldum ve sen kesinlikle öyle değilsin. Kontrolcü olmaya gelince; Luke mükemmel bir kontrol manyağıydı. Sen uğraşsan da ona benzeyemezsin."

Max'in suratındaki çiller, yüzünün aniden renklenmesiyle daha da belirgin hale geldi. "Ve bu iyi bir şey mi? Luke'la alakam olmaması yani? Simon seni çalıp götürmeden önce biz tam konuşmak üzereydik. Sana asla sunamayacağım yaşam standartlarına alışmışsın ve ben şeyi düşünsem bile..." Sesi sanki cümlesinin geri kalanını tamamlamaktan korkuyormuş gibi kısılarak kesildi.

"Max." Abi onun tam önünde durdu. "Yakın zamanda düzgünce konuşacağız, sana söz veriyorum." İçgüdülerinin, beyninin daha yeni koyduğu kuralları çiğnemesine izin vererek onun elini tutup yürümeye devam etti. "Şimdilik, senin nazik, tatlı, cömert, yakışıklı ve muhtemelen tanıdığım en hoş adam olduğunu, bu özelliklerinin yanında, Luke veya Simon'la gerçekten uzaktan yakından alakan olmamasının da en iyi özelliğin olduğunu söylemekle yetineceğim," dedi ve

ondan yayılan fiziksel cazibeye ve rahatlamaya kapılmamak için ekledi. "Stan dışında tabii, çünkü o bütün adamlar içinde en iyisi! Kremalı çayınız nasıldı? Onu kaçırdığıma çok üzülüyorum."

Stan, Abi'ye gülümsedi ve Max'inkinin yanında kâğıt kadar ince kalan, ama en az onun kadar sıcak bir şekilde sarıldı. "Evine hoş geldin!" Sadie tüylü kafasını Max'in dizine yaslayabilmek için hepsinin bacaklarının arasından geçerken ekledi. "Seni gördüğüme çok sevindim. Bir an için kaçırılmanda bir rolüm olduğundan korktum!"

"Seni korkuttuğum için özür dilerim, Stan." Abi ona bir kere daha sarıldı, onun iyi olduğunu gözleriyle gördüğü için rahatlamıştı. "Tam bir kıl olması dışında, Simon harika bir oyuncu, bu yüzden işinde bu kadar iyi. Kırk yıl düşünse, başka insanlar için endişelenmek aklına gelmez."

Max'i güneşin altına götürmekte kararlı olan Sadie'yi takip eden Abi, bahçe masasında oturarak gözlerini dağılan bahçe duvarına dikti. Evi her ziyaret ettiğinde tüm mülkün acilen tamir edilmesi gerektiğini görüyordu. Şefkatli bir sevgi değildi ihtiyacı olan şey, temel bakımdı.

"Şimdi." Stan bastonunu masaya dayadı ve elini Abi'ninkinin üzerine koydu. "Ne oluyor? Her şeyi bilmek istiyorum."

Stan'e bütün hikâyeyi anlatırken Max'in yumruklarını sıktığını görebiliyordu ve kendisi yerine Sadie onun öfkesini okşanarak aldığı için çok şanslıydı.

Stan, Simon'ın ne yaptığını duyduğunda şok olmuştu. "Ve emlakçı Simon'ın evi satıştan çıkarmasına öylece müsaade etti öyle mi? Öylece, önce sana danışmadan?"

"Simon'ın benim kocam olduğunu sanıyordu ve senin de gördüğün gibi, oldukça ikna edici olabiliyor. Ayrıca kâğıt üzerinde Bay Carter olduğunu kanıtlayabilirdi. Luke'un hesap özetlerinden birine sahipti. Onun üzerinde de doğru isim, doğru adres, her şey yazılıydı. Emlakçının onun yanlış Bay Carter olduğunu anlaması mümkün değildi ve itiraf etmem gerekirse, bu biraz da benim suçum."

Max'in suratı kara bulutlarla doluydu ve bu surat ifadesi onun iyi yürekli suratında korkutucu derecede yabancı görünüyordu. "Nasıl olur da bu senin hatan olur ki?" diye sordu.

"Cornwall'a ilk gelişimden önce evi satışa çıkarmak konusunda gergindim. Emlakçının deneyimsizliğimi anlayıp evi değerinden daha azına satmasından endişe duyuyordum, bu yüzden Simon'dan orada olmasını rica ettim. Ondan emlakçıya kocam olmadığını açıklamasını istesem de bunu yapmadı. Onun dümene geçmesine izin verdim. Öylesi daha kolay olmuştu, bunu yapmamalıydım." Eski zayıf halinin anısı yüzünü buruşturmasına sebep oldu. Kısacık zamanda çok fazla değişmişti ve bunun en büyük sebeplerinden birinin Luke'un alanında olmaması olduğuna ikna olmuştu.

Max, Simon'ı daha fazla yerden yere vurmadan önce Stan konuştu. "Ben o şartlarda yardım ihtiyacının oldukça anlaşılır olduğunu düşünüyorum. Peki, o korkunç kayınbiraderin denklemden tamamen çıktı mı? Ev satıldı mı?"

Abi omuzlarını silkti. "Simon'ın aramalarını görmezden geliyorum, dolayısıyla, sanırım onunla en az bir kere daha konuşmam gerekecek ama ev satıldı sayılır. Emlakçıdan kilitleri değiştirmesini istedim. Bay ve Bayan Adams eve taşınır taşınmaz da şu taşıma şirketlerinden birini arayacağım. Eğer mecbur kalırsam eşyalarımı depoya koyabilirim. Bana evi kiraya verdirmeye çalışırken Simon'ın neler planladığını

bilmek isterdim, ama artık yapamayacak zaten."

Yaklaşık on saniye boyunca iki adamın birbirlerine gülümseyerek baktıkları bir sessizlik oldu. "Neyi kaçırıyorum?" diye sordu Abi ikisine de şaşkınlıkla bakarak. "Tuhaf bir şey mi söyledim?"

Stan konuşmanın dizginlerini almasını işaret edercesine Max'e kafasını salladı. "Senin geleceğinden emin olana kadar sana bir şey söylemedik, ama sen yokken bayağı meşguldük," dedi Max.

Abi'nin yerel gazeteden gelen saçmalıklar olduğunu düşündüğü el ilanlarından bir avuç dolusu alan Stan onları havada salladı. "Max, Aziz Buryan'daki yeni yapılmış güvenlikli evlerden bir daire seçmemde yardımcı oluyor bana. Kaçırılıp gitmeden önce sana söylemek istediğim gibi Abi, ben burayı satıyorum ve satışa çıkarmadan önce sana burayı satın alma şansı vermek istiyorum. Tabii eğer istiyorsan. Zorlama yok."

Abi'nin göğsü sıkıştı. "Ama evini alamam, Stan. Bu, beni akbabaların en kötülerinden biri yapar. Bir kere kızın benden nefret eder! Çocukken dışarıdan burayı sevdiğimi kabul ediyorum, ama tek amacım sadece şöyle bir bakınmaktı! Seni buradan çıkartmak istemedim! Bu sadece rüya evimle ilgili güzel bir hayaldi. Hepsi bu."

Stan gülümsedi. "İşte bu yüzden, korkunç olsa bile Simon'ın seni kaçırması hayırlı bir şeydi. Senin dönüp dönmeyeceğini bilmiyorduk, bu yüzden bu dünyada geri kalan zamanımı nerede geçireceğime karar verirken, evimi yabancılara satabileceğim fikrini de göz önüne alabildim. Bana baskı kurmuyorsun, Abi. Hayatımın tam doğru anında çıkageldin, sana çok minnettarım. Sally'nin senden nefret etmesine gelince, elbette etmeyecektir."

"Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum..." Mutluluk gözyaşları Abi'nin gözlerinde birikiyordu. "Stan, çevreye bir kere daha baksam olur mu? Düzgün bir şekilde. Tek başıma..."

"Tabii ki, kızım. En sonuncu keşfinin Simon tarafından bölündüğünü unutmuştum. Haydi git bakalım! İstediğin kadar zamanın var."

Abi kalkarken onu alnından öptü ve Stan gülmeye başladı.

"Ne oldu? Odalardan birinde başka yaşlı akraba bulmayacağım, değil mi?"

"Hayır, sadece Surrey evini Addams Ailesi'ne sattığına inanamıyorum hepsi bu!" Stan kıkırdadı. "O diziye bayılırdım."

Abi evde tek başına dolanırken kalbi kulaklarında atıyordu. Daha önce burada olsa bile, şu anda çok farklı hissediyordu. Şimdi. Abbey'nin Evi'nin onun evi olmasını hayal etmiyordu artık, bu gerçek bir olasılıktı.

Sally'nin bu konuyla ilgili duygularına karşı hissettiği korkuyu şimdilik bir kenara atarak merdivenlerden tırmandı, kanaviçe kaplı her basamakta merdiven tırabzanını okşadı. Merdiven dardı ama krem rengi boya ve açık renkli duvar kâğıdı sayesinde karanlık değildi. Duvarlarda Margaret Clarkson'ın sulu boya tablolarının asılı olduğunu şimdiden hayal edebiliyordu.

Kare şeklinde ahşap bir zeminden oluşan en üst kata üç kapı açılıyordu; tam önündeki, solundaki ve sağındaki. Sistematik çalışmak isteyen Abi sol tarafındaki kapıyı açtı ve

kendini bir banyoda buldu. Küçük bir yerdi; ufak pencerenin önündeki lavabosu ve ahşaptan yapılma havlu rafının yanındaki tuvaleti temiz ve düzenliydi, ancak çok kullanıldığı belliydi ve şimdiden kendini, bembeyaz, anlık teknolojiye ayak uydurabilecek yeni banyoyu hayal ederken yakaladı.

Küçük pencereyi açan Abi sahilin ufak bir kısmını görebiliyordu. Banyoyu hızla terk ederek diğer odaya koştu ve yatak odası olduğunun farkına bile varmadan pencereyi açtı. Dışarı bakarken bütün tüyleri diken diken oldu. Sağa doğru Sennen'ın evlerinin limana, denize ve dağlara bakan çatıları görünüyordu. Evin geri kalanının nasıl göründüğünü artık umursamayacağını biliyordu. Burada yaşamalıydı. Burada, şu anda önünde diz çöktüğü kocaman pencerenin önüne oyulmuş geniş oturağın üzerinde... Kendi yatak odasında bu görüntüyü her sabah görecek olması yeterliydi onun için. Evini satın alınca kazanacağı paranın tamamına değecekti bu ev.

Kendini odanın geri kalanını da görmeye zorlayarak yatak odasına bakındı. Stan'in burayı kullandığı, odanın her yerindeki özel eşyalardan belliydi. Sanki birinin özeline giriyormuş gibi hissetmemeye çalışarak, en uzaktaki duvara dayanmış çift kişilik yatağa, meşeden yapılmış küçük gardıroba, çekmeceli sandıklara ve tuvalet masasına bakarken umut gülümsemesinin suratını yavaşça aydınlattığını hissetti.

Üçüncü odaya, benzer boyuttaki bir başka yatak odası olduğunu düşünerek giden Abi kapıyı açınca keskin bir nefesle donakaldı. Burası sadece diğerinden iki kat büyük olmakla kalmıyordu, ayrıca evlerin birleştirildiği yerin de burası olduğunu net bir şekilde görebiliyordu. Evlerin eskiden ayrı olduğu, beyaza boyanmış duvarlar arasındaki tuğla çizgisinden anlaşılıyordu.

Çift kişilik yatak odanın içinde küçücük görünüyordu.

Abi yine pencereye doğru giderek dışarı baktı. Bir memnuniyet hissi ayak parmaklarına kadar yayıldı. Bu daha da büyük olan pencereden görünen manzara, inanılamayacak şekilde diğerinden daha güzeldi. Yanılmıştı, Stan'in odası harikaydı ama burası *onun* odası olacaktı, burada yaşayacaktı. Eğer masasını ve çizim sehpasını pencereye doğru koyarsa, burada resim çizebileceği yeteri kadar alan bile vardı. Yaz aylarında kesinlikle yeteri kadar ışık da olurdu.

Abi, bu odanın ikinci terasın üst katını tamamen kapladığına karar vermişti ki, sağında, yere değen perdelerin arkasında gizli bir kapı ortaya çıktı. Sanki peri masallarından bir karaktermiş gibi, odanın kapısını açtı. Odaya doğrudan bağlı olan temiz, duşlu bir banyo ona bakıyordu.

Denize bakan pencereye son bir bakış atan Abi alt kata geri indi.

Mutfağı ve kileri zaten görmüş ve onlara bayılmıştı, bahçeye açılan oturma odasının rahat ve konforlu olduğunu da biliyordu; sadece bir bahar temizliğine ve ışığın girişini engelleyen ağır perdeler yerine güneşliklere ihtiyacı vardı. Bu da arkasına ilk defa bakacağı iki kapı bırakıyordu geride.

Damarlarında gezinen heyecanla ilk kapının önünde durdu. Sanki bir kulübe kapısına benziyordu. Açtığı zaman kendini paltolarla, ayakkabılarla ve unutulmuş lastik çizme yığınlarıyla dolu kocaman bir yüklüğün içinde buldu. Çocuk çizmelerini görünce kalbi Stan için sızladı. Muhtemelen bu çizmeler onun çok özlediği torunlarına ait olmalıydı.

En sonuncu kapı yemek odasına çıkıyordu. Tıpkı üzerindeki kocaman yatak odası gibi, burası da oldukça büyüktü ve Abi kocaman pencereleri ve küçücük kaloriferi yüzünden buranın kışları dondurucu olduğunu tahmin etti.

Antikadan anlamasa da, odanın tam ortasındaki büyük, cilalı maun masa ve ona uyan on sandalye, Chippendale[9] veya onun gibi bir şey olmalıydı. Kitaplarla, vazolarla, sürahilerle, çinilerle ve sonu gelmeyen süslerle dolu olan büfe ve raflara baktıkça, Stan'in bütün eşyalarını toplaması için ne kadar uzun süre geçeceğini fark etti.

Bir yemek sandalyesini çekerek sessizlikte oturdu ve odanın huzurunun onu sarıp rahatlatmasına izin verdi. Mutluluk dolu bir zevkle iç çeken Abi ayağa kalkmadan önce kır evinin karakterini Stan gibi koruyabileceğine, ama kendi izini de bırakabileceğine dair hayal kurdu.

Artık diğerlerinin yanına dönme vakti gelmişti.

"Pekâlâ, kızım, bu eski evi almak istiyor musun?"

Abi sesini çıkaramıyordu bir türlü. Gerçek olmak için fazla iyiydi her şey. Işıklar saçan bir gülümsemeyle başını evet anlamında salladı.

"Harika!" Stan ellerini birbirine vurdu. "Sen keşfini yaparken Max ve ben konuştuk. Onun işleri arasında evi olabildiğince iyi bir şekilde boşaltmaya çalışacağız ve eğer yeni evimdeki dekoru beğenmezsem beni müşteri listene ekleyeceksin değil mi, Max?"

"Hayır, eklemeyeceğim," dedi Max gülerek. "Diğer işlerimin arasında, orayı bir arkadaşın olarak ücretsiz bir şekilde dekore edeceğim. Abi için yaptıklarının yanında az kalan bir şey bu."

9 18. yüzyılda İngiliz mobilya tarzına damgasını vurmuş, ingiliz mobilyacılığına bir tarz getirmiş, o dönem kraliyet ailesinin de sarayda kullandığı mobilya konseptidir.

"Senden bir ricam olacak, Abi." Stan, Abi'nin onu dinlerken edindiği ciddi yüz ifadesine bakarak sırıttı. "Jack'in torunuyla beraber oldukça meşgul olduğunu biliyorum ama gördüğün gibi, burası benim hiçbir zaman ihtiyacım olmayacak ıvır zıvırlarla dolu. Bana onları toparlamam, ayırmam ve satmamda yardımcı olabilir misin?"

"Tabii ki! Ama o kadar şeyi atmak istediğinden emin misin? Her şey oldukça değerli."

"Yeni dairem buraya göre küçücük, orada yer olmayacak."

"Onları özlemeyecek misin?"

"Bazılarını evet. Ama doğru düzgün ısıtmaya paramın yetmediği ve her yerinin tozunu almakla uğraşacağım bir evde oturmayı özlemeyeceğim!"

"O zaman, elbette sana yardım ederim, Stan. Bu benim için bir onur olacak."

26. Bölüm

Max kamyonetinden boya kataloğunu almaya gitmiş ve Stan yorgun görünmeye başlamıştı. Cornwall'da yapması gereken şeylerle zihni dolu olan Abi, Stan'in bir şekerlemeye ihtiyacı olduğu kadar, düşünmeye de ihtiyacı olduğunu fark etti.

"Sadie'yi yürüyüşe çıkarmamı ister misin, Stan?"

"Yapar mıydın? Bu çok iyi olurdu. Yaşlı kız son zamanlarda bacaklarını doğru düzgün gerdiremiyor."

Birkaç dakika önce keşfettiği yüklükte bulduğu tasmayı alan Abi, kendisinin olacak olan kır evinden dışarı çıkarken köpeğin varlığını rahatlatıcı buldu. Sevincine rağmen, yapması gereken şeyleri zihninde listelerken midesinin gerginlikle düğümlendiğini hissedebiliyordu. Beth için yapılması gereken kartvizitler, şayet Beth onu kabul ederse Jacob'm ayından

sonra – Beth'in onu ne kadar ateşli bulduğunu biliyordu ve onu kabul edeceğinden emindi – bulunması gereken sanatçılar vardı; ayrıca Simon'ı aramayı ancak bir yere kadar erteleyebilirdi. Surrey'deki eşyalarının taşınması, yasal işlemler için yerel bir avukat bulması gerekiyordu, hem sonra bir de Max vardı...

"Bana ne düşündüğünü söyle, sana bir peni vereyim."

Abi, Sadie'nin yaşlı adımlarıyla yol boyunca yavaş yavaş yürürken Max'in ona yetiştiğini fark etmemişti. "Sanırım, beynimde şu anda dikkatimi çekmeye çalışan düşüncelerin tamamı sana hemen hemen bir pounda mal olabilir!"

Sadie'nin kulaklarını okşayan Max gülümsedi. "Bahse girerim öyledir! Peki, nasıl kutlayacaksın bunu?"

"Kutlamak mı?"

"Rüya evini aldın! Abbey'nin Evi senin olacak!"

Abi'nin yüzündeki sırıtış büyüdü. "Öyle olacak değil mi? Tabii bir şeylerin ters gitmeyeceğini varsayarsak."

"Gitmez. Her şeyi düzenlemek biraz zaman alacak, ama eninde sonunda olacak." Max kamyonetini işaret etti. "Seni Land's End'e götüreyim mi? Sadie'nin yaşlı köpek ayaklarını çok yormayacak, güzel, hoş bir yürüyüş yolu var. Beraber denizi izleyebiliriz."

"Buna bayılırım! Zamanın olduğundan emin misin?"

"Bugün cumartesi, çalışmıyorum."

Abi bir şey söylemeden Max'in tulumunu işaret etti.

"Üzerimde tulum olduğunu biliyorum," dedi Max sırıtarak. Sonra da, tulumunu çıkararak, onu Abi'nin gözünde daha da yakışıklı hale getiren yazlık pantolonunu ve kısa kollu, da-

malı tişörtünü ortaya çıkardı. "Stan'in boyama, bahçe işi falan gibi bir şeyler isteyebileceğini düşünmüştüm, dolayısıyla hazırlıklı geldim."

Abi kamyonete tırmandıktan sonra Sadie'nin kulağına fısıldadı. "Şu Max Pendale iyi bir adam."

Max ve Abi, Sadie'nin küçük bir köpek yavrusu gibi çimlerde yuvarlanmasını izlerken, denizden gelen esinti ağustos güneşinin sıcaklığında çok iyi geliyordu.

"Kafanı dolduran yapılacaklar listesi hakkında konuşmak ister misin, yoksa manzaraya bakarken havadan sudan mı bahsedelim?"

"Havadan sudan bir sohbeti tercih ederim."

"Whooper Efsanesi'ni biliyor musun?"

"Bu, yerel dilde iki anlamlı bir şey değil, değil mi?"

Abi önlerindeki uçurumun üzerinde dans eden bir çift martıdan gözlerini ayırmadan bakarken Max ona baktı. "Sennen Koyu'nun Whooper'ının, ne zaman bir fırtına çıkacak olsa çığlıklar atarak, limana kalın bir sis tabakası gönderen bir yaratık olduğu söylenir. Böylece balıkçılar denize açılmazmış ve onların siste kaybolmasına ya da gemilerinin fırtınada batmasına engel olurmuş."

Arkadaşının gözlerindeki kahkahadan cesaret alan Max devam etti. "Şurayı görebiliyor musun?"

Abi onun gösterdiği yere parmaklarının ucunda yükselerek baktı. "Az biraz! Ben senden kısayım, hatırlasana."

"Peki, kısa bayan, orası Gwenver Plajı. Yerel sörfçüler arasında bayağı popülerdir. Geçmişte, tıpkı Senuen Koyu gibi, orası da kaçakçıların çalıp çırptıkları şeyleri saklayıp depo ettiği yerlerden biriymiş."

Max tarih dersine devam ederken, Abi, fıçı fıçı rom kaçakçılığı yapan korsanların ve kükreyen fırtınada balıkçıları ölümün pençesinden kurtaran mistik yaratıkların imgeleriyle zihni dolu bir şekilde hayretle önüne baktı.

"Burası, Cornwall'ın bu kısmının neden Penwith olarak anıldığına açıklık getiriyor. Penwith, Keltçede 'aşırı' anlamına gelen kelimedir. Bundan daha aşırı güzellikte bir kayalık manzarası bulabilmek için çok yürümen gerekiyor." Sadie'yi yeniden düz yolda yürütmek için ona tasmasını takarak duraksayan Max devam etti. "Başka bir zaman, seni Mayon ve Trevescan Kayalıkları boyunca bir yürüyüşe götürebilirim. Mayon'ın üzerinde bir kale var."

"Vay canına, gerçekten mi?"

"Evet. Mayon ya da maen, Keltçede 'taş' demek. Sadie'yi yanımıza alamayız ama, çünkü kayalığın en üst kısmı doğrudan bir uçurum. Bakmaya değer, iyi havada oradan denizdeki köpek balıklarını görebilirsin."

"O zaman buluşuyoruz," dedi Abi heyecanla.

"Öyle mi? Sadece iki arkadaşın yürüyüşü değil, ciddi bir buluşma mı?"

Başını evet anlamında sallayarak cevap veren Abi sorusunu o kadar sessizce sordu ki, Max onu rüzgârın uğultusunda ancak duyabildi. "Abbey'nin Evi gerçekten benim mi olacak, Max?"

"Eğer paran varsa ve gerçekten istiyorsan, evet."

Bir banka varana kadar yan yana, sessizlik içinde yürüdüler. Abi hem Sadie'nin bacaklarını dinlendirmesi için, hem de Max yanındayken ve deniz güven verici bir şekilde önünde uzanırken, Simon'ın ona bıraktığı mesajları dinleyecek kadar güçlü olduğunu bildiği için banka oturdu.

Telefonunu göstererek, Max'e huzuru ve sessizliği bozup bozmadığını sordu. Max cevap olarak kolunu onun omzuna attığında kendini daha da iyi hissetti. Max'in sert gövdesi onu Simon'ın kulağına dolduracağı alçaklıklara karşı koruyordu ve eğer gerekirse ağlayabileceği müthiş kokulu bir omuz vardı.

Ağzı kuruyan Abi mesajlarını dinlemek için düğmeye bastı. Tahmin ettiği gibi, Simon'ın gönderdiği ilk üç mesaj onu kafede beklettiği için suçlamalarla doluydu ve muhtemelen orada oturmuş, Abi'nin gelmesini beklerken kaydedilmişlerdi.

"İyi misin?" diye sordu Max, onun renginin atmasından hoşlanmamıştı.

"Görünüşe bakılırsa ben, *nankör bir sosyete avcısıymışım* ve *kocasını hiçbir zaman sevmemiş olan, güvenilemeyecek, zina yapan bir fahişeymişim.*"

"İyiymiş, bunu söyleyen adam, ölen ağabeyinin karısına evlilik teklif ettikten sonra emlakçıyı dolandırdı."

Fahişe olduğu suçlaması içine otursa da, Max'ın tepkisini duymak Simon'ın sözlerinin verdiği zararı biraz azalttı ve Abi ikinci mesajı açtı. "Bu ondan birkaç saat sonra gönderilmiş," dedi.

Abi iyi duyabilmek için dikkatlice dinlerken, Max'in kolunun verdiği rahatlık duygusuna iyice gömüldü. Şimdi, daha savunmacı bir Simon konuşuyordu. *'Nigel Davison'dan bir*

telefon aldım. O salağın bana ne dediğine inanamayacaksın. Nasıl bir iletişim kopukluğu yaşadıklarını ancak Tanrı biliyor, ama ben asla Luke'muşum gibi davranmadım. Sanki böyle bir şeyi kendi ağabeyime yaparmışım gibi! Şu anda neden kafede olmadığını anlayabiliyorum. Tabii ki onlara iftira suçundan dava açacağım. Umarım mantıklı davranıyor ve tam ücreti almak için sabırla bekliyorsundur, şayet satmayı hâlâ düşünüyorsan. Orada oturman daha mantıklı olurdu ama...'

Max'in de duyması için mesajı ona tekrar dinletirken iyice düşünen Abi, Simon'ın her şeyi reddetmesine şaşırmadığını fark etti. "Onlara gerçekten dava açmayacak, değil mi?"

Max onun elini sıkıca tuttu. "Hiç şansı yok. İtibarını kaybeder."

Abi onun sağduyusuna minnet duyarak gülümsedi. "Tabii ki. Bu, Simon'ın değerlendireceği bir seçenek olmazdı. Sadece benim sempatimi kazanmaya çalışıyor. Luke her zaman, Simon'ın yaptıklarının sorumluluğunu asla almadığını söylerdi."

"Onun şu ana kadar özür dilediğini duymadım."

Üçüncü mesajı dinleyen Abi kahkaha attı. "Gel, şunu bir dinle." Telefonu hoparlöre alarak sesini açtı. "Bu mesaj dört saat kadar sonra bırakılmış. Belli ki Bay Davison da itibarına daha fazla darbe indirmemekte kararlıymış!"

'Abi, hangi cehennemdesin? Şu anda Luke'un evindeyim ve lanet anahtarlar çalışmıyor. Ne yaptın sen? Ne kadar rezil bir şey bu! Vasiyetnameye itiraz edeceğim. Ağabeyimin aileyi böylesine dışarıda tutmanı istemiş olmasına imkân yok.'

Max duyduklarına inanamayarak başını salladı. "Herif kudurmuş! Aklını kaçırmış!"

Abi yalnız olduğu zaman muhtemelen yaşayacağı şekil-

de panik hissetmek yerine, Simon'ın yaygarasının ve duygu sömürüsünün artık bir işe yaramadığını fark etti. En azından, Max'in kolları onu sararken. Ama yine de sormaktan kendini alamadı. "Vasiyetnameye itiraz etmez, değil mi? Yani, artık bunun için biraz geç, her şey çok uzun zaman önce ayarlanmıştı."

"Boş boş konuşuyor. Yoksay onu!"

"İyi fikir! Gerçi, neden orada yaşamamı istediğini merak etmeden edemiyorum. Hiçbir mantığı yok ki. Bir an ona taşınmamı ve evi kiraya vermemi istiyor, bir an sonra da orada yaşamamı."

"Yani, şüphelerim var tabii, yanlış da olabilir ama..."

"Duymak isterim."

"Orada olduğun zaman onun gibi düşünmeni sağlayabilirdi. Sonra, zaman içerisinde pes ederdin, ona taşınırdın ve o da senin evinden elde ettiği yüklü miktarda kirayı planladığı şeye para sağlamak için kullanırdı, neresiydi orası... Oxford muydu?"

"Bana bahsettiği yer orasıydı ama sanırım asla bilemeyeceğiz."

Sadie patilerinin üzerinde doğrularak geldikleri yönden yavaşça geri dönecek kadar dinlenmiş olduğunu belli etti. Max'in omzunun rahatlığından istemeye istemeye ayrılan Abi de ayağa kalktı. "Sanırım bize bir şeyler söylemeye çalışıyor."

"Öyle görünüyor." Max, Sadie'nin başını sevgiyle okşadı. "Eve gitmeye hazır mısın, kızım?" Sadie kuyruğunu heyecanla salladı. "Sanırım bunu evet olarak kabul etmeliyiz."

Simon'ın mesajlarını cesaretle karşıladığı için büyük bir

ferahlık hisseden Abi, onu araması gerektiğini biliyordu, yoksa o aramaya devam edecekti. Daha da kötüsü, buraya gelebilirdi. Gerçi eğer bir gram mantığı varsa Cornwall'a bir daha ayak basmazdı. Abi'nin *arkadaşlarının* onu karşılayışı hoş olmazdı çünkü.

Sadie'yi plaja doğru takip eden Abi söylemeden edemeyeceği bir şey daha olduğunu biliyordu. "Max?"

"Sorun değil, biliyorum ve anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Fazla hızlı gitmemizden endişeleniyorsun. Simon saçma sapan konuşmuş olabilir ama fahişe lafı seni incitti değil mi?"

"Özür dilerim Max, ama evet, incitti. Hiç kimsenin benim hakkımda öyle düşünmesine katlanamam. Hem Luke'tan sonra... Daha çok erken. Onunla tam olarak mutlu olmasam da, o kendi gibiyken ve sosyete delisi yüksek rütbeli bir adam değilken onu seviyordum."

"Biliyorum ve sorun değil. Söylediğim gibi, seni anlıyorum. Ama seni uyarmalıyım, arada sırada elini tutup sana sarılabilirim. Ve muhtemelen seni tekrar öpmeden de duramayacağım. Nazik bir adam olabilirim ama söz konusu güzel bir kadın olunca sabrım sonsuz olmuyor."

Abi kıkırdadı. "Öyle mi?"

Max sahte bir ciddiyetle, "Sadece seni uyarmam gerektiğini düşündüm," dedi.

"O hâlde benim de sana bir uyarı yapmam iyi olur." Abi

onun ciddi surat ifadesini taklit etmeye çalıştı. "Benim de yüksek miktarda el ele tutuşmaya, sarılmaya ve senin o çok güzel olan ama gönülsüzce verdiğin öpücüklerinden birkaçına ihtiyacım olacak. Babamın eskiden söylediği gibi, sana şimdilik 'ana yemeği' sunamayacağım sadece. Bunu yapmak istiyorum ama yapamam. Henüz değil. Kendimi çok hazır hissetmiyorum. Bunun yerine, yerel barlardaki bilgi yarışmalarına benimle gitmek ister misin?"

Max güldü. "Ana yemeğin yerini dolduramaz ama buna çok sevinirim. Şimdi gel buraya. Sana bir gram bile gönülsüz olmadığımı kanıtlayacağım."

Öpüşmeyi bitirdiklerinde, Sadie inanılmaz derecede sıkılmış görünüyordu.

27. Bölüm

Sennen'daki First and Last Bar'ın bahçesinde oturan Beth, Jacob'ın onlara içecek ve menü getirmesini fırsat bilerek onun resim çantasını açtı ve eserlerinin fotoğraflarını bir kez daha inceledi.

Âşık bir ergen gibi davrandığını biliyordu ama kendini durduramıyordu. Ayrıca bu duyguların karşılıklı olduğuna dair gizliden gizliye kuşkulanıyordu, ya da muhtemelen ağır bir şekilde umut besliyordu. Jacob, Beth'in ilgisini çekecek kadar *yanlışlıkla* göz göze gelmişti onunla.

Muhtemelen her kadına aynı davranıyordur, diye düşündü fotoğrafları tekrar incelerken. İzlediğim filmlerdeki tipler dışında birinden hoşlanmayalı o kadar uzun zaman olmuş ki, işaretlerin nasıl okunduğunu unutmuşum.

Fotoğraflar doğal güneş ışığının altında galeride olduğundan daha da iyi görünüyordu. Jacob'ın burada, Cornwall'da onunla birlikte, hemen hemen bitmek üzere olan galerisinde eserlerini sergilemeyi kabul etmek üzere ve onun umduğundan daha da yakışıklı olduğuna tam anlamıyla hâlâ inanamayan Beth biraz suçluluk hissetti.

Abı'ye, Jacob'a sadece İnternet sayfasındaki hoş fotoğrafına dayanarak e-posta attığını söylememişti. O, galeriyle ilgilendiğini söyledikten sonra çömleklerinin de en az İnternet sayfası kadar profesyonel olup olmadığını kontrol etmişti.

Şimdi, Jacob'la birazcık zaman geçirdiğine göre, nihayet profesyonellik eksikliğinin getirdiği suçluluk duygusunu hazmedebilirdi. İçgüdüleri ilk başta onu eserlerinin kalitesinden çok, bedeniyle ilgili şehvetli fantezilere yönelmişti ama şimdi bakış açısı fazlasıyla değişmişti.

"Ne düşünüyorsun?"

Jacob'ın yaklaşan ayak seslerini duymamıştı, bu yüzden ufak bir panik çığlığı attı. "Üzgünüm, kendimi tamamen kaptırmışım. Bunlar harika. Gerçek hayatta görmeyi çok isterim."

"Teşekkür ederim." Masanın karşı tarafındaki sıraya oturmak yerine, Jacob onun yanına oturdu.

Ona bu kadar yakınken nasıl konsantre olacağını düşünen Beth, Alman birasıyla dolu bardağını kavrayarak kendini kontrol altına almaya çalıştı; bu tam bir saçmalık, kadın. Sen bir profesyonelsin ve şehvet çipin sırf çalışmaya başladı diye tüm kontrolü ona verecek değilsin ya! Konsantre ol!

"Ne kadar büyüklükte parçalarla ilgileniyorsunuz?"

Gözlerini önündeki fotoğraflarda tutan Beth, "Değişiyor," dedi. "Birkaç küçük çömlek, çoğu insanın doğum günü ya da Noel hediyesi olarak uygun bulacağı fiyatlarla satılabilir, son-

ra bir de, ikimiz için de iyi pazarlama aracı olabilecek, özel, kendine özgü ve satmamız gerekmeyen parçalar bulunur diye düşündüm." Konuşmasından tatmin olmuş bir şekilde birasına uzandı ve uzun bir yudum aldı. Jacob'ın parmaklarının, önlerinde açılmış olan sayfayı düzeltmesini izledi. Elleri oldukça temiz olmasına rağmen, tırnaklarının arasındaki gri kil izleri onun yaptığı sanatı belli ediyordu. Bu izlerin tamamen çıkıp çıkmadığını merak etti.

"Güzel fikir," dedi Jacob ve sayfaları çevirerek Beth'e şu ana kadar görmediği bazı fotoğraflar gösterdi.

"Vay canına!" Beth'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Çömleklere dokunmaya, kenarları ve yanları boyunca parmaklarını gezdirmeye can atıyordu. *Çömlek* kelimesi bu eserleri anlatmaya yetmiyordu. Büyüklükleri devasaydı ve içlerinden Ali Baba ve Kırk Haramiler fırlar mı diye düşünmeden edemedi. "Bunlardan bazılarını galeriye koymalıyız! Bunları fırına nasıl sığdırabildin?"

Jacob kahkaha attı. "Tam bir kâbustu. İlkini yaptığımda, başka bir tane daha yapmamaya yemin ettim. Ama pişip verniklendikten sonra bir arkadaş için yalvarır oldu bana, sonra başka bir tane, sonra da başka bir tane... Şimdiye kadar birkaç tanesini sattım, dolayısıyla daha fazlasını yapacağım."

"Onları ne kadara satıyorsun?"

Beth üç bin pound değerinde bir tasa baktığını kavrayana kadar Jacob fiyatı üç kere tekrarladı.

"Her birini tek seferde fırına koyabiliyorum. Daha küçük eserleri fırının içinde yan yana dizebiliyorum, dolayısıyla yapım maliyeti ve süresi daha düşük oluyor. Hem sonra, fırınlandığı zaman, ki bu o kadar büyük ve kalın duvarlı bir şey için çok uzun sürüyor, verniklenip sırlanması gerekiyor. Harcadığım zaman için para kazanıyorum."

"Ve yeteneğin için de. Yani baksana, kollarımı onlara dolayabilirim." *Ve sana.* Beth hiçbir faydası olmayan bu düşünceyi ezerek ekledi. "Bizimle bir süre boyunca sergi yapmakla ilgilenir misin? İhtiyacın varmış gibi görünmüyorsun ama."

"Kesinlikle. Stüdyom yoldan sapmış turistleri çekiyor ve birkaç Londra galerisinde eserlerim satılıyor, bazı hediyelik eşya dükkânlarındaki kupalardan, 'Cornwall'a Hoş Geldiniz' yazan yumurtalıklardan ve diğer eşyalardan bahsetmiyorum bile, ama profilimi genişletmem lazım. Şu gerçekle yüzleşmeli; bunlar gibi çömlek işleri lükse kaçıyor. Bu günlerde insanların satın alacak daha önemli şeyleri var. Eğer hayatta kalacaksam, bu tür şeyler için parası olan insanların benim varlığımdan haberdar olmasını sağlamam lazım. Galeriler bunu yapmak için en iyi yoldur."

Beth masanın üzerinde duran plastikle kaplı menüyü eline aldı, ona saldırmamak için ellerini meşgul tutmak istiyordu. "Bizim ilk sanatçımız olmak istediğinden emin misin? Demek istediğim, daha adımız duyulmadı. Kimse gelmeyebilir."

"Sürekli orada olmak zorunda kalmadığım, sunumun dizginlerini tamamen elime aldığım ve orayı önceden ayırtarak temmuzda gelecek sanatçınız olduğum sürece, anlaştık demektir."

"İyi pazarlık yapıyorsunuz, Bay Denny!"

Jacob zümrüt yeşili gözlerini ona çevirdi. "İyi yaptığım tek şey bu değil, Bayan Philips."

Beth'in midesi takla attı. Boğazında düğümle, masa arkadaşının gözlerine bakmadan yemek yeme arzusuna sığındı. "Aç mısın?"

Jacob göz kırparak onun utancını dağıttı. "Hiçbir fikrin yok! Cidden yemek yemek istiyorum. Tosta ne dersin?"

***

"Peki ya Eski Ayakkabı Tamircisi'ne ne dersin?"

Yeni ışık sistemini yapması için elektrikçinin gelmesini beklerken Beth, Jacob'ı kaburgalarından dürttü. "Bu bir galeri için olabilecek en kötü isim!"

"Daha kötüsünü gördüm, inan bana."

Zeminin ortasında oturuyorlardı. Beth, Jacob'a öğrencilerinin resimlerini gösteriyordu. "İsim dedemin anısına olsun isterim."

"Senin için çok mu önemliydi?"

"Benim her şeyimdi. Dünyadaki en iyi adamdı. Bir eş veya aile sahibi olmaktan vazgeçip onun yanında kaldığım için herkes benim deli olduğumu düşünmüştü, ama hiçbir zaman benim kafamda bir soru işareti olmadı."

"Evlenmek ve çocuk yapmak için geç kalmış sayılmazsın."

"Hayır, ama o zamanlar bu kadar uzun yaşayacağını bilmiyordum."

"Doğru." Jacob küçük bir kızın kumdan kale yaptığı bir resmi alarak gülümserken, "Eğer bu çok özel bir soru olursa cevap verme: dedene bakmak zorunda kalmasaydın bir *eşin* olur muydu?" diye sordu.

"Ah, soru cidden özelmiş."

"Sana söylemiştim."

Beth omuzlarını silkti. "Olabilirdi. Hiçbir zaman emin olamadım, bu da bilmem gereken her şeyi açıklıyor. Bir yıl kadar çıktık, ama Bristol'da öğretmenlik yapıyordu ve buraya gelmek istemiyordu, ikimiz de uzun mesafeli bir ilişki istemiyorduk, sonuçta da bitti."

"Anlıyorum. Sonra hiç kimse olmadı mı?"

"Son üç yıldır ciddi bir şey olmadı, olanlar da uzun sürmedi. Çoğu bir an için burada olan, sonra yok olan turistlerdi. Peki ya sen?" Beth, cevabına büyük bir hayal kırıklığının eşlik edeceğinden endişelendiği soruyu sorarken buldu kendini. "Pendeen, Hayle veya Westbury'de bir Bayan Denny dolanıyor mu?"

"Büyükannem Westbury'de yaşıyor. Onun çok sevdiğim rahat bir ruhu var. Birkaç haftada bir gidip onun iyi olduğundan emin oluyorum, çünkü artık hareket edemiyor. Annem ve babam Pendeen'da ve Hayle'daki küçük, pis dairemde oranın sahibi olduğunu zanneden Oscar isimli bir kediden başka biri yok."

Çok memnun olmamış gibi görünerek Beth suları biraz daha test etmeye karar verdi. "Peki telefonun öteki ucunda, bu yeni galerinin nasıl olduğunu öğrenmeyi bekleyen bir sevgili var mı?"

Jacob güldü. "Kimse yok. Gerçi, tanışmış olduğum, bayağı da hoşlandığım birisi var ama."

Bilmem gerekirdi diye düşündü Beth ve gözlerindeki hayal kırıklığını Jacob görmesin diye, elektrikçi adamın park etmekle uğraşıp uğraşmadığını görme bahanesiyle camdan dışarı bakmak için ayağa kalktı.

Jacob çocukların resimlerini toplayarak iş tezgâhının üzerine koydu. Sonra camın önündeki Beth'e katılarak kolunu beline sardı.

"Hoşlandığım kızla yeni tanıştım. Onda bir şeyler var. Benim eserlerime karşı hissettiği heyecan mı, dedesine duymuş olduğu sevgi mi, zamanı yokken kendi iş yerini açma cesaretini göstermesi mi, galerisindeki ilk sergisinin anaokulu

çocuklarına ait olmasını istemesi mi, yoksa inanılmaz güzel olması mı benim kalbimi kazandı bilmiyorum. Ona bu gece çıkma teklif etmek istiyorum. Ne düşünüyorsun? Sence evet der mi?"

28. Bölüm

Abi çok yorulmuştu. Son üç gün; Sadece Sanat Galerisi olarak isimlendirilmiş galerileri için kartvizit sipariş vermekle başlamış, açılış için poster dizayn etmekle devam etmiş, öğlen için ikram servisi kiralamak, dizüstü bilgisayarında davetiyeler hazırlamak, oldukça fazla sayıda sanatçıyı – zaten yer ayırtmış oldukları için bir galeri kiralamaya doğrudan hayır demişti çoğunluğu –aramak, Stan için karton kutular almak, Surrey'deki evi için taşıma şirketi bulmak ve bir avukat seçmeyi içeren bir faaliyet fırtınasıyla geçmişti.

Jacob galerinin devamlı gelen bir *parçası* olmuştu ve Beth'le beraber galerinin sanatçı tarafını o kadar iyi düzenliyorlardı ki, Abi yavaş yavaş onlara engel oluyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Mantıksız düşündüğünü ve 2 Eylül'de yapılacak olan Çocuk Resim Partisi'nin açılışı için zamana

karşı yarışta bir çift daha elin yardımı olduğu için minnet duyması gerektiğini biliyordu, çünkü bu, Beth için yüklendiği bütün görevlere odaklamasına ve Abbey'nin Evi'nin satın alınmasına zaman tanıyordu.

O kadar meşguldü ki, Max ve Stan, Aziz Buryan'daki Chalk Towers korunaklı apartman dairelerine, iki boş daireden birini almak umuduyla onsuz gitmişlerdi. En sonunda Stan her ikisini de sevmişti, ama asansörün kolay kullanıldığını görünce, Viktorya Dönemi'nden kalan, restore edilmiş bir köşkün üçüncü katındaki daireyi seçmişti, böylece denizi yatak odasından görebilecekti.

Saatine bakan Abi'nin sırtı boyunca bir heyecan dalgası yükseldi. Şu anda Abbey'nin Evi'nde onun değerini saptayan bir emlakçı vardı. Stan'e, eğer isterse orada olmayı önermişti, ama o hayır deyince rahatlamıştı, çünkü düşük fiyattan faydalanacak kişi kendisi olacağından orada biraz tuhaf hissedecekti. Evin değerini etkileyecek bir şey yapmak istemiyordu.

Şu anda olan bütün şeyler arasında, çocukluk hayalinin gerçekleştiği gerçeğini düşünmeye vakit bulamamıştı. Bir parçası, bir şey olur korkusuyla bunu düşünme riskini almak istemiyordu. Ya değeri fazla yüksek olursa? Ya korunaklı apartman sahipleri Stan'in teklifini reddederse?

İçindeki belirsizlik ve kaygı fırtınasını kontrol altında tutan tek şey, iki gece sonra Max'le gidecekleri bilgi yarışmasını dört gözle beklemesiydi. Aklının bir parçası kayalık yol boyunca yaptıkları yürüyüşün anısına ve onun gözleriyle verdiği söze kayıyordu. Max çok fazla bir şey söylememişti ama onu asla yüzüstü bırakmayacağını biliyordu. Böyle hissetmenin basit, hatta safça olduğunu da biliyordu, fakat içinde bir şeyler bunun doğru olduğunu söylüyordu. Tek umudu Max'e aynı sözü verebilmekti.

Ancak yanındaki dikene dikkat etmesi gerekiyordu ve o dikenin yeni evinde gerçekten mutlu ve huzurlu olmasına engel olacağını biliyordu.

O dikenin adı Simon'dı.

Surrey'de her şeyi planlıyor olabilirdi. Onu aramayı daha fazla erteleyemezdi. Mesajlarıyla ilk saldırışından sonra ondan bir haber almamıştı ve bu, beklediği hakaret selinden daha da sinir bozucuydu. Max zaten kararlaştırılmış bir vasiyetnameye itiraz edilemeyeceğini söylese de, Simon'ın sırf inadına tatsız bir şeyler yapacağından emindi, çünkü o istediğini elde edememeyi hoş görecek bir adam değildi.

Bu konuda tek olumlu gelişme Adams ailesinin, kendi evlerini kiraya verecekleri için satış işlemlerinin beklemesine gerek olmadığına karar verdiklerini ve Abi kendine bir avukat ayarlar ayarlamaz el değiştirme işlemlerine başlayabileceklerini söyleyen Nigel Davison'ın onu araması olmuştu.

Otel odasında daha fazla kalırsa her şeyi çok fazla düşüneceğini bilen Abi, Sadece Sanat Galerisi'nin anahtarlarını aldı. Mousehole'da bir kır eviyle boğuşan Max'in rahatlatıcı sesini duyabilmek için onu arama dürtüsüne karşı koyarak, bugünün Sadece Sanat'ın stüdyo kısmını istediği şekilde ayarlayacağı gün olduğuna karar verdi.

Abi, Beth ve Jacob'ın, sergilenmek için kullanılacak seramikleri seçmeye Jacob'ın stüdyosuna gittikleri için etrafında olmamalarına minnettardı. Jacob'ı sevmediğinden değildi bu, sadece arkadaş canlısı bir insan değildi. Jacob sağladığı yardım söz konusu olduğunda hangi sanatçılarla iletişime geçecekleri, hangi ücretlerin Roundhouse ile aynı olduğu gibi sanki Tanrı'nın gönderdiği bir melekti, üstelik Beth'i inanılmaz mutlu ediyordu, ama bugün onları sarmaş dolaş görecek havada değildi.

Bunu düşünürken bile kendini azarladı. Beth mutlu olmayı hak ediyordu; yıllar boyunca öğrencilerini, arkadaşlarını, dedesine kadar herkesi kendinden önce düşündükten sonra, artık birisinin de onu düşünmesini hak ediyordu. "Kıskanıyorsun işte, olan bu," dedi kendi kendine.

Beth'i sevgilisi olduğu için kıskanmadığını biliyordu. Sonuç olarak onun da bir sevgilisi vardı. Max her seferinde aklının daha da ön köşelerine geliyordu ve yanında olmadığında onu özler olmuştu. İlişkilerinin erken zamanlarında bile Luke işe gittiğinde, ya da ortada olmadığında onu fazla düşünmezdi. Bunun aynı binada çalıştıkları için her zaman burun buruna gelebildiklerinden kaynaklandığını düşünürdü, ama kendini kandırdığını biliyordu. Luke'a karşı hissettiği sevgi gerçekti, ama onu Max'i sevdiği gibi sevmemişti. Max'le beraberken hissettiği sıcak, *sonsuza dek mutlu hissi* korkuttuğu kadar heyecanlandırıyordu da.

Beth gibi olmayı dilerdi. Jacob'ın yeni galerisine olan ziyaretinden sonra onun geceyi yalnız geçirmediğini öğrendiğinde, Beth'ten yayılan mutluluk ışıltısı adeta göz kamaştırıyordu. Ama Abi artık mutluluğu bu kadar kolay kabul edemiyordu, artık yapamıyordu bunu. Max'in ona asla Luke gibi davranmayacağını bilse bile, sevdiği biri tarafından kabadayılığa tekrar maruz kalmayacağına kendini ikna etmesi gerekiyordu. Bu da, her ne kadar Beth 'çok doğru' hissettiğini söylese de, gidip biriyle öylece yatağa giremeyeceği anlamına geliyordu.

Oturduğu yerden Jacob'a gülümseyen Beth, kıyafetlerini giymeden önce baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle bacaklarını kille kaplı stüdyo zemininde gerdi.

Yanında oturan Jacob sırıttı. "Saçı başı karışmış bir öğretmen kadar seksi görünen çok az şey vardır."

Beth çevresine baktı, atılmayı veya fırınlanmayı bekleyen bitmiş ve yarı bitmiş eserlerin müthiş, mest edici kil kokusu arasında dağılmış olan kıyafetlerini aradı. "Sen çok kötü bir çocuksun, Bay Denny. Şimdi üzerini giyin, yoksa galeri için ihtiyacımız olan şeyleri asla seçemeyeceğiz."

"Evet, öğretmenin!"

"Şakalaşmayı bırak çömlekçi adam, yoksa galeri için bütün yanlış şeyleri seçeceğim. Abi'ye ekim ve kasımda eserlerini gösterecek insanları bulmasına yardım etmek için saat bire doğru döneceğime dair söz verdim."

Beth'e, hiçbir zaman fırına erişememiş ve tekrar kullanılmaya hazır kil hâline getirilecek olan tozlu çömleklerin arasına düşmüş tişörtünü fırlattıktan sonra Jacob kendi tişörtünü giydi. Kot pantolonundan kil parçaları ve porselen tozunu silkerek, kocaman depoya doğru Beth'i yönlendirdi.

"Vay canına!" Beth bir seramik âşığının cennetine geldiğini anlamıştı. Zeminden tavana kadar ulaşan raflarda seçecek o kadar fazla şey vardı ki nereden başlayacağını bilmiyordu.

"Kolayca satılabilecek şeylerden başlayıp, kalitesiyle eş değer fiyat etiketlerine sahip parçalara doğru devam edelim mi?"

"İyi bir fikir." Beth'in nefesi kesilmişti ve bu planlanmamış sevişmelerinden kaynaklanmıyordu. Eğer Jacob'a âşık olmuş olmasaydı da, burayla ilgili her şey şuracıkta onun kalbini kazanmış olurdu. Jacob'ın onu yönlendirmek için burada olmasına minnet duyuyordu, çünkü o olmasaydı burayı tamamen toplayıp sonsuza dek galerinin bir parçası hâline getirirdi.

Yarım saat sonra Jacob, mavi üzerine Kelt haçı desenli iki düzine köy stili kupayı, bunlara uyan çeşitli büyüklükteki sürahileri ve birbirine karışan kahverengi sarmallarla bezenmiş, parlatılmanm ustalığı sebebiyle Beth'in baktığı her açıdan farklı bir renkteymiş gibi gördüğü üç büyük vazoyu toplamıştı. Adeta gözlerinin önünde renk değiştiriyormuş gibi, sanki sihirliymiş gibi görünüyorlardı.

"Pekâlâ, bunlar topladığımız küçük parçalar. Bu parçalardan depomda daha var, o yüzden mucizevi bir şekilde her şeyi satarsak tekrar stoklayabiliriz."

Her bir parçayı bolca balonlu naylon kullanarak dikkatlice saran Beth, insanların galeriden aldıklarını paketleyip koymak için kâğıt poşetler ve ambalaj satın almaları gerektiğini zihnine not ederken, çoktan Ali Baba çanağı olarak adlandırdığı üç vazoyu işaret etti. "Şunları da almalıyız. Bir servet değerinde olduklarını ve satılmayacaklarını biliyorum, ama onlar senin ellerinin ne kadar yetenekli olduğunu bas bas bağırmıyorsa başka ne bağırır bilmiyorum."

Jacob kahkaha attı. "Öyle mi? Sana az önce yaptığım dışında demek istiyorsun sanırım."

Beth ona bir rulo balonlu naylon fırlattı. "İltifat almaya çalışmayı bırak, Bay Denny ve o vazoyu paketle bakalım!"

29. Bölüm

Kolları, yiyecekle dolu karton bir kutuya sarılı olan Abi, Abbey'nin Evi'nin kapısını çalmak için dirseğini kullandı. Stan ona bir anahtar vermeyi önermişti ama onu almak doğru hissettirmemişti, en azından şimdilik. Öyle bir şey olmadan önce eve tamamen sahip olmak istiyordu.

"Ah, sen tam bir hazinesin." Stan kapıyı olabildiğince açtıktan sonra, Abi içeri girebilsin diye kenara çekildi. Arkadaşını mutfağa doğru takip eden Stan, onun etrafta dolaşarak aldıklarını yerleştirmesini duvara yaslanarak seyretti. "Bayan Teppit'e çok zaman kazandıracak bu. Sen iyi bir kızsın."

"Gerçekten benim için hiç sorun değil. Bütün yerel dükkânların nerede olduğunu öğrenmek beni mutlu ediyor. İnsanların turist olmayı bırakıp, yerlileşmeye başladıklarında dük-

kânlara bakış açısında inanılmaz bir fark olması çok komik."

"Farkına bile varmadan yerli olacaksın, emin ol!"

Abi güldü. "Oteldeki Barbara beni yerli olmanın en az on yıl kadar sürdüğüne ikna etti."

"En az yirmi yıl, ama sen yaparsın merak etme."

Boş karton kutuyu masaya koyan Abi çaydanlığı işaret etti. "Dışarı çıkmadan önce sana çay veya herhangi bir şey yapmamı ister misin?"

Stan cevap olarak karton kutuya baktı. "Ona ihtiyacın var mı?"

"Eğer istersen birkaç parça eşyanı toparlayabilirsin diye bırakmayı düşünmüştüm."

"Bir dakika oturabilir misin?"

Stan'in ses tonu o kadar ciddiydi ki, Abi anında mutfak sandalyelerinden birini çekti. "Ne oldu? Eğer evin satışı hakkında fikrini değiştirdiysen seni anlarım." Midesi kasıldı ama Stan'in söyleyeceği şeyin o olması ihtimaline karşı hiçbir duygusunu dışa vurmama kararlılığı yerini korudu.

"Ah, öyle bir şey yok. Tam tersi hatta." Stan, Sadie'ye, her zaman onunla birlikte olmuş arkadaşına baktı ve sevecen bir şekilde başını okşadı. "Bu yaşlı kızla son on yıldır beraberiz, biliyorsun."

Abi hiçbir şey söylemedi ama boğazına bir yumru oturmaya başladığını hissedebiliyordu. Eğer Stan ona Sadie'nin hasta olduğunu söylemek üzereyse, bununla başa çıkabileceğinden emin değildi ve Max'in bir duvara boya sürmektense burada olmasını her zamankinden çok diledi.

"Sorun şu ki: Aziz Buryan'a taşınmanın doğru karar olduğunu bilsem ve burayı terk etmekle ilgili fikrimi değiştirme-

sem de..." Stan derin bir nefes aldı. "Sadie'nin sizinle kalmasını düşünür müydünüz diye sormak istemiştim? Sizden çok şey istediğimi biliyorum, ama apartmanda hayvanların yasak olduğunu öğrendim."

"Ah, Stan! Çok üzgünüm. Hâlâ gitmek istediğine emin misin? Sen ve Sadie bir ikilisiniz. Birbirinize aitsiniz!"

Stan, arkadaşına bakarken sessizdi ve Abi onun konuşmaya devam etmeden önce kendisini toparladığını görebiliyordu. "Eminim. Ama iyice, uzun uzun düşündük, değil mi, yaşlı kız?"

Artık ondan çok Sadie ile konuşuyordu, bu da Abi'ye duyguları üzerinde hâkimiyet kazanmasına yetecek kadar zaman verdi.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Sen ve Max'in onu seveceğini, arada sırada onu ziyaret edebileceğimi ve sizin de onu bana getireceğinizi biliyorum," dedi Stan.

Kafasını hızlıca sallayan Abi, Sadie'nin kahverengi koca gözlerine bakarken ne söyleyeceğini bilemedi. "Stan, buraya her zaman gelebilirsin ve tabii ki Sadie kalabilir. Doğrusunu söylemek gerekirse, onun varlığı beni mutlu eder." Daha yumuşak bir şekilde ekledi. "Ama Max'in burada yaşamayacağını biliyorsun, değil mi?"

Stan'in hüzünlü yüz ifadesi bir gülümsemeyle değişti. "İlk başta değil belki, kızım, ama yaşayacak. O adam evlenilecek biri, o yüzden başkası onu kapmadan sen kapsan iyi edersin." Stan sadık köpeğine sessizce birkaç saniye daha baktıktan sonra tekrar konuşmaya başladı. "Pekâlâ, bana ne kadar iyi bir kız olduğunu kanıtlamaya ve gitmeden önce çaydanlığı ocağa koymaya ne dersin? Bir İngiliz'e yakışmayan *duygulardan* sonra bir fincan çay iyi gidebilir."

Stan'in mutfağına aşina olan Abi, daha sert bir şeyler içebilmek için oraya arabayla gelmemiş olmayı diledi. "Aslında Stan, sana bir şeyler söylemek istiyordum. Henüz söylemeyecektim, çünkü çok varsayım yapıyor olacaktım ama..."

"Neyin varsayımı?"

"Abbey'nin Evi'nin benim olması hakkında, aramızda anlaşmış olduğumuzu biliyorum ve evin değeri, satılan evimden daha düşük ve bu yüzden burayı alabilirim ama..."

Stan cümlesini onun yerine bitirdi. "Anlaşma yapılıp her şey imzalanana kadar olmuş kabul etmek istemiyorsun."

"Özür dilerim, ama evet. Sana güvenmediğimden değil, sadece bu o kadar uzun süredir benim hayalim ki, üstelik gerçekleşebileceğini de hiç düşünmemiştim. Uğursuzluk getirmekten korkuyorum."

"Bunu anlayabiliyorum. O yüzden," Stan çay fincanını narin ellerine aldı, "hayatın adil oynaması ve satışın başarıyla gerçekleşmesi için önlemimi aldım. Bu dünyadan göçüp gitsem de evi satın alabileceksin."

"Ne?" Abi'nin kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Avukat çocuk pazarlıklı satış işlerini halletmek için geldiği zaman ondan vasiyetnamemi değiştirmesini istedim. Ben ölsem bile, Abbey'nin Evi'ni alabilirsin. Tek fark; para bana gelmek yerine Avustralya'daki Sally'ye gidecek."

Abi gözyaşlarını daha fazla tutamadı. "Ah, Stan, ben..."

Yaşlı adam elini kaldırdı. "Hayır, sadece teşekkürü olduğu gibi kabul et. Hepimiz eninde sonunda gideceğiz ve eğer bu yolda bir iyilik yapabiliyorsak ne mutlu bize. Gün doğar doğmaz Sally'yi aradım ve bu durum ona da uyuyor. O yüzden her şey hallolmuş durumda. Her neyse, bana ne söyleyecektin?"

"Yedek yatak odasını senin odan yapmaya karar verdim. Bana gelecek tek ziyaretçi ağabeyim ve ailesi olacak, o da kırk yılda bir olacağından bir misafir odasına ihtiyacım yok. Özellikle ana yatak odası beş kişilik bir ailenin sığacağı kadar büyükken!"

"Ama Abi..."

"Hayır, Stan. Bunu yapmakta kararlıyım. Sen beni, bir yabancıyı, sırf ailesi çocukken burada yaşayacağı ile ilgili şakalar yaptığı için evine aldın. Bu çok iyi bir davranıştı ve şu ana kadar bana nazik davranmak dışında başka bir şey yapmadın. Senin için bir oda ayırmam ve böylece senin her zaman buraya gelebileceğini bilmem, benim için yaptıklarının yanında küçük kalıyor. Sonuçta Sennen'da Sadie'yle beraber tatil yapmayı isteyeceksin, değil mi?"

Stan bir süre çok sessiz kaldı ve Abi onun duygularıyla başa çıkamadığını, yapacak pratik bir şey bulmasına minnettar kalacağını düşündü. Stüdyoyla ilgili planlarını askıya alıp, Beth ve Jacob'ın onsuz iyi bir iş çıkaracağına güvenerek karton kutuyu tekrar eline aldı. "Pekâlâ, Bay Abbey, yemek odasındaki ıvır zıvırlardan bazılarını ayıracağımızı söylemiştin. Duygu selinde boğulmadan önce çaylarımızı alıp çalışmaya başlayalım mı?"

Stan'in yüzündeki gülümseme bulutların arasından çıkan güneş gibi aydınlattı odayı. "Harika bir plan." Masanın ve bastonunun yardımıyla ayağa kalktı ve musluğun yanındaki tepsiyi gösterdi. "Neden çayı ve aldığın bisküviyi tepsiye koyup getirmiyorsun? Çalışırken atıştırmamamız için bir sebep göremiyorum."

Bir saat sonra Abi ne kadar zor bir işi sırtlandığını anlamaya başlamıştı. "Bu kadar çok eşyan olduğuna inanamıyorum!"

"Yıllar geçtikçe birikti. Benim Mary'im biraz *istifçiydi.* Ama iyi seçerdi, onu da söyleyeyim. Garaj satışlarında ve yardım kermeslerinde kelepir şeyler yakalamakta ustaydı. Bazen orada burada bir şeyler satarak para bile kazanırdı. O öldükten sonra uzun zaman boyunca buraya girmeye gönlüm el vermedi, yavaş yavaş cesaretlenmeye başlamama rağmen, yine de onun eşyaları için hiçbir şey yapmadım. Korkarım, bu gördüğün buz dağının görünen kısmı. Dolaplar tamamen dolu ve ben olsam toparlayıcı bir yudum viski içmeden tavan arasına girmezdim."

Yemek masasının üzeri çoktan Viktorya Dönemi'ne ait bir düzine yağ lambası, birkaç Kelt perisi heykeli ve Abi ne olduğunu anlasa, çok değerli olabilecek koca bir kutu eşyayla dolmuştu.

Yemek masası odanın içinde Bayan Teppit'in tek odak noktası olduğundan, bütün süslerin üzeri kalın bir toz tabakasıyla kaplanmıştı ve ikisi de sırayla hapşırıp, tozun altında nasıl bir hazine yattığına bakıyorlardı.

"Keşke antikalarla ilgili bir şeyler bilseydim." Abi oldukça çirkin olduğunu düşündüğü çini bir kurbağayı elinde evirip çevirdi. "Bu bir servet değerinde mi, yoksa bulduğum ilk hayır kermesi için mahalle papazına vermem gereken bir şey mi bilmiyorum."

"Ben de." Stan çini tabağın arkasındaki yazıları okuma gözlüğüyle başarısız bir şekilde anlamaya çalışırken gözlerini kıstı. "Mary'yi bütün kalbimle sevdim ama hiçbir zaman bu tür ıvır zıvıra olan takıntısını anlayamadım." Sessizce iç çekti. "Acaba Max ev temizliği yapan birilerini tanıyor mudur?"

Abi kendini daha mutlu hissetti. Bütün bu eşyaları Max'le beraber ayırmak eğlenceli olabilirdi. "Bildiğinden eminim. Her türlü iş için birisini tanıyormuş gibi görünüyor. İşten

gelince ona sorarım. Buraya göz gezdirecek bir antikacı bile tanıyor olabilir, buradaki birkaç parçanın değerli olabileceğinden eminim ama ne kadar olduğunu bilmiyorum."

Mutlu bir şekilde her şeyi ayırıp sohbet ederken ikisi de saatin su gibi aktığını fark etmedi. Üç yığın sistemi oluşturarak – kesinlikle çöp, çöp mü bilemedim, sanırım değerli – daha hızlı çalışmaya başladılar ve ancak kapı zili çaldığı zaman kendilerini Stan'in anılarından çekip çıkarabildiler.

Kapıdakiler Beth ve Jacob'tı. "Selam, Abi. Telefonuna cevap vermediğin için meraklanmaya başladık. Her şey yolunda mı?"

Abi saatine baktı. "Aman Tanrım! Bu kadar zaman geçtiğini fark etmemişim bile. Neden içeri girip Stan'e merhaba demiyorsunuz?"

Arkadaşlarıyla yemek odasına geri dönen Abi şaşkınlıkla, "Stan!" dedi. "Dört saattir bu işi yapıyormuşuz! Beth ve Jacob geldi. Jacob sana bahsettiğim çömlekçi. Onlara stüdyoda yardım etmem gerekiyordu. İşe tamamen daldığımı fark etmemişim. Jacob, bu Stan Abbey. Stan, bu da Jacob Denny."

Onlar tokalaşırken, Beth şaşkınlık, dehşet ve merak karışımıyla çevresine bakındı. "Vay be!" Çöp yığınından bronz bir küllük aldı. "Bu kadar şeyi nereden aldın, Stan?"

"Buradaki her şeyi karım toplamıştı. Abi ve ben bunları ayırmaya çalışıyorduk. Onu çok tuttuysam özür dilerim."

"Yok canım, sadece o iyi mi diye merak etmiştim. Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Stan omuzlarını silkti. "Antikadan anlamadığınız sürece yok."

Jacob yemek masasının çevresinde dönerken, gözleri zar

zor kontrol edilen bir coşkuyla üzerindeki eşyaları taradı. "Bunun ne olduğunu biliyor musunuz, Bay Abbey?"

"Lütfen bana Stan de. Ve hayır oğlum, komik görünüşlü, mavi beyaz renkli bir vazo olduğunu görüyorum sadece."

Abi gülümsedi. "Ben bir tane şey daha ekleyebilirim. Doğu kökenli, komik görünüşlü, mavi beyaz renkli bir vazo. Sonrası bende de yok."

Jacob hiçbir şey söylemedi ama şişe şeklindeki vazoyu, Abi'nin ilk başta koyduğundan daha büyük bir dikkatle yerine bıraktıktan sonra kalaydan yapılma çiftli mumluğu eline aldı. İçindeki heyecan yüzüne vurmaya başladı ve Sotheby's ve Bonham's gibi kelimeleri öyle bir mırıldanmaya başladı ki, Beth, Abi ve Stan konuşmaya korkarak birbirlerine baktılar. Çömlekçinin masa boyunca hızla dolanarak daha da fazla parçayı bir araya toplamasını izlediler.

Bir süre sonra Stan dayanamadı. "Genç adam, manik hareketlerinden, ikinci kez bakmaya değer bir şeyler bulduğunu mu çıkarmalıyım?"

Jacob dikkatlice boğazını temizledi. "Bay Abbey, yani Stan, yanılmış olabilirim tabii ki, ama zannetmiyorum... yani, tam anlamıyla, elbette tarihler on yıl kadar oynayabilir..."

Beth, Jacob'ın heyecandan uçmaya başlayacağını önceden fark ederek, "Jacob, lütfen oturur musun? Sıçrayan kuklalardan mantık çıkarmaya çalışıyoruz sanki!" dedi.

"Üzgünüm." Jacob bir sandalye çekerek oturdu. "Kalbimi dinleyerek, bir çömlekçi olmadan önce açık artırmacı olmak için antikalar üzerinde çalışmıştım. Uzmanı değilim ama parçaları fena seçmem ve senin yerinde olsam Stan, acilen buraya bir uzman getirirdim."

Stan güldü. "Heyecanına minnettarım, oğlum, ama bunlar

sadece Mary'nin aldığı ufak tefek şeyler, o kadar da değerli olduklarını sanmam."

Jacob vazonun kenarını okşadı. "Stan, eğer istersen bir arkadaşımı getirip buradaki bazı şeylerin değerini öğrenebiliriz. Ancak bu vazonunkini değil."

"Neden?" diye sordu Abi, onun sesindeki gizli anlamı yakalamıştı.

"Çünkü stüdyoma koşup getirir getirmez, bu vazo balonlu naylona sarılarak sağlam bir kutuya konacak."

Yemek odasındaki diğer üç kişi birbirine boş bakışlar attı. Jacob yanılmış olma ihtimaline karşı konuşmak istemiyordu, ama hata yapmadığından emindi. "Eğer haklıysam, eğer gerçekten haklıysam... O zaman bir Ming vazosunun, ileri teknoloji güvenlik önlemleri olmayan bir evde durmasının hiç de iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum!"

30. Bölüm

Sadece Sanat'a geri dönüp, çocuk resimlerinin nasıl asılması gerektiğiyle ilgili Abi'nin fikrini alma düşünceleri uçup gitmişti. Odadaki bütün gözler Jacob'ın üzerindeydi.

Beth dağınık görünen yeni sevgilisine inanmayan gözlerle baktı. "Antikalarla ilgili eğitim mi aldın? Bundan emin misin?"

Jacob güldü. "Kıyafetler her zaman insanın içini göstermez, biliyorsun ve evet aldım. Hatta uygun bir saçım ve takımım bile vardı."

"Takım..." Beth hayaldeymiş gibi konuştu, sonra herkesin gözlerinin onun üzerinde olduğunun farkına vardı. Hızlıca, "Stan, bunlar senin eşyaların, birkaç tanesini satın alacak alıcı bulmanda Jacob'ın sana yardım etmesini ister misin?" diye sordu.

Stan öne uzanarak kalay mumluğu eline aldı. "Mary'im bunu çok severdi. Bense hep biraz çirkin olduğunu düşünürdüm."

"Çirkin mi?" Jacob dehşete düşmüştü. "Stan, on yedinci yüzyıldan kalma o! Hatta on altıncı yüzyıldan!"

"Çubuğun üzerindeki o fazladan soğanımsı kalay parçasını hiçbir zaman sevmemişimdir, sanki mumlukların bira göbeği varmış gibi görünüyor."

Abi kıkırdadı. Stan'in söylemek istediği şeyi görebiliyordu ama Jacob çok ciddi görünüyordu.

"O kısımlara ball-knop deniyor," dedi Jacob.

Beth kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Bunların bir çifti yedi bin kadar eder."

"Yedi bin mi?" Abi ve Beth aynı anda bağırırken Jacob'a döndüler. "Emin misin?" diye sordu Beth.

"Hiç bu kadar emin olmamıştım. Bunların bir çift olması ana unsur ve eğer dikkatlice bakarsanız," Jacob mumluklardan birini ters çevirdi, "alt kısmındaki çizgiye benzer izi görebilirsiniz; bunu yapan kişinin imzası."

Stan vazoya işaret etti. "Peki, ya o? Onun değeri ne kadar olur?"

Jacob bir süre düşündü. "Gerçeği söyleyeceğim, çok emin değilim. Açık artırmalar o kadar nankördür ki, tamamen gelen kişiye bağlıdır. Ama bu gerçekten bir Ming vazosuysa, ki bunun doğrulanması gerek, o hâlde yediden on bine kadar değişebilir."

"Aman Tanrım!" Stan'in eli ağzına gitti. "Abi, sanırım sana söylediğim o bir bardak viskiye ihtiyacım olacak."

"Benim de!" diye mırıldandı Abi. Saatlerdir çalışıyorlardı ve Stan de en az onun kadar aç olmalıydı. "Viski konusunda ciddi misin, yoksa gidip akşam yemeği için balık alayım mı?"

Stan kahkaha attı. "Yıllardır bu kadar çok balık ve patates kızartması yememiştim. Çok iyi olur. İstiyorlarsa herkese al. Bu kadar canlı misafirlerim gelmeyeli o kadar uzun süre oldu ki, en son ne zamandı hatırlamıyorum bile."

Abi yaşlı arkadaşına sevgiyle baktı. "Aziz Buryan'da yapacağın bütün partilere hazırlık oluyor. Tamamdır, ben çok açım. Max'i arayıp bize katılabilir mi diye soracağım."

Stan başını salladı. "İyi olur. Madende çalıştığım günlerin sonunda kurt gibi acıkırdım, bu yüzden fayans döşemeyle geçen bir günden sonra Max'in de acıkacağını tahmin ediyorum. Ona Sadie ile ilgili konuştuklarımızı da söylemen gerek."

Beth merakla Abi'ye baktı. "Sadie?"

"Eğer bana yardım etmek istersen balık almaya giderken anlatırım. Sen de geliyor musun Jacob, yoksa Stan'in *Alaaddin* mağarasında mı kalacaksın?"

"Ben kalacağım, tabii eğer senin için sorun olmazsa, Stan. Bunlardan birkaçının fotoğrafını çekip Peter'ın Müzayede Evi'ndeki bir arkadaşıma atacağım." Jacob bir anda sanki kendinden o kadar da emin değilmiş gibi arkasına yaslandı. "Ortalığı kırıp döküyorum şu an, değil mi? Bununla ilgili konuşmak ister misin, Stan, bunları satmak istemiyor olabilirsin. Yani, beni tanımıyorsun bile."

"Şu fotoğrafları çek bakalım, genç adam. Satmamaya karar versem bile soru sormaktan zarar gelmez. Mary'nin ne yapmamı isteyebileceğine karar verene kadar arkadaşına bir şeylerin sözünü verme yeter."

Ertesi sabah antikacı arkadaş Peter ofisinde mumluğu incelerken, Abi, Beth ve Jacob merakla oturuyorlardı. Beth'in görebildiği kadarıyla adam onları suyunu çıkarana kadar incelemişti ve ona hızlanmasını ve Jacob'ın tahmininin doğru olup olmadığını açıklamasını söylememek için kendini zor tutuyordu.

Abi, Beth'e baktı, onun merakını anlıyor ama yanlış yapması ihtimaline karşı Peter'ı zorlamak istemiyordu. Stan'in hayal kırıklığına uğramasına dayanamazdı. Bir parçası, umutlarının boşa çıkarılma ihtimaline karşı Jacob'ın bunların ne kadar değerli olabileceği bilgisini kendine saklamasını isterdi.

Sonsuza kadar sürmüş gibi hissettiren bir incelemenin sonucunda Peter mumluğu masasının üzerine bırakarak, kollarını kafasının üzerinde gerdi. "Haklıymışsın, Jacob. Bu gerçekten de İngiliz ball-knop mumlukları ve şayet tarihiyle ilgili bir şey söylemem gerekirse, muhtemelen 1680'lere ait."

"Aman Tanrım!" Abi'nin gözleri büyüdü. "Jacob, gerçekten de haklıymışsın!"

"Bu kadar şaşırmana gerek yoktu," dedi Jacob sırıtarak.

"Özür dilerim, Stan için çok fazla umutlanmaktan korkmuştum."

"Biliyorum. Keşke o da gelseydi." Jacob bu kadar değerli parçaları sahibinden almak istememişti, ama Stan bu kadar heyecanın ona fazla olduğunu, mumluk ve vazo hakkında haklı çıkması durumunda, Peter'dan randevu alacağını ve geri kalan eşyalarını gözden geçirteceğini söylemişti.

Peter kalay parçalardan birini tekrar eline alarak çevirdi. "Eğer bunları bir açık artırma kataloğuna koysaydım, ki bu-

nun olmasını umut ediyorum, onları 'on altı santimetre, on yedinci yüzyıldan kalma İngiliz kalay ball-knopları, işli ve dayanakları kabartmalı mumluklar' diye tanımlardım. Kulağa oldukça etkileyici geliyor, değil mi?"

"Evet, öyle." Beth onların değerinin ne kadar olacağını soracaktı ki Peter ondan önce davrandı.

"Ve onlara altı bin pound satış değeri koyardım, bu fiyat, alıcının koleksiyoncu olması durumunda artardı tabii."

Tahmininin yakınlığından dolayı ne kadar memnun olduğunu çok fazla göstermemeye çalışan Jacob, Peter'ın kapağını açıp içeri bakmaktan başka bir şey yapmadığı, kutusunda yatan vazoya baktı. "Peki, ya vazo? Ondan daha az emin olduğumu söylemem gerekiyor. Seramik olan her şeyi bilmem gerektiğini biliyorum ama Ming periyodu o kadar geniş ki, bir sürü olasılık var."

"1368'den 1644'e kadar sürdü. Seramik üreticiliğinde ve geliştirilmesinde inanılmaz bir yenilik dönemi olmuştu."

Jacob başını salladı. "O adamların fırınlarla ilk defa denedikleri şeyler merak uyandırıcı."

Peter önündeki meraklı suratlara baktı. "Direkt konuya dalmamı mı istersiniz, yoksa sinirlerinizi sakinleştirmek için önce bir fincan çay mı istersiniz?"

Hepsi aynı anda cevap verdi. "Dal!"

"Tamamdır!" Peter gülümsedi, odadaki heyecan bulaşıcıydı. Jacob'ın ortaya harika bir şey çıkaracağı kili eline alırken gösterdiği özene benzer bir dikkatle, vazoyu balonlu naylonundan yavaşça çıkararak, sanki yeni doğmuş bir bebek gibi tuttu.

"Evet, bu Ming." Antika uzmanı sözlerine devam ederken

odadaki herkes keskin bir nefes aldı. "Geç Ming dönemleri olduğunu söyleyebilirim, 1600'lerin başı belki. Kesinlikle Wanli İmparatoru'nun döneminden. O dönemlerde Çinliler sadece kendileri için çömlekçilik yapmayı bırakarak Avrupa'ya ihraç etmeye başladılar."

Abi duyduklarına hayran olmuştu ve mavi beyaz renkleri incelerken sandalyesinde öne eğilmeden edemedi. "İhracat için bu kadar erken dönemlerde seri bir şekilde üretim yapıldığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu."

Jacob araya girdi. "Aslında dünya çapında satıştan daha hızlı bir şekilde oldu bu, ama Ming için geçerli olması on yedinci yüzyılda oldu, yanılıyor muyum, Peter?"

"Kesinlikle. Jacob'ın iyi bir hocası olduğunu görebiliyorsunuz, değil mi?"

Beth başını salladı. "Bunları sana kim öğretti, tatlım?"

Jacob utanmış görünüyordu ve kafasını Peter'a doğru çevirdi.

"İyi de bir öğrenciydin üstelik. *Eski* kil yerine hippilik yaparak *yeni* kile âşık olduğun için seni hâlâ affetmiş değilim," dedi Peter.

Abi yeniden sabırsızlanmaya başlamıştı. "O hâlde bu o ihraç edilmiş parçalardan biri mi?"

"Evet. O zamanlar seramik ihracatının ana merkezi olan Jindezhen'deki fırınlarda üretilmiş olduğunu söyleyebilirim."

"Vay canına." Abi yeniden arkasına yaslandı. "Yani eğer Stan onları açık artırmaya vermeye karar verirse, ne kadarlık bir paradan bahsediyoruz?"

Peter vazoyu güvenli yatağına koydu. "İşte bu konuda biraz daha kararsızım. Erken Ming periyodundakiler kadar de-

ğerli değil, ama yine de kayda değer bir ederi var."

Abi sabırsızdı. "Kayda değer derken?"

"Size sadece kabaca bir tahmin verebileceğimi anlamalısınız. Açık artırmaya girdiğiniz zaman, o gün orada olan insanlara göre değişiyor her şey."

Abi ona katıldıklarını belirten arkadaşlarıyla göz göze geldi. "Anlıyoruz."

"Pekâlâ, o hâlde." Peter bilgisayarında birkaç tuşa bastı. "Eğer isterseniz satış odasındaki makineden kahve alabilirsiniz, bu sırada ben de hemen bir kontrol yapıp size fiyat söyleyeceğim." Onlara bakarak gülümsedi. "Merak etmeyin, sizi daha fazla çatlatmayacağım!"

Peter, Stan'in geri kalan garaj satışı ürünlerine bakma davetini reddedememişti.

Vazonun Ming olduğunu öğrendiği anda Abi, Max'i aramıştı, o da öğle yemeği saatinde müşterisinin evinden fırlayarak Stan'i görmeye gitmişti. Yaşlı adam genç arkadaşları kadar heyecanlıydı ve Peter'ı olabildiğince erken gelmeye ikna etmişti.

O akşam, herkes bir kere daha Stan'in yemek masasında oturuyordu. Peter, Jacob'ın ilginç bulduğu eşya yığınını düzenlerken, Stan üçüncü kez, "Onun Ming olduğundan emin misin, Peter?" diye sordu.

Verdiği değerler yüzünden ya hayal kırıklığına uğrayan, ya da şoka giren ve inanamayan insanlarla çalışmaya alışkın olan Peter sabırla yanıtladı. "Oldukça eminim. Evinizde

bulduğumuz bu şey, Bay Abbey, on altıncı yüzyılın sonundan veya on yedinci yüzyılın başından kalma, mavi ve beyaz renkli, şişkin haneli bir vazo. Hangi yıl olduğunu söyleyemeyeceğim."

Stan, Peter'ın keskin şerit olarak tanımladığı çizgilerle ayrılmış olan nilüfer deseninin üzerinde yumuşak bir şekilde parmağını gezdirdi. "Mary'min her zaman iyi bir zevki olduğunu biliyordum."

"Kesinlikle zevkli bir kadınmış, Bay Abbey. Burada mumluk ve vazo kadar değerli bir şey göremesem de, yirmi ile yüze pound arasında değerlenebilecek eşyalarınız mevcut. Bunlardan bazılarıyla oldukça iyi bir açık artırma düzenleyebilirsiniz. Ancak, eğer bir tavsiye vermeme izin verirseniz, mumluğu ve vazoyu satmak istediğinizde, Sotheby's, Christie's veya Bonham's ile iletişime geçmenizi öneririm."

Abi hayır işi için satış yığınına koymakta olduğu çini deniz fenerini az kalsın elinden düşürüyordu. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Böylece maksimum parayı alırsınız, ayrıca ciddi koleksiyoncular ve dünyanın önemli müzeleri de bundan haberdar olurlar."

Stan duyduğu şeye hâlâ inanamıyordu. "Peter, bu eşyaları satılması için Londra'ya göndermem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Eğer yapmak istediğiniz şey bu olacaksa, yani satmak; evet. Ama ben size sadece tavsiye veriyorum. Karar yüzde yüz size ait."

"Ama bunları oraya gönderirsem komisyon alamayacaksın, bu da bu kadar çok çalıştıktan sonra hiç adil görünmüyor."

Peter burada olduğu süre boyunca eli köpeğinin başından

bir kere bile ayrılmamış olan yaşlı adama gülümseyerek baktı. "Bu doğru, ama size bunu söylemeye vicdanım el vermedi."

Stan bir süre boyunca sessiz kaldı ve odadaki hiç kimse yerinden kıpırdamadı. Stan'in vereceği kararı beklerken hava ağırlaşmaya başlamıştı ve hem Abi ve Max, hem de Beth ve Jacob el ele tutuşmuş, heyecanla bekliyorlardı.

"Pekâlâ. Söyleyeceğim üç şey var." Stan oturduğu yerde dikleşti, sanki onun da kararlarını onaylayıp onaylamadığını kontrol edercesine Sadie'ye baktı. "İlki şu; Jacob, Max, Beth, Abi, size teşekkür ederim. Siz benim hayatıma girdiğinizden beri yeniden yaşamaya başladım. Sizden önce yavaş yavaş cansızlaşmaya başlamıştım. İkincisi; Peter sen çok iyi bir insansın ve hangi büyük müzayede evinin vazoyu kabul edeceğini düşünüyorsan, ona vazoyu verme işlerini üzerine alırsan çok sevineceğim. Mumluk bende kalacak. Onların çirkin olduğunu düşündüğüm doğru, ama Mary onları seviyordu, ben de Mary'yi seviyordum, dolayısıyla onları yeni evime götüreceğim. Zamanı geldiğinde de onları kızıma bırakacağım, o ne yapacağına karar verebilir."

Abi'nin kalbi sıkıştı, Stan'i uzun zamandır tanımamasına ve ne kadar yaşlı olduğu belli olmasına rağmen, onun ölüme oldukça yakın olduğu gerçeğini şu ana kadar tam anlamıyla fark etmemiş olduğunu anladı. Stan'in onun yanında olmayacağı düşüncesi sert bir darbe indirdi ve arkadaşının ölümüne, Luke'un ölümünden daha fazla üzüleceği gerçeği, Max'in elini bırakacak kadar güçlü bir suçluluk duygusu sapladı kalbine. Simon'ın sözlerini daha da fazla canı yanarak hatırladı; *fahişe.*

Max'in ona soru sorarcasına baktığının farkında olan Abi, Stan konuşmaya devam ettiği için, neden elini çektiğini açıklamak zorunda kalmayacaktı ve buna minnet duyuyordu.

"Ve en son olarak, Abi?"

Abi dikkatini yeniden topladı. "Stan?"

"Düşünüyordum da – bu tamamen sana kalmış tabii – burası çok yakında sana ait olacağına göre, buraya taşınıp taşınmayacağını sormak istemiştim. Otelden, Aziz Just'a gidip gelme masrafından kurtul diye hani. Demek istediğim, eski kunduracı dükkânı yürüme mesafesinde. Eğer bana ve Sadie'ye katlanabilirsen gelmene gerçekten çok seviniriz."

31. Bölüm

Abi eskimiş bankın üzerine kazınmış yazıyı okurken, Sadie çevresindeki bitkileri kokladı. Bankın üzerindeki yazıda, 'Çocukluğundan beri bu manzaraya bayılan sevgili Edna'nın anısına' buraya konulduğu söyleniyordu.

"Ben de Abbey'nin Evi'ni çocukluğumdan beri sevdim Sadie, ama bu daha benim olmadan Stan'in özel alanını işgal edebileceğim anlamına gelmiyor, değil mi?"

Sadie'nin kahverengi gözleri sözsüz yanıtını verirken parıldadı.

"Stan'in bunu istediğini söylediğini biliyorum, fakat gerçekten bunu mu istiyor, yoksa iyilik yapmak için mi söylüyor?"

Edna'nın bankında oturan Abi denize baktı, rüzgâr şiddetini artırınca deri ceketinin fermuarını çekti. Sadie onun bacaklarına uzanırken, onun sabırlı havası Abi'nin karışık düşüncelerini dizginledi. "Peki ya Max'e ne olacak, Sadie? O harika biri ve onu hak ettiğimden emin değilim. Ya sevmemi istediği kadar onu sevemezsem?"

Stüdyodaki gün çok uzun sürmüştü. Yapacak çok işleri olmasına ve zaman çok hızlı geçmesine rağmen Beth, Max'le neden bu kadar gergin olduklarını Abi'ye sormadan edememişti. Abi'nin sanatçı bulmadaki başarısı bile – kasımda stüdyo galeri için değişik yorganlar ören bir hanımefendi, ocak için yerli bir sulu boya ressamı – Beth'in en yakın arkadaşını incittiği yönündeki düşüncesini azaltmamıştı.

Dün akşam ve bütün gün boyunca Max'in aramalarına neden cevap vermediğinden kendisi bile emin değildi. Geçen gece Max'in bir şeyler içme teklifini, Stan'in teklifini düşünme bahanesiyle reddettiğinde, onun suratında oluşan hayal kırıklığını aklından çıkaramıyordu bir türlü. Sonra, Simon'ın suçlamaları kulaklarında uğuldamıştı ve Max'e, bardaki bilgi yarışmasına da gitmek istemediğini söylemişti.

Sadie'nin ona düşünmeye ihtiyaç duymasının güçsüzlük olmadığını söylemeye çalıştığından emindi, ama hissettiklerinden kaçamazdı, yoksa Max'i başkasına kaptıracaktı. Daha da kötüsü Max onun kalpsiz olduğunu düşünmeye başlayacaktı.

Diz çökerek Sadie'yi kucakladı. "Sen ne kadar yaşlı, bilge bir şeysin! Söyle bana, erkenden taşınmamı mı istiyorsun?"

Heyecanla sallanan kuyruk onun sorusuna cevap verdi. "Pekâlâ, o hâlde taşınacağım." Abi olduğu yerde kaldı, Sadie'nin kürkünün sıcaklığı ona cesaret veriyordu. "Max'e gelince, onun hakkında korkakça davranmayı bırakmam gerekiyor, değil mi?"

Kuyruğun sallanışı hızlandı.

"Bu kadar aptalca davrandığım için beni affeder mi sence?"

Sadie'nin kuyruğu bir kez daha sallandı.

Ayağa kalkan Abi, Sadie'nin kafasını, "Teşekkür ederim," diyerek okşadı ve ikisi beraber, Max'in bilgi yarışmasına yine de gitmiş olması umuduyla Old Success'e gittiler. Abi söylemek istediği şeyi telefonda söylemek istemiyordu.

Barın arkasındaki arkadaş canlısı adamdan, Sadie'yi bara sokmak için izin alan Abi derin bir nefes aldı ve yarışma sunucusu akşamın organizasyonunu açıklamayı bitirirken, ses çıkarmamaya çalışarak barın içinde ilerledi ve Max'i tek başına, kafası yarışma kâğıdına eğik bir hâlde buldu.

Odayı kaplamış olan ağır konsantrasyon havasını bozmak istemeyen Abi, onunla olan şansını tamamen bitirmediğini umarak fısıldadı. "Max? Sana katılabilir miyiz?"

Max'in yüzü, Abi'yi her gördüğünde beliren gülümsemeyle aydınlanmadı bu sefer, ama ilk soru okunurken, onu heyecanla karşılayan Sadie'yi gördüğüne çok sevinmiş görünüyordu. O an Abi ne kadar aptalca davranmış olduğunu anladı. Eğer şu son yirmi dört saattir içine kapanarak uzaklaşmasaydı, o da öyle karşılanabilirdi.

Max hiçbir şey söylemeden yanındaki sandalyeyi çekti ve Abi'ye fazladan bir kalem uzattı.

Onun sözsüz davetini kabul eden Abi oturarak, onu davranışlarıyla etkileyememiş olsa da, hiç değilse genel kültürüyle etkilemeyi umut etti.

"Kolay bir soruyla başlayacağız, bayanlar baylar." Sunucu, beyaz sakalıyla harika bir Noel Baba olabilecek, gözleri parıldayan, kocaman, neşeli bir adamdı. O parıltı, kafalarını patlatacaklarının habercisiydi.

"Kral Arthur Efsanesi'yle en çok ilişkilendirilen Kelt abidesi hangisidir?"

Abi daha kaleminin kapağını açmadan, Max, *Tintagel* yazmıştı ve Abi yenildiğini hissetti. Cevabını onaylayıp onaylamıyor mu diye kontrol etmek için ona bakmamıştı bile. Sorunun kolay olduğunu ve onun fikrini alması gerekmediğini biliyordu, yine de bir şekilde değersiz hissetmişti. Bunun için suçlayabileceğin tek kişi sensin diye düşündü.

"Aziz Austell Birahanesi'nin, yani bizim harika içeceklerimizi aldığımız yerin hangi birası, kısa süreli özel üretim olmasına rağmen o kadar popüler olmuştur ki, devamlı üretilmeye başlanarak markanın en çok satan birası hâline gelmiştir?"

Abi'nin hiçbir fikri yoktu, ama Max'in *Tribute* kelimesini büyük bir tatminle yazmasından, o biradan oldukça fazla içtiğini anlayabiliyordu.

Sorular ilerledi ve Abi hiçbirinin cevabını bilmediği için kendisini bir aptal gibi hissetmeye başladı. Her bir soru, yaşamaya karar verdiği ama hakkında en ufak bir şey bile bilmediği yerel bölgeye aitti.

En sonunda, saatler geçmiş gibi gelen bir süreden son-

ra yarışma sunucusu soru dağarcığını genişletti. "Londra'nın Great Russel Sokağı'nda bulunan müze hangisidir?"

Max omuzlarını silkerek Abi'ye baktı.

Kalemini eline alan Abi, British Museum'u öyle bir ferahlama havasıyla yazdı ki, Max düşmanca yaklaşımını azaltmadan edemedi.

Bir sonraki soru onların yüksek sesle gülmesine sebep olunca aralarındaki buzlar çözülmeye başladı. "Ming Hanedanı, Çin'de hangi yüzyıllar boyunca hüküm sürmüştür?"

Bundan sonra takım olarak çalışmaya başladılar. Sadie'nin kürkünü okşarken elleri sıklıkla birbirine değiyor, birbirlerinin gözlerine bakmasalar bile, konuşma şansı elde edene kadar barış ilan edilmesi her ikisi tarafca da kabul edilmiş gibi görünüyordu.

"Sonuncu soru bayanlar ve baylar, her zamanki gibi, biraz bela bir soru." Sunucu televizyondaki oyun programlarında, kazananı açıklamadan önce bekleyen tiplerin yaptığı gibi, sinir bozucu bir şekilde duraksadı, en sonunda sordu. "Bir çocuk masalı olan Külkedisi'nin orijinal versiyonu hangi ülkede ortaya çıkmıştır?"

"Ah, bunu ancak Tanrı bilir işte," diye mırıldandı Max. Bir ya da iki sorudan çok emin olamasalar da, şu ana kadar tüm soruları cevaplayabilmişlerdi.

Abi kâğıdı kendine çekerek cevabı yazdı

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Bunu nereden biliyorsun?" Max etkilenmiş görünüyordu ve istemese de, karşısındaki ufak tefek kadına karşı hissettiği, ama bastırmak için elinden geleni yaptığı duyguları bir sel gibi geri gelmeye başladı.

"Çocuk kitaplarına resim çiziyorum. Zamanında peri masallarını araştırmışlığım oldu."

Yarışma sunucusu bağırdı. "Pekâlâ, eğer yarışma kâğıtlarınızın üzerine isimlerinizi yazarsanız, onları toplamak için hemen yanınızda olacağım. Ben puanlamayı yaparken, neden kendinize içecek bir şeyler almıyorsunuz?"

Max konuşmak için ağzını açtı ama Abi ilk konuşan olabilmek için elini kaldırırken, sözler ağzından kendisini affettirebilmek için hızla döküldü. "Özür dilerim. Sana o kadar kötü davrandım ki, üstelik kendimi suçlu hissetmem dışında bir savunmam yok. Simon'ın Luke'u aldattığını söylemesini hâlâ üzerimden atamadım. Bunun da çılgınca olduğunu biliyorum, çünkü Luke hayattayken seninle hiç karşılaşmadık ve o öleli aylar oldu, ama Simon nokta atışı yaptı sanırım. Sonra, Stan ona taşınmamı isteyince ve sonsuza kadar aramızda olamayacağını söyleyince, benim tek düşünebildiğim şey Luke'un ölümü ve onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımdı. Seni de hayal kırıklığına uğratabileceğim ve-"

"Abi, önemli değil, ben-"

"Hayır, Max, önemli. Sadie ve ben daha az önce bununla ilgili konuşuyorduk."

Max, Abi'ye birazcık çılgınlaştığını net bir şekilde belirten bir sevgiyle baktı. "Sadie ve sen mi?"

"O oldukça bilge ve yaşlı bir kız, öyle değil misin, hayatım?" Sadie kafasını aşağı yukarı salladı. "Gördün mü?"

Max ve barmenin arasındaki gizli bir işaretten sonra masalarında peydahlanan şarabından bir yudum alan Abi açıklamasına geri döndü. "Senden hoşlanmaktan korktum. Hoşlanmaktan daha fazlasını hissetmekten korktum. Sadece el ele tutuştuğumuzu ve öpüştüğümüzü, yavaş gideceğimizi

konuştuğumuzu biliyorum, ama daha cana yakın olamadığım için kendimi kötü hissediyorum. Beth ve Jacob'ı beraber gördüğümde... O kadar mutlular ki, üstelik onların ilişkisi saniyeler içerisinde var oldu. Jacob'ın geldiği ilk günden beri tek bir geceyi bile yalnız geçirdiğini zannetmiyorum. Sana böyle bir şey vermeyi gerçekten istiyorum. Sadece, o tarz bir insan değilim ve-"

Max yine araya girdi. "Tabii ki öyle olacak, onlar daha önce hiç incinmemişler. Bize olanlar onlara olmamış. Lucinda beni çiğneyip bir kenara fırlattı. Onun üstesinden gelebileceğimi hiçbir zaman düşünmedim ve kesinlikle başkasıyla birlikte olmaya niyet edebileceğim asla aklımın ucundan bile geçmedi. Sen dul kaldın ve olduğun kişi değil, kocanın olmanı istediği kişi olarak yıllarca yaşamaya çalıştın. Bu gibi şeylerin üstesinden gelmek zaman alır. O yüzden, her ne kadar bedeninin üzerinde ilginç doğum lekeleri, dövmeler veya gizli izler var mı diye merak etsem de, benim de güvenmek için zamana ihtiyacım var. Sorun sadece sen değilsin yani," dedi ve gözlerinin içine bakarak ekledi. "Ayrıca bazı şeyler için alınmaya fazla meyilli olduğumu biliyorum. Stan'deyken elimi bırakman reddedilmiş gibi hissettirdi ve bunun için mantıklı bir açıklaman olacağını bilmeme rağmen, kendime kızdım ve benim hakkındaki fikirlerini değiştirdiğin konusunda kendimi ikna ettim. Hatta evi almaktan vazgeçip Stan'i öylece bırakabileceğini bile düşündüm."

Abi dehşete düşmüş görünüyordu. "Milyon yıl geçse de bunu yapmazdım!"

"Biliyorum."

İkisi de, onlara en az birbirleri kadar kötü olduklarını ima eden bir bakış atan Sadie'ye baktılar.

"Peki, Stan'in yanına taşınma teklifini kabul edecek misin?"

Abi omuzlarını silkti. "Emin değilim. Sen ne düşünüyorsun?"

"Stan taşındıktan sonra bile odasını istediği kadar tutmayı önerdin ve o aptal değil, Abi. Gerçekten istemeseydi sana bunu söylemezdi, inan bana. Bunun senin için iyi olacağını düşünüyorum. Her ikiniz için de geçiş dönemi olur."

Barın üzerine vurulan bira bardağının sesi duyuldu ve tüm dikkatler yeniden yarışma sunucusunun üzerinde toplandı. "Her zamanki gibi dostlar, sıkı bir yarış oldu! Kazananımız iki puan farkla birinci oldu. Kim olduğunu açıklamadan önce cevapların üzerinden geçelim."

"Dave, Kim Milyoner Olmak İster'e bağımlı olmadan önce böyle gereksiz saçmalıklar yapmazdı," diye mırıldandı Max.

Dave'in cevap listesini okumasını dinlerken Abi kıkırdadı. Onuncu sorudan sonra Max'e baktı, şayet hafızası ona oyun oynamıyorsa, şu ana kadar bütün cevapları doğru bilmişlerdi.

Yirminci soruya geldiklerinde Max elini Abi'ninkinin üzerine koydu. Abi yanlış bir cevap vermediklerinden hâlâ emindi.

"Ve son sorumuz, orijinal Külkedisi hikâyesinin hangi ülkeden çıktığı sorusunu sadece bir grup bildi, bayanlar ve baylar: Mısır!"

Dave doğru cevabı açıklarken diğer takımlardan yükselen, "Yok artık!" nidaları, Max'in, "Sen iyisin, kızım!" bağırışının üzerine çıktı. Abi'ye sarılırken, "Stan, bana bunu hep söylüyor," dedi.

Abi'nin yanakları kızarırken, Max'in gözleri parladı. "Umarım fazla iyi olduğumu söylemiyordur!"

Çok geçmeden Dave kazanan takımı açıkladı. "Bu gecenin galipleri, yirmi beş soruda, tam yirmi beş puanla Max ve Abi."

Alkışları zarif bir şekilde karşılayan Abi'nin yüzü, Dave masalarına ödülleri olan malt viski ile gelerek konuşmaya başlayınca kızardı. "Old Success'e hoş geldin, kızım. Nerelerden çıktığına dair hiçbir fikrim yok, ama Max'e şans getirdiğin belli. Zavallı herif tüm hayatını ikincilikle geçirdi. Şu ana kadar kazandığını görmemiştim."

Dave müşterilerinin yanına geri döndüğü zaman Abi, Max'e döndü. "Bu doğru mu?"

"Beni özetliyor gibi. Her zaman ikinciydim. Hiçbir zaman yeterince iyi olamadım. Lucinda bunu çok söylerdi. Onu şu an duyar gibiyim; 'Ah, Tanrı aşkına, Max, yapman gereken tek şey biraz daha uğraşmak.' İkinci en iyi olmaya gelemezdi hiç."

Abi'nin içinde Lucinda ve Luke'un tencere ve kapağı kadar uyumlu olacaklarına dair bir his vardı. "Benzerlerini çok duydum. Luke her zaman daha hırslı olmadığım için beni azarlardı. Olduğum yerde mutlu olduğumu hiçbir zaman anlamadı."

Max, Abi'nin elini tuttu. "İşte, başka insanları mutlu edecek bir iş yapmakla, para kazanmak için iş yapmak arasındaki fark bu. Bütün o hırs en nihayetinde insanı mutlu etmiyor, değil mi? Yani, eğer etseydi, sürekli fazlasını aramaktansa ellerindekiyle mutlu olurlardı."

İnsanlar içinde oldukları gerçeğini önemsemeyen Abi öne eğilerek Max'i dudaklarından hafifçe öptü. "Eğer böyle şeyler söylemeye devam edersen, Bay Pendale, seni yüksek ihtimalle asla bırakmayacağım."

"Bu iyi bir şey, çünkü senin beni bırakmana izin vermeme imkân yok! Pekâlâ, Sadie'yi evine bırakalım mı?"

"İkimizi de eve bırakmaya ne dersin?"

"Taşınacak mısın?"

"Eğer Stan taşınmamı hâlâ istiyorsa, evet. Hadi, gidip bunu beraber söyleyelim."

32. Bölüm

"Beth?" Abi, artık stüdyo galerinin ayrılmaz bir parçası haline gelen dizüstü bilgisayarının durduğu masasının önünde çalışıyordu.

"Evet, tatlım?" Beth radyoya eşlik etmeyi bırakarak zarflara soktuğu davetiyeleri kenara bıraktı.

"İki açılış yapmak istediğinden emin misin? Beni yanlış anlama, çocuklarının çalışmalarını görmeleri için bir aile açılışı, sonra da resmi bir açılış yapmak harika bir fikir, ama bütçemiz buna yetecek mi?"

"Biraz fazla savurganlaştığımı kabul ediyorum ama bunu yapmak istiyorum. Zaten sadece resmi açılış iş bütçesinden kesilecek, onu da, senin üç tane daha sanatçıdan sergi ayarlaman sayesinde borçsuz kapatabileceğiz. Aile olayı benim

için, o yüzden onu kendi cebimden ödeyeceğim."

"Bunu yapamazsın! Yani, yarı yarıya ödemeliyiz. Bütün her şeyi tek başına ödemen hiç adil değil."

Beth itiraz eder gibi kafasını salladı. "Bu konuda ısrarcıyım," dedi ve üzerinde adresler yazılı olan davetiye zarflarını işaret etti. "Sana iyi hissettirecekse, şunların posta ücretini ödeyebilirsin! Yiyecek, içecek, balon ve diğer şeyler benden."

"Ama..."

Beth elini havaya kaldırdı. "Dinle Abi, sen çizimlerinin üzerinde çalışırken çocuklar çevrende toplaşıp, seni ölümüne oyalayacaklar. İnan bana, Brandon ve yanındaki diğer ele avuca sığmaz çocukların ardı arkası kesilmeyen sorularıyla uğraşman bile benim için yeterli bir ödeme."

Abi güldü. "Eğer sen öyle diyorsan, öyle olsun!"

Gözlerini e-posta listesinde gezdiren Abi yutkundu. Beth'e olabildiğince erken bir zamanda kendi işine dönmesi gerektiğini söylemeyi aksatmıştı. Artık daha fazla erteleyecek vakti kalmamıştı. "Çizimlerimden bahsetmişken, Beth, sanırım yayınevimi olabildiğince zorladım. Artık çalışmam gerekiyor."

"Ah, lanet olsun! Çok özür dilerim. İş için seni bekleyen insanlar olduğunu bilmiyordum." Beth, Abi'nin programını etkilemiş olabileceği için dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

"Yok canım, önemli değil. Bana zaman borçlulardı. Luke öldükten sonra izin almamıştım. Dünyanın başımdan çekilip gitmesini umut ederek işime asılmış, onun içinde saklanmaya çalışmıştım. İlk başta iyi gelmişti, fakat uzun süre öyle devam edemiyorsun. En sonunda dayanamayıp buraya kaçtığım zaman, Genie Baskı bana daha önceden vermeyi önerdikleri yas iznini verdi. Ayrıca, çalışma saatlerim esnek ve ne zaman

istersem çalışabiliyorum."

"Artık iznin sona erdiğine göre, işlerin birikmiş olmalı."

"Tam olarak öyle. Gerçi merak etme, kimse çalışmadım diye beni kırbaçlamıyor. Ben çok şanslıyım, yayınevi için resim çizen üç kişiyiz ve her seferde üç kitap alıyorlar. Biz de hangi kitabın çizimlerini yapacağımızı sırayla seçiyoruz."

"Ah, bu çok iyiymiş! Yani her seferinde üç kitaptan en sevdiğinin resimlerini çizme şansın oluyor."

"Aynen. Ayrıca, sevdiğin kitap için resim çizmek çok daha kolay olduğundan, iyi bir çalışma yolu oluyor. Şimdilik sadece, Genie'deki patronlarıma işe geri döndüğümü söylemem yeterli."

"Evet diyeceksin, değil mi?"

"Tabii ki. Sadece, burayı doğru düzgün düzenleyip yürütmek için birkaç haftam daha olur diye umut etmiştim."

Beth arkadaşına gülümsedi. "Senin işin çoktan hazır bile, tatlım; senin yapacak işinin olması gerekir ki, insanlar gelip çizimlerine bakarak 'ay ne tatlı' desinler."

"Teşekkürler. Hazır bahsi geçmişken, The Pickle Twins'in yazarı ve Genie Baskı, duvara asmak için kitabın içindeki birkaç resmi kullanabileceğimizi söylediler, eğer sen de istersen tabii."

Beth heyecanla ellerini çırptı. "Onları açılış gününe kadar buraya getirtebilir miyiz sence?"

"Onlar zaten bende var! Sonuçta ben çizmiştim." Abi dizüstü bilgisayarının üzerine sevgiyle elini koydu. "Resimleri boyadığım ya da çizdiğim zaman, bebeğimin içine gidiyor hepsi. Sadece yazarın iznini almam gerekiyordu."

"Dijital versiyonlarının dışında orijinal çizimler yanında değildir herhâlde değil mi?"

Abi gülümsedi. "Onlar tam olarak benim kaçış listemde değillerdi." Bir an düşünceli göründü. "Resimleri yapım aşamasında göstermeyi mi düşünüyorsun?"

"Çocukların, en sevdikleri kitaplara harcanan emeği görmeleri iyi olurdu." Beth ayağa kalkarak Abi'nin arkasındaki duvarı gösterdi. "Burası nasıl dolduracağıma karar veremediğim tek yerdi. Eserlerinin yapım aşamalarının birkaç örneği mükemmel olurdu."

Abi bir anda midesinin bulandığını hissetti. "Bu onları almak için Surrey'e gitmem demek. Aile açılışına yetiştirmek için vaktimiz olacağını zannetmiyorum." Eve giderek Simon'la karşı karşıya gelme riskini almanın yapmak istediği son şey olduğunu eklemedi. Onu görme ihtimali düşük olmasına rağmen düşüncesi bile rahatsız ediciydi.

Beth çalıştığı yere, dedesinin eski tezgâhına geri döndü. "Ama bir ara gidip oradaki eşyalarını alman gerekmiyor mu? Yani, satış neredeyse gerçekleşmek üzere ve alıcılar yakında eve yerleşmek isteyecekler."

Abi bilerek gerçeği Beth'e söylememişti. Yapacak çok fazla şey olmuştu, ama şimdi, galeride tamamen aktif geçen bir haftadan ve Redruth'a sayısız kere gidip gelerek posterleri ve el ilanlarını hallettikten sonra iş yükü azalmaya başlamıştı. Kartvizitler ellerine ulaşmıştı ve Jacob'ın kontaklarıyla, Abi'nin ikna edici e-postaları ve aramaları sayesinde, gelecek yılın sekiz ayı çeşitli alanlardan hevesli sanatçılar tarafından ayrılmıştı.

Beth'in dikkatini Surrey'den çekmek isteyen Abi, "Peki, hangisini seçmeliyim? İlk hikâyeyi seçme sırası bende. Ha-

murumsu uzaylıları olan bir uzay hikâyesi mi, pembe peri prensesi masalı mı, yoksa oyuncak ayılar tarafından işletilen bir çiftliğin hikâyesi mi?" diye sordu.

Beth kaşlarını çattı. "Sorumdan kurtulmaya çalışmıyorsunuz değil mi, Bayan Carter?"

"Evet, çalışıyorum. Peki, hangisini seçeyim?"

"Hayatım boyunca bir daha pembe prenses masalı duymak istediğimi zannetmiyorum. Annem ve babam bana her zaman onlardan alırlardı. Benim biraz erkeksi olduğum, pembe ve pofuduk şeylerden nefret ettiğim gerçeğini hiçbir zaman anlamış gibi görünmüyorlardı."

"İtiraf etmem gerekirse, benim de çizmeyi en az sevdiğim hikâyeler onlar. Gerçi, eğer yorgunsam veya zamanım kısıtlıysa çok işe yarıyorlar. Güzel prenses hikâyeleri o kadar sabit bir konuya sahip ki, tekrar tekrar benzer ama farklı resimler üretebiliyorum."

Beth sırıttı. "Birazcık alaycı mıyız?"

"Ah, evet!"

Her bir hikâyenin açıklamasını Abi'nin omzu üzerinden okuyan Beth, "Ben olsam uzay olanı seçerdim sanırım. Hamurumsu uzaylıları sevmeyip ne yapacağız!" dedi.

"Anlaştık! Onlara bunu seçtiğimi söyleyeceğim, böylece ana karakterlerin ilk dizaynlarını kâğıt üzerine aktarmaya başlayabilirim." Abi bir e-posta yazıp yolladıktan sonra çaydanlığa doğru yol aldı. "Davetiyeleri postaya vermeden önce bir fincan çaya ne dersin?"

"Evet, lütfen," dedi Beth ve sohbeti Abi'nin istemediği yerlere çekti. "Surrey'e ne zaman gidip toparlanacaksın? Temizlik şirketinin koltuğun dışındaki bütün mobilyaları gö-

türeceğini ve taşıma şirketinin de kalan her şeyi alıp buraya göndereceğini biliyorum, ama sen böyle olmasını istemiyordun." Abi ikisine de birer fincan çay hazırlarken onu dikkatlice inceledi. "Öyle değil mi, Abi? Orayla vedalaşmamaktan pişman olmayacağını mı zannediyorsun gerçekten? Orada, çizimlerin gibi, kaybetmek istemediğin şeyler olmalı. Hem kıyafetlerinin geri kalanını almak istemiyor musun? Kocaman, insan azmanı bir nakliyecinin, iç çamaşırlarımı toplayıp bir karton kutunun içine tıkması fikri bana hiç hoş gelmiyor şahsen."

Abi, avukatı evin satışının yirmi gün içerisinde tamamlanacağını söylediğinden beri, kendisinin de pek çok kere düşünmüş olduğu şeyleri söze döken Beth'i dinledi. Hatta aynı gün, Sadece Sanat Galerisi'nin aile açılışı günüydü.

Değindiği noktaya daha fazla bastıran Beth ekledi. "Sen gidersen başımın çaresine bakabilirim. Jacob üzerinde çalıştığı işini neredeyse bitirdi ve buraya son dokunuşları yapmamda bana yardımcı olabilir. Hem hamurumsu uzaylı dünyasına kendini kaptırmadan gitsen senin için daha iyi olmaz mıydı?"

Abi'nin gözleri asılmak için hazır bir şekilde bekleyen yeni çerçeveletilmiş çocuk resimlerinin bulunduğu kutuya kaydı. "Haklı olduğunu biliyorum, ama ilk sergiyi açtığında burada olmak istiyordum."

"Olacaksın. Sensiz başlamayı hayal bile edemem. Her neyse, yeni sınıfım için gelecek dönemin derslerini düzenlemeye başlamam gerekiyor. Genellikle şu ana kadar çoktan bitirmiş olurdum."

Abi yutkundu, gitmek istememesinin gerçek sebebini dile getirmek istemiyordu. Onun yerine, "Stan'i şu anda tek başına bırakmak istediğimden emin değilim, benim orada olmama daha yeni alıştı. Onu sadece üç günden sonra tekrar bırakmak

acımasızca geliyor. Düzgünce yürüyüşe çıkarılmaya hızlıca alışan Sadie'yi de yüzüstü bırakacağımdan bahsetmiyorum bile," dedi.

"Bunların hepsi bahane gibi geliyor bana, genç bayan!"

"Biliyorum."

Kolunu arkadaşına dolayan Beth yumuşak bir sesle sordu. "Peki neden? Simon'ın orada olacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Mantıksal olarak, hayır. Oraya gelemez, eve giremiyor. Eğer ben gidersem emlakçıdan anahtarları almak zorundayım." Derince iç çekti. "Biraz aptalca, ama o kadar çok şeyin üstesinden geldim ki. Oraya geri dönmek... Orası eski *benle* dolu. Beni paspas etmelerine izin verdiğim için kendimi hiçbir zaman tam olarak affetmeyeceğim, ancak yine de o hisle hiçbir zaman savaşamadım. Bazı günler kendimi savunmaya kararlı hâlde uyanırdım, ama Luke bir şey söyler, ya da bana öyle bir bakış atardı ki karşı koyma arzum uçup giderdi. O ev, yenilgi ve başarısızlık hissiyle dolup taşıyor."

"Eşyalarını almak istemiyor musun? Özel şeylerini yani, mobilyaları değil, onları geride bırakmanı da anlayabilirim zaten, Stan evle birlikte neredeyse her şeyini satıyor ve bu yüzden çok fazla şeye ihtiyacın olmayacak."

"Sanırım birkaç parça eşya almak isteyebilirim."

"Hem resimlerinin burada olması çok güzel olur. Eninde sonunda ihtiyacın olacağı bir sürü resim malzemen olmalı. Onları taşıma şirketine emanet etmek istemezsin değil mi?"

Abi şüphelenmeye başlamıştı. "Bununla ilgili bayağı düşünmüş gibisin sanki."

"Belki de öyle yapmışımdır." Beth hem suçlu, hem de şa-

kacı görünüyordu. "Geri dönmek konusunda gergin olabileceğin ve yalnız gitmek istemeyeceğin gibi bir izlenim oluştu bende."

"Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey. Cidden."

"Beth!"

"Tamam, belki Max'e, buraya bir şeyler getirirken onun kamyonetinin senin arabandan daha fazla şey alacağını ima etmiş olabilirim ve belki emlakçından ailenin taşınmaya hazır olduğunu söyleyen bir telefon almış ve ona, senin eşyalarının ilk kısmını yarın alacağını söylemiş olabilirim."

Abi kekelemeye başladı. "N-Ne? Ya-yarın mı?" Bir an için sustu ve kendini toparlamaya çalıştı. "Burada yapacak çok şey var daha. Hem ya Max'e ne olacak? O kadar yolu birkaç kutuyu almak, sonra eve dönmek için gidip gelmek istemeyebilir. Hem onu bekleyen müşterileri olabilir ve-"

Beth kendinden çok memnun bir hâlde onun sözünü kesti. "Max bunu yapmayı istiyor, gece için her ikinize farklı otel odaları ayırtılmış durumda, kamyonet kutularla doldurman için boşaltılmış hâlde, ben Sadie'yi gece yürüyüşe çıkarırken, Jacob da Peter'ı, yerel satışlardan birinde satmak için kullanacağı birkaç antikayı seçmek üzere Stan'e götürecek."

Abi'nin ağzı sanki debelenen bir Japon balığıymış gibi açılıp kapanıyordu. Beth ona sarıldığı zaman da kendini debeleniyormuş gibi hissetti.

"Şimdi iyi bir kız ol, bilgisayarını kapat ve Abbey'nin Evi'ne geri dön. Birkaç parça kıyafet topla ve erkenden yat. Max yarın sabah saat altıda seni alacak."

33. Bölüm

Max saat altıya on kala mutlu bir şekilde Abbey'nin Evi'nin kapısını çaldığında, kapıyı üstünü giyinmiş olan Stan açtı.

"Günaydın, oğlum, yolculuğa hazırsın değil mi?"

"Uyanık olmanı beklemiyordum, dostum. Abi seni uyandırmadı, değil mi?"

"Yaşlandıkça daha erken kalkıyorsun, inan bana. Abi içeride." Stan mutfağa doğru ilerledi ve inanılmaz güçlü bir kahveyi suratını buruştura buruştura içen, üstünü giyinmiş ama birazcık yorgun görünen Abi'yi gösterdi.

"İyi misin, kızım?" Max, Abi'nın kafeini resmen damarlarına enjekte etme manzarasına kaşlarını çatarak baktı. "Hasta mısın yoksa?"

"Sadece gerginim! Bununla gerçekten yüzleşemeyeceğim."

Max omuzlarını silken Stan'e baktı, sonra sandalyeyi çekerek oturdu ve masanın üzerinden uzanarak Abi'nin elini tuttu. "Daha önce gittin ve o salak emlakçıya haddini bildirdin. Bu harikaydı ve seninle gurur duymuştum!"

"Öyle mi? Teşekkür ederim." Abi iç çekti. "Bak Max, bunu yaptığın için çok iyisin ve oraya gitmem gerektiğini biliyorum. Beth haklı, eşyalarıma ihtiyacım var, bazı resim malzemelerim bitti bile ve orijinal resimlerimi kaybetmeyi de hiç istemem."

"Ama?" Max sanki bir çocuğu ikna eder gibi konuşuyordu.

"Ama Simon'ı tekrar aramaya hiçbir zaman cesaretim olmadı. Evdeki bazı eşyalar Luke'un ve eminim o, bu eşyaların satılmasmdansa Simon'a ve anne babasına gitmesini tercih ederdi."

Max dikkatlice konuşmaya başlamadan önce bir süre düşündü. "Luke'un senin istediğin eşyaları da olmalı, değil mi? Sana iyi zamanlarınızı hatırlatan birkaç parça, fotoğraflar belki?"

Abi, Max'in elinden elini çekti ve alyansını parmağında döndürmeye başladı. "Bu. Bunu tutmak istiyorum." Duraksadı, devam etmek istediğinden emin değildi, ama Stan, Sadie'nin ne yaptığına bakmak bahanesiyle odadan çıktığı için konuşma ihtiyacı hissetti. "Luke bunu bana verdiği zaman mutluyduk. Bazen bu çok saçma geliyor ama öyleydik. O zamanlar genelden farklı olmayı seven oydu, iş adamı tarzında hiç değilse. Kalıba uymayan bir karısı olmasından gurur duyuyordu."

"Terfi edene kadar," dedi Max.

"Evet. O terfide onu bu kadar büyük ve çabuk bir şekilde değiştiren ne olduğunu bilmiyorum. Sonrasında, kendisi için seçtiği yaşam tarzına kesinlikle uymayan bir eşi olması eğlenceli gelmemeye başladı. Biraz antika ve bilgisayarsız dönemin zirvesinden kalmış bir düşünce gibi geldiğini biliyorum, ama öyleydi. Özür dilerim, bunları sana daha önce anlattığımı biliyorum. Çok iyi uyuyamadım. Giderken iyi bir yol arkadaşlığı yapamayabilirim, üstelik yol da çok uzun."

Max ayağa kalktı. "Bence bir yastık alıp uyumalısın. Eğer şimdi çıkarsak, ben kahve ve kahvaltıya ihtiyaç duyana kadar üç saat uyuyabilirsin."

Abi kalktı ve kollarını onun rahatlatıcı gövdesine doladı. "Sen harikasın."

Otel için hazırladığı sırt çantasını alan Abi, gerginliğinin eski evine gitmeleri kadar Max'le aynı otelde kalacak olmalarından da kaynaklandığını biliyordu. Ayrı odalarda kalacak olmalarına rağmen, sonraki iki günü arkalarında bırakıp, Cornwall'a güvenle geri dönünce çok daha iyi hissedeceğinden emindi. Stan'e sarıldı, ona iyi olacağından emin olup olmayacağını sorarak yaşlı adama kahkaha attırdı.

"Kızım, Sadie ve ben yıllardır kendi başımızın çaresine bakıyoruz. Git hadi!"

Ön koltuğa bir yastıkla yerleşen Abi sokaktan çıkmadan gözlerini kapattı. Alıştığından daha yüksekte otursa da, ne kadar güvende hissettiğine inanamıyordu. Luke her zaman olabildiğince fazla insana hava atmaya çalışarak araba kullanırdı. Max'in sürücülüğü, tıpkı yaptığı her şeyde olduğu gibi düzgün ve dikkatliydi. Midesindeki endişe düğümü iyi kalpli bu adamın varlığıyla çözülmeye başladı.

Max aracını dar köy sokağına doğru yönlendirdi. "Uyudun mu?"

"Deniyorum"

"İyi kız." Direksiyonu, başka bir aracın dar yolun diğer tarafına geçmesine müsaade edecek kadar yana kırdıktan sonra A30'a çıkarlarken konsantre oldu. "Abi, sana kişisel bir soru sorabilir miyim?"

"Evet."

"Hâlâ çocuk istiyor musun?"

"Evet."

"İyi. Ben de istiyorum. Şimdi uyu bakalım."

Abi'nin kalbi stüdyo masasına dönüp, hamurumsu uzaylılar çizmeye başlamadan hissetmeyi ummadığı mutlu bir sıcaklıkla kaplandı.

Beth telefonundaki takvime baktı. Nasıl olur da çoktan Ağustos'un 25'i gelebilirdi ki? Yaz tatillerinin ışık hızıyla geçmesine alışkındı ama bu sene zaman resmen yok olup gitmişti. Düzgün bir tatil yapmamış olsa bile, bu sefer ağustos sonlarında normalde hissettiğinden çok daha fazla şey başardığım hissetti.

Stüdyo galerinin tam ortasında dikilirken, Max'in Abi'yi Cornwall'daki ilk akşamında bar lokantasında kurtardığından beri ne kadar çok şey yaşadıklarını düşündü. Sadece dedesinin dükkânıyla ilgili kesin bir gelecek oluşturmakla kalmamış, ayrıca yeni bir arkadaş, bir iş ortağı ve harika bir sevgili kazanmıştı. Abi evini aramak için gelmeseydi bunların hiçbiri olmayacaktı.

Bir an için Abi ve Max'in ne yaptıklarını düşündü ve Abi'nin nasıl bir lüksün içinde yaşamış olduğunu gördüğünde Max'in korkuya kapılmayacağını umarak, dikkatini yeniden elindeki göreve odakladı. "Pekâlâ," dedi kendi kendine. "Gidip portakal suyu ve plastik bardak almanın, aile açılışı için cupcake ve çikolatalı kek sipariş etmenin vakti geldi, resmi açılış için alınması gereken şampanya, portakal suyu ve tek ısırımlık sosyetik yiyeceklerden bahsetmiyorum bile." Galerinin yeni çek defterini ve banka kartını alarak para harcamaya gitti.

Peter, Mary Abbey'nin garaj satışından aldığı kelepir eşya yığınından, Peter'm Müzayede Evi'nde gruplara veya bireysel olarak katılanlara satmak için orta değerde birkaç antika seçerken, Jacob orada olmaktan büyük bir mutluluk duyuyordu.

"Biliyor musun?" Peter minyatür madenci lambasını elinde çevirdi. "Bunlardan bazıları müzayede evinde çok para etmez, fakat turistik bir dükkânda daha değerli olabilirler. Beth galeride böyle birkaç parça satmayı düşündü mü? Eğer kirayı ödemeye yanaşan bir sanatçı bulamadığı aya denk gelirse, Stan adına satmak için yeterince ıvır zıvır var burada. Kazandıklarını paylaşabilirler," dedi.

"Bu harika bir fikir. Sağ ol, dostum." Jacob çiniden yapılmış küçük bir madenci figürünü paket kâğıdının içine sardı. "Stan uyanınca ona sorarım."

"Bayağı iyi horluyormuş," dedi Peter ve Stan'in uyuduğu odanın açık kapısından yankılanan horlamasını dinleyerek gülümsedi. Satış için ayırdığı son parçayı yere koyarken te-

lefonu çaldı, kısa bir konuşmanın ardından telefonu kapattı. "Kabul edilmiş."

Jacob masanın altından yedek bir karton kutu alarak, satış odası için ayrılan eşyalarla doldurmaya başladı. "Ne kabul edilmiş?"

"Ming vazosu. Londra'daki bir sonraki satışa girmiş."

"Yok canım! Bu harika bir şey. Bunun için de sağ ol, dostum. Peki, bir sonraki satış ne zaman?"

"Geç ürün olarak girdiğimize göre, oldukça yakında olmalı. Umarım sorun olmaz, çünkü Christie's'dekiler bir satış sırası verdiklerinde reddedilecek tipler değiller."

"Christie's mi? Dünyanın her yerinden alıcıların geldiği, Londra'nın ana müzayede evi olan Christie's mi?"

"Ta kendisi."

"Bunu yapmayı nasıl becerdin?"

"Cazibe, dostum, cazibe."

Hiç ikna olmamış görünen Jacob ayağa kalkarak cebinde telefonunu aradı. "Stan uyanık mı diye bakıp ona haber vereceğim, sonra da Beth'i arayacağım. Bu harika bir şey. Sevinçten havaya uçacaklar. Tarihi tam olarak ne zaman?"

"2 Eylül."

"Burada mı yaşıyordun?"

"Evet." Abi kamyonetten indi ve Simon'ın çalıların arasından onun üzerine zıplamasını bekleyerek çevresine şüpheyle baktı.

Bacaklarını geren Max kamyonetin arkasına doğru yürüdü ve boş iki kutu çıkardı. "Bunu yapmaya hazır mısın, kızım?"

Avucundaki anahtarları sıkan Abi azıcık bir inançla kafasını salladı.

"Hadi kızım, eşyalarını aldıktan sonra diğer her şeyi temizlikçi adamlara ve taşıma şirketine bırakabiliriz. En fazla üç saat sonra otobanda akşam yemeği arıyor olacağız."

Ön kapısına yeni bir anahtar takmak tuhaf geliyordu, ama içeri adımını atarken evin tanıdık hissi geri geldi. Max hemen arkasındaydı ve Luke'un hayaletinin, her zamanki gibi zihninde ortaya çıkıverip emirler yağdırmaya başlayacakmış gibi hissettirmediğinin farkındaydı.

Pratikliğini koruyan Max. "Pekâlâ, mutfaktaki koltuğu istediğini biliyorum. Buradan başka bir şeyi istiyor musun, yoksa önce oturma odasına mı gidelim?"

"Yatak odama, banyoya ve stüdyoma gitmemiz gerek. Başka bir yere gerek yok."

"Emin misin?"

"Evet. Hadi gel, şu işi bitirelim." Abi kaçma arzusundan doğan bir hızla stüdyosuna doğru yürüdü. "Şuradaki çekmeceli sandığı görüyor musun?"

Max tek bakışta bir servet değerinde olduğunu söyleyebileceği sepet örgüsü sandığa baktı. "Evet, görüyorum."

"Ben yatak odasından istediğim kıyafetleri alırken, onun içindeki her şeyi bir kutuya koyabilir misin?"

"Tabii, ya da istersen sandığı alıp kamyonetin arkasına yükleyebilirim. Oldukça kaliteli bir mobilya bu. Eve döndüğünde stüdyondaki masanın arkasında çok iyi görünürdü."

Cornwall'daki yerine 'evi' demesine bayılan Abi onu onayladı. "Gerçekten iyi olurdu. Teşekkürler, Max! Tek hamlede taşıması da daha hızlı olacak. Bunun dışında, bu odadan istediğim diğer şeyler; şu kullanılmamış kanvas yığını, şuradaki resim çantaları ve şövaleler. Eğer ben bavulumu hazırlamaya gidersem bunların hepsini halledebilir misin?"

"Kesinlikle, hanımefendi."

"Tekrar ediyorum; sen bir harikasın."

"Daha sonrasında bir ödül bekleyeceğim ama."

Bir tereddüt alevi Abi'nin vücudu boyunca dolandı. Seksi mi kastetmişti? Bugün, eski evine yaptıkları ziyaretten sonra, bitkinlik ve gerginliğin ağırlığı üzerindeyken olmazdı.

Max gülümsedi. "Bu kadar endişeli görünme! Sadece akşam yemeğinde fazladan bir porsiyon patates kızartmasını kastetmiştim. Burayı şimdi hallederim."

Birazcık komik hisseden ama bunun kendi suçu olduğunu bilen Abi, Luke'la paylaşmış olduğu yatak odasına gitti ve geniş gömme dolabın içerisinden tasarım bir bavul çıkardı. Burası bir dolaptan çok, küçük bir odayı andırıyordu ve neredeyse boştu. Luke'un bütün takım elbiselerini ve diğer kıyafetlerini haftalar önce hayır kurumuna bağışlamıştı ve kıyafetlere hiçbir zaman ilgisi olmadığından, kendi alanı doluluktan çok uzaktı. Geride kalmış birkaç elbisesini askısından çıkararak, özenden çok aceleyle bavula koydu, sonra da birkaç çift ayakkabı, bir çift çizme bavuldaki yerini aldı. Bir başka bavula kazaklarını ve tişörtlerini yerleştirdi, tam ortalarınada da bir kucak dolusu iç çamaşırı attı. Bavulları kapattı ve Max'in neler yaptığına bakmaya gitti.

Son bavulun tekerleklerini vura vura merdivenden inerken telefonu çaldı. "Selam, Beth. Hızlıca toparlanıyoruz, ora-

da işler nasıl?" Beth olanları iletirken onun ses tonundaki heyecanı ve paniği fark etti. "Ne? Christie's mi? Bu inanılmaz! Stan çok mutlu olmalı. Açık artırma ne zaman?"

Beth cevap verdiği zaman Abi'nin mutlu yüz ifadesi geldiği gibi yok oldu. "Lütfen, bana şaka yaptığını söyle? Asla zamanında yetişemeyeceğiz... Tamam, pekâlâ, Max'e söyleyeceğim," derken ön kapıya geldi ve bavulu kamyonete doğru götürecekken olduğu yerde kalakaldı. Yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu. "Simon!"

"Ne?" diye ciyakladı Beth. "Onun orada ne işi var?"

"Kapatmam lazım." Abi panikle telefonu kapattı ve kamyonete doğru koşmaya başladı. Bu sırada gördüğü son şey Max'in havada uçan yumruğu oldu.

34. Bölüm

"Simon! Sen burada ne bok yiyorsun?"

"Ah, işte bu komik! Asıl senin ve fazla şişirilmiş gorilinin ne işi var burada?" Simon gözünü eliyle tutmuştu. "Bu arada, onu fiili saldırı sebebiyle tutuklatacağım."

Abi, Simon'ın elindeki telefonu çekerek aldı. "Gerçekten mi? Peki şirketin, senin haneye tecavüzden tutuklandığını ve kavga çıkarmaya yönelik davranışlarda bulunduğunu duyunca ne düşünecek?"

"Sen burada bile değildin. Ne olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok. O odun hiçbir şey yokken bana yumruk attı. Onu hırsız sandım."

Max'in burnundan duman çıkıyordu neredeyse. "Kamyo-

nete binmek üzereydim, onun geldiğini duymadım. Bir anda beni kuvvetle geriye çekti ve bağırmaya başladı. İçgüdüsel davrandım. Yaptığım nefsi müdafaaydı!"

Abi kollarını göğsünde kavuşturarak kayınbiraderine baktı, kanı damarlarında o kadar hızlı dolaşıyordu ki, sanki vücudu saf öfke ve adrenalinle çalışıyor gibiydi. "Hangi hırsız böyle bir evi gün ışığında soyar ve sadece çekmeceli bir sandıkla, resim malzemelerini alır? Ne yani, malzemeleri inanılmaz bir dikkatle kamyonetin arkasına yerleştirdikten sonra kaçıp gidecek miydi? Hem düşündüm de, satılık bir evden çıkarılan eşyaları birilerinin kamyonetin arkasına koymasında ne gibi bir tuhaflık var?"

Simon hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyordu. "Nakliye kamyonu değil bu!"

"Hayır, değil. Ama bu kamyoneti daha önce, Cornwall'da benim hayatıma davetsiz bir şekilde girdiğin zaman görmüştün. İyi bir noktaya değindim şimdi, değil mi? İddianameye adam kaçırmayı da ekleyebilirim. O olay için bir sürü görgü tanığım var."

Max'e dikkatli bir şekilde bakan Simon elini Abi'nin dirseğine koyarak, baş başa konuşabilmek için onu yanına çekmeye çalıştı. "Bak Abi, sadece senin için endişelenmiştim."

Onun elini kolundan öfkeyle silkeleyen Abi direndi. "Hayır, endişelenmemiştin. Hem ne söylemen gerekiyorsa burada, Max'ın önünde söyleyebilirsin. O bana şu son haftalarda, seni tanıdığım onca yıldan daha fazla arkadaşlık yaptı. Bana yardım etti, beni destekledi ve bana göz kulak oldu. Bana aptalmışım ya da yetersizmişim gibi hissettirmedi. Hayatın asaletinin ve insanları mutlu etmenin, ihtiyacın olmayan şeyleri alıp gösteriş yapacak parayı kazanmaktan daha değerli olduğunu anlamış biri o."

Max, Abi'nin arkasına geçerek kolunu koruyucu bir şekilde omzuna koydu. "Eğer durup düşünseydin, Bay Carter, Abi'nin eşyalarını toplamaya geldiğimizi anlardın. Belki de bize neden burada olduğunu söyleyebilirsin?"

"Neden sana cevap verecekmişim?"

"Bana değil, Abi'ye cevap vermen gerekiyor."

"Ben buraya göz kulak oluyorum. Ağabeyimin eşyalarına ne olacağının umurunda olmadığı belli, bu yüzden evin yeni sahiplerinin kim olduklarını bulup, Luke'un eşyalarını satmadıklarından emin olmaya çalışırım diye düşünmüştüm."

Abi, kayınbiraderinin öfkeyle çarpılmış suratına bakarken sinirle konuşmaya başladı. "Sen ya delisin, ya paranoyaksın, ya da her ikisisin. Ama diğer yandan, buraya gelişin uygun oldu aslında. Buradaki işimizi bitirdiğimizde seni arayacaktım. Ağabeyinin eşyalarının geri kalanını alabilirsin. Ben istediğim her şeyi aldım."

"Evet, tabii. Sanki buna inanacaktım da!"

Max'in koluna dizginleyici bir şekilde elini koyan Abi devam etti. "Simon, sana bunu son kez soruyorum, çünkü bugünden sonra seni bir daha görmeye niyetim yok; ne istiyorsun? Bu çılgınlığının amacı nedir?"

"Sen! Tabii ki sen!"

Simon'ın *her zaman kontroldeyim* maskesi birazcık kayar gibi oldu ve sadece bir saniyeliğine Abi gerçek Simon'ı görüp görmediğini merak etti.

Simon sesinde hafif bir yenilgi belirtisiyle konuşmaya devam etti. "Luke hiçbir zaman senin değerini bilemedi. Hiçbir zaman senin ne olabileceğini göremedi."

Abi gözlerini kıstı. "Ne olabileceğimi mi?"

"Evet! Eğer izin verseydin müthiş görünürdün; iş adamının mükemmel eşi. Seni o kadın yapabilirdim."

Abi şaşkınlıkla ağzını açtı ama bir şey söyleyemeden geri kapattı. Simon öne doğru uzanarak onun ellerine yapıştı. "Hâlâ geç değil, Abigail! Bu evi kiraya vererek kazanacağımız parayı, bizim için araştırdığım Oxford'daki o yeri ayarlamak için kullanabiliriz. Oraya bayılırdın. İşim için gerekli bütün bağlantılara çok yakın ve orada ev sahibesi olarak sen olduğunda-"

"Sus!" Abi'nin bağırışı park alanı boyunca yankılanarak Simon'ın sesini kesti ve suratındaki yalvaran ifadeyi silerek, eski, ukala çehresinin geri gelmesini sağladı. "Oxford'da bizim için bir ev mi ayarladın? Bizim için?" Abi'nin yüzündeki ifade Simon'ın aklını kaçırdığından emin olduğunu gösteriyordu. "Hangi yüzyılda yaşıyoruz? Benim kim olduğum hakkında en ufak bir fikrin yok, değil mi?" dedi. Ne olursa olsun, ona acımaktan kendini alamıyordu. "Senin ilişki anlayışın bu mu, Simon? Gerçekten mi? Senin için berbat bir şey bu," inanamayarak kafasını salladı, "onca yıl boyunca bana bakmışsın, görmek istediğin imgeyi zihninde yaratmışsın ama gerçek beni fark etmemişsin. Beni gerçekten görmemişsin bile."

Simon'ın öfkeyle dolu utancı, içindeki ukala iş adamının dizginleri ele almasına sebep oldu. "Ağabeyimin eşyalarını benden saklamaya çalışarak çok büyük bir hata yaptın, Abigail."

"Tanrı aşkına, geri zekâlı, benim adım Abigail değil! Ve sana, Luke'la ilgili birkaç hatıra dışında hiçbir şey almadığımı söylüyorum, bunun neresini anlamıyorsun?"

"Sana neden inanayım ki?"

Max'in öfkesi çatlaklardan yeniden görünmeye başlamış-

tı. Sıkılı dişlerinin arasından konuştu. "Eğer beni takip edersen, Abi'nin her zamanki gibi gerçeği söylediğini göreceksin."

Onların arkasından gelen Simon, ağabeyinin eski evine girdi ve Abi'nin parmağıyla gösterdiği yolu izledi. Luke'un düzgünce kümelenmiş müzik koleksiyonu yığını, Abi'nin sevmediği modern sanat parçaları, hayatının çeşitli anlarından kalma ıvır zıvırlar, Porsche 4x4'ünün anahtarları, temizlik şirketinin onları Simon'ın iş adresine göndermelerini rica eden bir notla beraber masada duruyordu.

Abi kayınbiraderinin gözlerinin içine baktı. "Memnun musun? Biliyor musun, az önce bir saniye için sana acımıştım. Sadece bir an için bana gerçeği söylediğini düşünmüştüm. İstediğin tek şey mal varlığım ve beni sahte bir gülümsemeyle müşterilerini memnun etmek için giydirip süsleyeceğin oyuncak bir bebek olarak kullanmakken, beni önemsiyormuş gibi davranmaya nasıl cüret edersin? Luke senden utanırdı. Umarım onun eşyalarından alacağın hatıralar ve paralar seni mutlu eder."

Simon'ın açgözlü yüz ifadesi, Abi'nin onun gerçek hislerini bir kez daha merak etmesine yol açan bir şekilde değişti. "Hiçbir şeyi almamışsın. Gerçekten de onu hiç sevmemişsin."

Abi, yeni bir yumruk atmaması için Max'in koluna girdi ve Simon sanki patlamak üzere olan bir bombaymış gibi, büyük bir dikkatle konuştu. "İlk başlarda tanıdığım Luke'u sevdim ben. Bu yüzden de, alyansımı ve o zamanlar beraber oturduğumuz koltuğumu alıyorum. Luke o kadar hırslı olmasaydı, belki de hâlâ burada olurdu."

Simon masanın üzerinden araba anahtarlarını aldı. "Araba garajda mı?"

Max tiksintiyle kafasını salladı. "Bir an için ağabeyinin hatasından ders çıkardığını düşünmüştüm. Öyle bir hataydı ki, ona hayatına ve dünyadaki en güzel, en iyi kalpli kadına mal oldu. Görünüşe göre yanılmışım."

Evin anahtarlarını emlakçıya bıraktıktan sonra, Abi satışı tamamlamak için gereken bütün evrakları imzaladı ve Nigel Davison'a, geriye kalan mobilyaları nasıl elden çıkaracaklarına dair bilgi verdi. Koltuğunu, dolabını ve Cornwall'a götürmeye karar verdiği birkaç parça eşyayı alması için bir kamyon ayarladılar. Şimdi, geceyi geçirecekleri Travelodge'a olan iki saatlik yolculuklarına başlarken, Abi elini Max'in bacağına koydu.

"Demek dünyadaki en güzel kadın, öyle mi?"

Max'in yüzü kızardı. "Belki."

Abi kaybolmakta olan gün ışığına doğru gülümsedi. Bitkin hissediyordu ama onu sarmasına izin verdiği suçluluk zincirlerinden nihayet özgürdü artık. "Sanırım gerçekten de ekstra porsiyon patatesi hak ettin."

"Christie's mi?" Max'in çatalındaki patates kızartması, onu yiyecek olan kişinin şaşkınlığına ortak olarak tabağa düştü.

"Evet. Harika, değil mi? Duyduğum kadarıyla Stan mutluluktan uçuyormuş."

"Peter'ın işleri bu kadar hızlı hallettiğine inanamıyorum. Seramik uzmanları için düzenlenen bir açık artırma mı?"

"Hayır, genel bir açık artırma. Peter, altı ay kadar sonra gerçekleşecek olan uzman açık artırmasını beklerse daha fazla kazanacağını söylese de, Stan o zamana kadar ölebileceğini ve bu yüzden satışı yapmaları gerektiğine karar vermiş."

"Tam da Stan'in söyleyeceği bir şey. Her zaman gerçekçi düşünür. Bahse girerim, açık artırma için Londra'ya bizzat gitmeyi kafaya koymuştur. Onun ne söyleyeceğini duyuyorum neredeyse; puan listeme ekleyeceğim bir macera daha, oğlum!"

Abi kıkırdadı. "Senin haklı olduğuna bahse girerim, hem Stan gerçekten orada olmalı. Benim de orada bulunamamam çok yazık."

"Neden ki?"

"Uygun olan ilk açık artırma Eylül'ün 2'sinde. Beth'i galerinin aile açılışında yalnız bırakmama imkân yok, özellikle benden çocukları birkaç resimle oyalamamı beklerken."

"Ah, lanet olsun, onu düşünmemiştim!"

Hazinesi binlerce pound para yaparken Stan'in yanında olamamanın hayal kırıklığını gizleyen Abi şarabından bir yudum aldı. "Onunla gidebilecek misin, Max? Beth, Jacob'ın beraber gitmeyi önerdiğini söyledi, onların iyi anlaştıklarını biliyorum ama sen Stan'i daha uzun zamandır tanıyorsun."

"Dünyayı verseler bunu kaçırmazdım."

Neredeyse bir saat önce yemeyi bitirmişlerdi. Abi bir kadeh daha içemeyecekti ama uyuma konusunu ilk açan o olmak istemiyordu. Kalacakları odalar birbirine komşuydu ve bunu

düşününce tuhaf hissediyordu; bütün gün bu kadar yakınken, birbirlerine bu kadar yakın yataklarda yatarken, o kadar uzak olmaları... Her şeyi yavaştan almayla ilgili kopardığı onca yaygaradan sonra, bir odayı boş bırakıp diğer odayı paylaşmalarını öneremezdi. Fikrini tamamen değiştirip bütün gece onun kollarında yatmak istediğini Max'e nasıl söyleyecekti?

Max boş çay fincanını kenara itti. "Benim yatmam lazım yoksa yarın direksiyon başında sızarım, ayrıca yarın erkenden yola çıkmak istiyorum, eğer senin için bir sakıncası yoksa tabii?"

"Ah, elbette," dedi Abi ve ayağa biraz fazla hızlı kalkınca bardağındaki sudan arta kalanları döktü. "Ah, lanet olsun, çok özür dilerim."

Max masaya yayılan su birikintisini hafifçe kuruladı. "Dert etme, sadece yorgunsun. Çok uzun ve duygusal bir gün geçirdin. Hadi gidelim," dedi ve uzanıp elini tuttu. Abi'nin kalbinin umutla küt küt attığının farkında değildi. "Uyku vakti, genç bayan."

Merdivenleri çıkarken Abi belindeki kolu görmezden gelmeye çalıştı.

Max onun kapısının önünde durdu. "İşte geldik," dedi ve öne eğilerek onu o kadar nazik bir şekilde öptü ki, Abi bir an için ağlayacağını sandı. "Merak etme, her ne kadar seni kendinden geçirdikten sonra sana sarılıp uyumak istesem de, bekleme ihtiyacına saygı duyuyorum."

Sadece bir saniye sonra, onu kendinden geçirme teklifinin çok hoş olduğunu Max'e söyleyecek cesarete sahip olmayı diledi.

35. Bölüm

"Hayatım bitmek bilmeyen bir yapılacaklar listesine dönüştü!"

Beth oturma odasındaki koltuğa, dizüstü bilgisayarında Christie's'in yakınlarındaki otellerde son dakika indirimlerini araştıran Jacob'ın yanına oturdu.

"Üstesinden geleceksin, sevgilim, merak etme," dedi Jacob.

Beth not defterindeki sayfaları çevirerek, galerisini düzgünce açmayı düşünmeden önce üzeri çizilmesi gereken görevlere baktı. "Öğlen gelecek aileler için hazırız ve resmi açılış için eşyaları değiştirmek çok uzun zaman almayacaktır, ama gerçekten satış yapmaya hazır mıyız? Daha kasayı nasıl kullanacağıma bakmadım bile. Ya onu kullanmayı becere-

mezsem? Ne kadar utanç verici olur! Hem adam pos cihazını daha getirmedi ve onun için telefon hattının da değişmesi lazım, üstelik sizinle beraber Londra'ya, açık artırmaya gelemeyeceğim için de çok mutsuzum."

"Ben de." Jacob ona alev alev yanan gözlerle baktı. "Seni yeni ve ilginç yerlerde baştan çıkarmayı çok istiyordum."

"Sen durmak bilmez bir adamsın!"

"Doğru." Jacob yaptığı şeye bir an ara verdi. "Çok yazık oldu gerçekten. Stan, Abi'yle senin de orada olmanızı çok isterdi, ama galeride olmanız gerektiğini anlayışla karşılıyor. Gerçeği söylemek gerekirse, sizin açık artırmayı kaçırmanıza üzüldüğünüz kadar, biz de aile açılışına gelemeyeceğimize üzüldük."

"Stan'e göz kulak olacaksın, değil mi?"

"Tabii ki. Hiçbir sorun olmayacak. Kamyonetinin önünde üç kişilik yer olduğundan, Max bizi oraya götürecek, böylece Stan de rahat olur. Sonra da, eğer bulabilirsem üç tane odamız olacak ve Stan'in bir yanında Max, diğer yanında ben olacağım."

Beth, Jacob'ın omzuna yaslandı ve onunla beraber bilgisayar ekranına baktı. "Sağ ol, tatlım." Esneyerek gözlerini kapattı. "Hiç değilse Sadece Sanat gerçek bir galeriye benzemeye başladı."

"Öğrencilerin resimleri asıldı mı?"

"Evet. Abi'yle bu öğlen astık, asırlar sürdü! Harika göründüklerini kabul etmeliyim. Bu sıcak havada güneşlikleri çekili tutmak zor olacak, ama büyük günden önce insanların onları görmesini istemiyorum."

"Ah, bir tane buldum! Yani, üç tane demek istedim."

Jacob, 'Odaları Ayırt' düğmesine hızla tıkladı ve rezervasyonu tamamlamak için cüzdanını açarak kredi kartını aradı. "Şimdi yapacağımız tek şey, Max'e bir takım elbise bulmak. Tulumdan başka kıyafeti var mı sence?"

"O bahsettiğin adam benim en yakın arkadaşım!" Beth güldü. "Başka kıyafeti var elbette. Takımları üzerine çekince çok yakışıklı oluyor."

"Abi de öyle düşünüyor mu?"

"Öyle düşündüğünden eminim. Surrey'den geri döndüğünden beri Max hakkında çok konuşmadı. Bu aralar oldukça sessizleşti. Şimdi düşünüyorum da, onun çizim işine yeniden başlaması, galerinin açılması falan derken o kadar meşguldük ki, doğru düzgün konuşma fırsatı bulamadık. Belki açılıştan sonra, açılışı ve sizin başarınızı kutlamak için dışarıda bir kız gecesi yaparız. Açık artırma ne zaman başlıyor?"

"Altıdan önce değil, bu yüzden orada birden fazla gece geçirmemiz gerekecek. Oraya Ming severlerin gelmesi için dua et."

Beth gülümsedi. "Tabii ki edeceğim." Sonra bir anda dimdik oturdu. "Ah, Tanrım, şimdi aklıma geldi!"

"Ne?"

"Ya galeri tabelası zamanında gelmezse? Tabelacıyı bugün arayıp bir tarih belirlemem gerekiyordu ve tamamen unuttum."

Jacob bilgisayarını kapattı ve Beth'i kucağına çekti. "Bir sorun çıkmayacak. Tabela için adamı sabah arayabilirsin ve şu anda," pantolonunun önünü işaret etti, "burada hazır olan *tabelayla* ilgilenebilirsin..."

"Abi, Abi? İyi misin? Bazı sesler duydum da."

Abi yatak odasının kapısını açtı. "Özür dilerim, Stan, sana haber vermeliydim. Gel ve Oliver'a merhaba de."

Stan çevresine baktı ve kimseyi göremedi. "Oliver?"

"Burada, bak." Abi, Stan'i oda boyunca yönlendirerek dizüstü bilgisayarını işaret etti. "Ollie, bu Stan. Stan, bu benim ağabeyim."

Ollie selamlamak için elini kaldırdı. "Selam, Stan. Abi senden çok bahsetti. Oralarda ona bu kadar iyi baktığınız için çok teşekkür ederim."

Stan konuşmadan önce Abi'ye şaşkın bir bakış attı. "Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum, genç adam. Gerçi, ben daha çok Abi'nin bana baktığını söylerdim ama... Sen neredesin?"

"Ben Yorkshire'dayım. Skype'tan konuşuyoruz. Müthiş, değil mi?"

Stan onaylayarak kafasını salladı, yüzüne anladığını gösteren bir ifade yayılmıştı. "Sally, benim Avustralya'daki kızım oluyor, bana bundan bahsetmişti ama nereden başlayacağımı bilmiyordum, dolayısıyla yapmaya hiç uğraşmadım."

Abi onun yanına bir sandalye çekti. "Eğer yapmamı istersen senin için kurabilirim. Sally'nin dizüstü bilgisayarı, tableti falan var mı?"

"Ah, onda her türlü alet var, nasıl kullanıldığına dair bir fikri olmayan benim!"

Ollie ülkenin öteki ucunda güldü. "Fikri olmayan sadece

sen değilsin, Stan! Benim anlamam da asırlar sürmüştü. Bana da benim çocuklar kurdular." Arka planda bir ses Ollie'nin arkasını dönmesine sebep oldu. "Hazır bahsi geçmişken, Tina bu akşam dışarıda ve çocukların da bana ihtiyacı var gibi, o yüzden seni seviyorum ve görüşürüz, Abi. Seninle tanıştığıma çok sevindim, Stan. Kendine iyi bak, dostum."

Stan yeni öğrendiği şey konusunda istekliydi. "Gerçekten yapabilir miyiz? Yani Sally'yle konuşurken onu görmeyi?"

"Tabii ki." Abi teknolojinin sihriyle olsa da Sally'yle tanışacağı için tedirgin hissediyordu. Ya Sally, bir yabancının aile evini almakla kalmayıp, satış daha tamamlanmadan taşınması konusunda Stan kadar rahat olmazsa ne olacaktı?

"Peki, nasıl yapacağız?" Stan sanki inanılmaz, büyülü bir makineymiş gibi bilgisayara doğru eğildi. Her ne kadar kullanan herkes onu özümsemiş olsa da, Abi bilgisayarın gerçekten de büyülü bir şey olduğunu düşündü.

"İlk başta Sally'nin Skype adresine ihtiyacımız olacak, bu yüzden gelecek sefer onu normal yoldan araman ve istemen gerekecek. Adresi programa yükleyeceğim ve bir sonraki konuşmanızda Sally'yi görebileceksin."

"Torunlarımı da görebilecek miyim?"

Abi, arkadaşının hevesine bakarak gülümsedi ve ona sarıldı. "Evet, görebileceksin."

"Bahse girerim kocaman olmuşlardır. Sally ne zaman Pippa ve Craig'in fotoğraflarını gönderse bir karış daha büyümüş gibi görünüyorlar."

"Onlara açık artırmadan da bahsetmelisin."

"Onun bu kadar yaklaştığına inanamıyorum. Galeri açılışının da. Her ikisine de aynı anda gelemediğim için üzgünüm."

"Endişelenme. Kimse aynı zamanda birden fazla yerde olamaz."

Ayağa kalkan Stan çevresine ilk defa düzgünce baktı. Abi ve Max'in Surrey'den getirdikleri kutular hâlâ duvarın kenarında duruyordu. Bozulmuş görünen tek eşya bavullardan biriydi, onun da içinin karıştırılmış olduğu belli olmasına rağmen boşaltılmamıştı.

"Neden eşyalarını hâlâ yerleştirmedin? Onları istediğin yere koyabileceğini biliyorsun. Özellikle Max ve sen eşyalarını taşınmaya hazır bir şekilde paketlemişken."

Abi kendini biraz rahatsız hissetti, onu gücendirmeden nasıl açıklama yapabileceğini bilmiyordu ve dünyaları verseler onu gücendirmek istemiyordu. "Sadece, kendimi hazır hissetmedim. Doğruyu söylemek gerekirse, Stan, *eskiden* bana uyan şeylerin, *şu andaki* bana uyacağından emin değilim. Henüz değil. Bu sana mantıklı geliyor mu?"

"Hayır, kızım, ama bu kararına saygı duyuyorum." Stan kapıya doğru yavaşça yürüdü. "Seni daha fazla rahatsız etmeyeyim."

"Stan?"

"Evet, Abi?"

"Teşekkür ederim."

Yaşlı adam onun omzunu hafifçe sıktı. "Ben de sana teşekkür ederim, kızım. Ben de sana."

Stan'in, Sally ve çocuklarla konuşurken aynı anda onları görebileceği fikrini bir kez kafasına soktuktan sonra, bunun

olabildiğince hızlı gerçekleşmesine dair kararlılığını hiçbir şey engelleyemedi.

Abi, heyecanla dizüstü bilgisayarının önünde otururken, Sally'nin ona vereceği tepkiyle ilgili şüphelerini dile getirmekten kendini alamadı. "Stan..."

"Evet, kızım?"

"Sally'ye benimle ilgili tam olarak ne anlattın?"

"Her şeyi! Kapımı nasıl çaldığını, geçmişteki aile tatillerini, Max'i, Sadie'yi yürüyüşe götürmeni, bana balık ve patates kızartması getirmeni, her şeyi."

"Peki, ne dedi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Stan, eğer ben Sally olsaydım endişelenirdim. Onun gözünde her şey olabilirim, değil mi? Evinin peşindeki bir dolandırıcı, hırsız, hatta paran için seni baştan çıkartmak isteyen bir kadın... Böyle şeyler oluyor."

Stan biraz rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Yani, Sally'yi biraz ikna etmem gerekti. Ama merak etme, o çok tatlıdır. Tıpkı benim seni sevdiğim gibi, o da seni sevecektir."

Abi gülümsedi ama aramayı yapmak için bilgisayarını hazırlarken kendini hiç rahat hissetmiyordu. "Aramayı yapacağım, sonra da seni yalnız bırakacağım. Herhangi bir şeye basmana gerek yok. İlk görüşmende seni rahatsız etmemeliyim."

"Çok uzağa gitmeyeceksin değil mi?" Stan endişelenmiş görünüyordu. "Hani bu şeyin bana *hıplemesine* falan karşı."

"Yan odada olacağım; kapıyı da aralık bırakacağım. Bana ihtiyacın olduğunda seslenmen yeter."

Stan'in konuşmasına kulak misafiri olmamak için kitap okumaya çalışan Abi bir türlü konsantre olamıyordu. Daha önce Stan'in kızıyla konuşmamakla aptallık ettiğini biliyordu. Ümitsizce Sally'nin onu sevmesini istiyordu ama onun güvenini kazanması gerektiğinin de farkındaydı.

Yan odadan gelen kahkahaları duyunca rahatladı ve birkaç saniye sonra Stan onu çağırdı. Heyecandan avuçları terleyerek ayağa kalkıp arkadaşının yanına gitti.

Gururla parlayan Stan, önünde duran bilgisayar ekranındaki gülümseyen suratları işaret etti. "Abi, seni muhteşem torunlarımla tanıştırayım; Pippa ve Craig."

İki ergene gülümseyen Abi el sallayarak merhaba dedi. "Sizinle tanıştığıma çok sevindim."

Stan, sanki şu ana kadar yaşadığı bütün Noelleri yeniden yaşıyormuş gibi bir heyecanla, "Anneniz oralarda mı, çocuklar? Onun da Abi'yle tanışmasını isterim," dedi.

"Tabii büyükbaba," diyen çocuklar öpücük atarak ve el sallayarak kaybolurken, Sally ekranın önüne gelip oturdu, çocukların aksine gülümsemiyordu. Hiç değilse kaşlarını çatmıyor diye düşündü Abi.

"Bu Skype işini şimdiden kavramışsın, baba."

"Kavradım, Abi bana nasıl çalıştığını gösterdi. Sizi gerçekten aramadan önce küçük deneme sürüşleri yaptık."

Dikkatini, kendini giderek daha fazla rahatsız hisseden Abi'ye doğru çeviren Sally kafasını salladı. "Teşekkür ederim. Babamı görebilmek harika."

"Hiç sorun değil. Keşke daha fazlasını yapabilseydim. Babanız çok iyi biri ve siz de öylesiniz."

Sally kaşlarını çattı. "Öyle mi?"

"Evet." Abi tepeden bakıyormuş gibi değil, samimi geldiğini umarak devam etti. "Beni tanımıyorsunuz bile, ama ben burayı himayem altına almış gibiyim. Bunu yapmak istememiştim." Derin bir nefes aldı. "Sanırım size zengin adam avcısı bir kadın olmadığıma dair güvence vermeye çalışıyorum," dedi ve gergin bir şekilde güldü. "Şimdi bunu söylediğim için sanki gerçekten öyleymişim gibi anlaşılıyor. Aman Tanrım, çok özür dilerim!" Giderek daha fazla utandı. "Söylediğim şey çok yanlış anlaşılıyor."

Stan araya girdi. "Saçmalama Abi, senin zengin avcısı olmadığım biliyoruz, Sally'yle bunları daha önce konuştuk zaten."

"Çok iyisin, Stan. Yine de, eğer Sally'nin yerinde olsaydım bundan daha fazla güvence isterdim." Abi doğrudan Sally'ye hitap etti. "Samimi olduğumu kanıtlamak için yapabileceğim bir şey var mı?"

Sally gülümsedi, gözlerindeki sertlik biraz yumuşamıştı. "Babama birinin göz kulak olduğunu bilmek güzel, ama sizin hakkınızda daha fazla şey bilirsem, daha rahat olacağımı itiraf etmem gerekiyor."

"Bu iyi olurdu. Stan sizden ve çocuklardan çok bahsediyor, şu ana kadar yüz yüze görüşmemiş olmamız bana tuhaf geliyor."

Kafasını aşağı yukarı sallayan Sally saatine baktı. "Şu anda daha uzun bir sohbet için vaktin var mı?"

"Tabii ki."

"Baba, ben seni yarın ararım. Abi'yle birbirimizi daha iyi tanıma vaktimiz gelmiş. Onu kızartacağım!"

Stan endişelenmiş görünüyordu ama Abi gülümsedi. "Sally şaka yapıyor, sadece birbirimiz hakkında bildiklerimizin aralarındaki boşlukları tamamlayacağız."

Beth merdivene çıkan adamların tabelayı hizalayarak yerleştirmelerini izliyordu. "Sally'yi Stan'in parasının peşinde olmadığına ikna edebildin mi sence?"

Abi sıkıntıyla omuzlarını silkti. "Ne kadar ikna edebildiysem artık. Sonunda bayağı iyi ayrıldık. İlk başta bu kadar huzursuz olduğu için onu suçlamıyorum. Onun yerinde olsam ben de öyle olurdum." Sally'yle ne kadar iyi anlaştıklarını ve haftanın diğer günlerinden birinde başka bir Skype sohbeti için sözleştiklerini söylediğinde Stan'in mutlulukla aydınlanan yüzünün anısı onu gülümsetti.

Sonuncu çivi çakıldığında Abi ve Beth yeni işleri onuruna kahve fincanlarını kaldırdılar.

"İnanamıyorum!" Beth yeni arkadaşı için minnetle dolu bir sevgi hissetti. "Bu iş gerçekten oluyor. Sadece Sanat Galerisi'ne, şerefe!"

Abi gülümsedi. "Burada düzgünce çalışmak için sabırsızlanıyorum. Arada sırada durdurulmanın ne kadar güzel olacağını sana anlatamam!"

"Gerçekten mi? Ziyaretçilerin seni rahatsız edeceğini düşünmüştüm."

"Asla! Çevremde insanlar varken daha iyi çalışıyorum. Hem tek başına çalışırken çok yalnız hissedebiliyorsun. Ayrıca şunu da unutmayalım, müşterisiz günler geçirebiliriz, ama hiç değilse arada sırada buraya gelecek olan sanatçılar yanım-

da olacak," dedi ve arkadaşına merakla baktı. "Jacob sürekli burada mı kalacak, yoksa arada sırada mı gelecek? Dikişçiler ve ressamların aksine, onun çalışmalarını buraya getirmesi zor olacak sanırım."

"Arada sırada her ikisini de yapacak. Bütün sabah stüdyoda olmayı planlıyor, sonra öğlenleri burada idareyle ilgilenip, yapacak diğer işlerini getirecek. Sana uyar mı?"

"Mükemmel." Abi 'Sadece Sanat Galerisi' tabelasının üzerindeki Viktorya stili yazıya baktı. Burası onun ofisiydi, gündüz eviydi. "Bu kadar harika bir yerde çalışacak kadar şanslı olduğuma inanamıyorum."

Beth'in tabelacı adamlara çeklerini yazabilmesi için içeri giren Abi, Jacob'ın o ayın sergisi için hazırlamış olduğu çömleklerden hiçbirini devirmemeye özellikle dikkat ederek depoya doğru ilerlerken telefonu çaldı.

"Ah, selam Max, bugünün duvar kâğıdı nasıl gidiyor?"

"Desenli olmasındansa düz kâğıt kaplamayı yeğlediğimi söyleyeyim! Bu şeylerin üzerindeki küçük çiçekleri hizaya getirmek için peygamber sabrı lazım."

Abi, Max'in gerçekten peygamber sabrına sahip olduğunu biliyordu. Eğer sızlanıyorsa, yaptığı işin ne kadar zor olduğunu hayal bile edemeyeceğini düşündü.

"Her neyse, evindeki bu baş ağrıtıcı işle uğraştığım kadın Cornish Life Dergisi'nin başmakale yazarı. Ona Sadece Sanat Galerisi'nden bahsediyordum ve sizinle ilgili bir yazı yazmak istediğini söyledi; neden bir galeri açtınız, onu diğerlerinden ayıran şey nedir gibi sorular soracakmış. Ne düşünüyorsunuz? Yapmak ister misiniz? Harika bir reklam olurdu."

"Buna bayılırım! Beleş reklam her zaman iyidir. Yerel gazetelere ilan verdim ama hepsi bir servete mal oldu. Yine de,

bunu Beth'e sorman gerekmez mi? Patron olan o sonuçta."

"Doğru, ama seni günün ortasında aramam için mükemmel bir bahaneydi!"

Abi cevap verirken içini bir sıcaklık kapladı. "Bahaneye ihtiyacın yok. Beni aramana bayılıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet." Abi'nin çok fazla şey söylemeye ihtiyacı vardı. Max'e onunla ilgili neler hissetmeye başladığını anlatmak istiyordu, fakat onun şu anda yaptığı işi bırakıp gelemeyeceğini bildiğinden, bunu telefonda yapmanın çok acımasızca olacağına karar vererek, "Daha sonra bir yürüyüşe ve sonrasında da bir şeyler içmeye ne dersin? Bir sonraki bilgi yarışmasında daha fazla soruyu cevaplayabilmem için burayla ilgili daha çok şey öğrenmem gerekiyor ve sen bunları bana öğretebilecek en uygun kişisin," dedi.

36. Bölüm

Abi'nin alarmı saat beşte kaba bir şekilde onu hayata yeniden çağırdı. Max ve Jacob'ın, Stan'i Londra'ya götürmek için kapıyı çalmasına bir saat vardı ve Beth'in de, öğlen başlayacak aile açılışına yapılacak hazırlıkları bitirmek için onu beklemeye başlamasına iki saat vardı.

Yan odadaki sesler Stan'in uyanmış, hazırlık yapmakta olduğunu bildiriyordu. Duş alma şansı olana kadar eski kıyafetlerini üzerine geçiren Abi, her ikisi için de birer sıcak içecek ve kızarmış ekmek hazırlamak için mutfağa indi.

Mutfakta hareket ederken, burada tek başına yaşamanın, sadece kendisine ekmek kızartmanın, ya da sadece tek bir fincana çay veya kahve doldurmanın nasıl bir şey olacağını düşündü. Bu fikrin ona cazip gelmediğini fark etmek onu şa-

şırttı. Hayali burada tek başına yaşamaktı, ama o farkına bile varmadan bu düşüncesi bir yerlerde değişmişti.

Stan'e kalıcı olarak burada kalmasını sormayı düşünmüştü, ama o, apartmana taşınmakla ilgili o kadar heyecanlıydı ki, hayır diyeceğinden neredeyse emindi. Ayrıca, yanında kalmasını istediği kişinin Stan olmadığını da biliyordu.

Max'in buraya taşınmasının nasıl bir şey olacağını düşünürken, onun yaşadığı yeri hiç görmediğini fark etmek ufak bir şoka sebep oldu. Max yaşadığı yerden utanıyor olabilir miydi? Sanmıyordu, öyle çok şeyle uğraşmak zorunda kalmışlardı ki, Max bunun için fırsat bulamamış olmalıydı. Çaydanlığın buharını izlerken iç çekti, yavaş ilerlemeleri konusunda fikrini değiştirdiğini ona söylemesi gerekiyordu. Geçmişine ait her şey artık sahne dışında kalmıştı ve yeterince özgür hissediyordu.

Düşünceleri, en iyi takımını giymiş olan Stan'in gülümseyen görüntüsüyle kesildi. "Ne düşünüyorsun? O şehirli tiplerin standartlarına ulaşmış mıyım?"

Abi gülümsedi. "Gerçekten oldukça şık görünüyorsun! Otelde çocuklarla geçireceğin havalı gece için hazır mısın?"

Stan, "Kesinlikle hazırım," dedi ve göz kırptı, bu hareketi genç bir adamken güçlü bir silah olarak kullandığı belli oluyordu. "O şehirli kızlara birkaç şey öğreteceğiz!"

"Stan!"

Kızarmış ekmek yığınının başına oturan yaşlı adam içten bir kahkaha attı. "Savaş sırasında oralara gitmiştim. Beni görmen lazımdı, hayatta tanıyamazdın. O zamanlar az kalp kırmadım."

"Bundan şüphem yok!" Abi karşısına otururak çayını yudumladı. "Hazır mısın peki? Gergin hissediyor musun?"

"Biraz. Her zaman gerçek bir açık artırmaya gitmek istemiştim. Bargain Hunt tarzı programları her zaman sevmişimdir."

"Belki de bir servet kazanırız, bilemezsin." Abi söylediği şeyden anında pişman olmuştu, çünkü onun gerçekçi olmayan bir fiyat hayali kurup, sonradan üzülmesini istemiyordu.

"Parayı aldığım zaman ne yapacağımı biliyorum."

"Ne yapacaksın?"

"Sally ve çocuklara beni ziyarete gelmeleri için uçak bileti alacağım. Gelmek istiyorlar ama gelecek güçleri yok."

Abi sırıttı. "Bu harika bir fikir. Umarım yeterince kazanırsın." Sally'yle Skype'ta birkaç kere daha konuşmuşlardı. Onun göstermiş olduğu cesareti takdir ediyor, yeni bir başlangıç yapmak için çocuklarını yanma alarak başka bir ülkeye yerleşen bu bekâr anneyi her geçen gün daha çok seviyordu. Stan biletler için yeterli parayı kazanamadığı takdirde parayı tamamlamayı teklif edeceğine sessizce karar verdi. "Bir satıştan sonra Christie's'in parayı vermesi ne kadar zaman alıyor? Oracıkta sana büyük bir çek yazdıklarını hayal edemiyorum. Komisyonlarını falan almaları gerekir, değil mi?"

"Bilmiyorum, kızım. Tahminimce Jacob biliyordur ve Peter da bize her şeyi anlatacağını söyledi."

"Peter da mı geliyor?"

"Bizimle orada buluşacak. Görünüşe bakılırsa. Peter, Christie's'e hiç mal göndermemiş, bu yüzden bunu kaçırmak istemiyor. Genç Jacob'a göre bu onun itibarı için iyi bir şeymiş."

Kapının tıklatılması Jacob ve Max'in geldiği haberini verdi onlara.

"Günaydın, Stan." Max kapıdan içeri girerken Abi'nin elini tuttu. Abi, ne zaman onu görse daha da yakışıklı hale geldiğine yemin edebilirdi, özellikle iş kıyafetlerini giymediği zaman. "Pekâlâ, Sadece Sanat'taki aile zamanına hepiniz hazır mısınız?"

Abi onun elini sıktı. "Hemen hemen hazırız. Düzenlenecek ufak tefek şeyler kaldı sadece."

Jacob, Stan'in çantasını aldı. "Çömleklerimin Beth'e söylediğim yerlere konulmasına yardım edersin değil mi? Aşırı hevesli çocuk parmaklarının onları kırmasını istemem."

Son birkaç gündür bu ricayı üç kere duymuş olan Abi, "Nereye koymamızı istediysen tam orada duracaklar. Senin çalışmalarını korumak için elimizden geleni yapmaya çalışacağımızı söylemek dışında, o küçük parmaklarla ilgili bir söz veremem. Eğer istemiyorsan, bugün eserlerini sergilemek zorunda değilsin. Onları resmi açılışa kadar depoda tutabiliriz," dedi.

"Hayır, sorun değil, Beth birkaç tane satabilir. Beni sallamayın; bazen çalışmalarım benim için fazla değerli olabiliyor."

Bunu da daha önce duymuş olan Abi sadece başını salladı ve Stan'in ihtiyacı olan her şeyi alıp almadığını yeniden kontrol etti. Max'in kulağına, Stan yorulmasın diye iki saatte bir en az bir kere durmaları gerektiğini fısıldadı ve Stan'i kamyonete kadar götürdü.

Max sürücü kapısını açmadan önce durakladı. "İyi şanslar, Abi. Bizi arayıp her şeyin nasıl gittiğini söylersin, değil mi? Seni ve Beth'i desteklemek için orada olamayacağıma inanamıyorum."

Abi, "Bizi destekliyorsun, yardım için o kadar çok şey

yaptın ki," dedi. Ona sıkıca sarıldı ve bir kafa boyu uzakta olan gülümsemesine baktı. "Kafanın o kadar yukarıda buz tutmaması büyük bir mucize!"

Max sırıttı. "Bu kadar küçük olman benim suçum değil!" Hızlıca bir öpücük verdikten sonra ekledi. "Beni ararsın değil mi?"

Abi, Jacob ve Stan'in onları izliyor olabileceğini düşünerek kızardı. "Elbette. Sen de beni ara. Orayla ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum. Hatta, eğer teklifler verilirken bizim duymamız için telefonu açık tutarsan çok sevinirim."

"Harika bir fikir." Max eğilerek saçlarını öptü. "Muhteşem bir gün geçirin. Beth'e selam söyle."

"Söylerim."

Galerinin dışında gümüş ve mavi renkli balonlar beşerli gruplar halinde çengellere asılmıştı. Ziyaretçileri karşılamak için odanın bir kısmı boşaltılmış, Abi'nin çizimleri ve orijinal halleri çerçevelenerek duvarlara asılmıştı. Çizimler onun en sevdiği kitaptan, ormanda kargaşa çıkarmaya bayılan birkaç yaramaz maymunun hikâyesini anlatan The Bumble Tumble Monkeys'tendi.

Yayınevinin bir başka perakende satış merkezine sahip olma hevesi sayesinde bir yığın dolusu kitap da satıştaydı ve Squidgy the Alien'da en son ilerleme kaydettiği çalışması şövalesinde duruyordu. Boyaları zarar görmesin diye önceden önlem alan Abi, sulu boya kalemlerini önüne koydu ve hikâyenin şu anda çizmekte olduğu sayfasını görebilmek için dizüstü bilgisayarını açtı.

Beth, Abi'nin son zamanlarda yaptığı bütün işlerin arasında ne üzerinde çalıştığına bakmaya geldi. "Harika görünüyor."

"Teşekkürler." Abi arka planı yaparken kullandığı parçayı ve sayfadaki renkleri birleştirmekte kullandığı gri bezi kenara koyarak, odanın galeri kısmını incelemek için döndü. "Her şey müthiş görünüyor. Jacob'ın çömlekleri için yardım edebilir miyim?"

Beth gülümsedi. "Bu çok iyi olurdu. Adam o kadar rahat olmasına rağmen çalışmaları söz konusu olunca tam bir göte dönüşüyor. İnsanların onlara dokunmasını isteyeceğini zannedersin ama hemen strese giriyor."

"Bana bu sabah yine, 'onları çocuklardan uzak tut' konuşmasını yaptı."

Beth inleyerek gözlerini devirdi. "O adamın her şeyini seviyorum ama cidden yani! Çömlekler dokunulmak ve kullanılmak için vardır. Hem, onun Ali Baba çömleklerine insanlar bir ay boyunca dokunmadan nasıl bakabilecekler bilmiyorum. Onları canlı görene kadar bekle. Hiçbir işini halledemeyeceksin ve sürekli dükkâna gelip, beş dakikada bir ellerini onların üzerinde gezdirmek isteyeceksin."

Abi'nin dikkati Beth'in ilk birkaç kelimesinden sonra dağılmıştı. "Jacob'ı seviyorsun! Şimdiden mi?"

"Tabii ki. Sanırım o gelene kadar fotoğrafına çoktan âşık olmuştum bile. Sonra telefondaki sesi şehvet faktörüne eklendi. Onunla tanıştığım zaman bundan emindim." Abi'nin bunu neden sorduğunu anlayan Beth ekledi. "Bizim durumumuz sizinkiyle aynı değil. Bunları karşılaştıramayacağını biliyorsun."

"Biliyorum."

Beth portakal suyu doldurmak için bardakları dizme işine ara verdi. "Ona âşık oldun, değil mi?"

"O kadar belli mi?"

"Aslında hayır, değil. Hem Max seni herhangi bir şeye zorlamaz, çünkü bazen kendi iyiliği için fazla iyi olabiliyor."

Abi omuzlarını silkti. "Zaten olay bu, anlarsın ya. Benim suçum. Ondan yavaş gitmesini rica ettim ve şimdi fikrimi değiştirdim. Nazik ve yavaş olmak için elinden geleni yapıyorken ona bunu nasıl söyleyebilirim?"

"Kastettiğin yavaşlık salyangoz hızında mı?"

"Aynen öyle. Gerçi, aslında bana bu sabah gayet güzel bir öpücük vermedi değil." Abi kıkırdadı. "Öperken gözlerimi görmek için beni havaya kaldırmak zorunda kalıyor."

Beth de kıkırdadı. "O, beklemeye değer bir adam, Abi. Unutma, onun da canı zamanında çok yandı."

Ellerini kararlı bir şekilde ovuşturan Abi, kocaman bir teneke kutu bisküviyi alarak Beth'in tepsisinin yanına koydu. "Şu açılış işini bir halledelim, sonra Max gelince onu baştan çıkararırım."

Beth kahkaha atarak, "İşte bu!" dedi. "Şık kıyafetlerimizi giymeden önce bir fincan kahve içmek için vaktimiz var mı sence? Cornwall Life'tan gelecek olan Felicity bir saate burada olacak."

"Çok vaktimiz varmış. Ben temiz bir kot pantolon ve daha düzgün bir tişört giymeyi düşünüyordum. Baştan aşağı boyayla kaplanacaksam süslenmenin bir anlamı yok. Alımlı elbiseyi resmi açılışta giyerim." Birden bire bunun kendisinin değil, Betli'in anı olduğunu hatırlayarak ekledi. "Eğer senin için uygunsa tabii?"

"Bana uyarmış gibi geliyor! Hadi gel, yukarı gidelim de biraz nefes alalım."

Felicity geç geldi, arabasının bir türlü çalışmadığını, sonra da park yeri bulamadığını söyleyerek özür üzerine özür diledi. Arkasından oldukça utangaç görünen ve elinde bir fotoğraf makinesiyle, şatafatlı bir ses kayıt cihazı tutan genç bir adam geliyordu.

Beth, kusursuz giyinmiş, ayakkabılarının upuzun topukları üzerinde dengesini kıskanılacak kadar kolay şekilde sağlayan ve zarif suratında kırışıklıktan eser olmayan Felicity'ye, galerinin arka planını, dedesinin dükkânı devam ettirme dileğini, Abi ve arkadaşlarının burayla ne yapacağına karar vermesi için yardım etmelerini anlattı. Felicity bu süre boyunca galerinin içinde turlarken çocukların resimlerini beğeniyle inceledi. Abi'nin çizimlerindense tatmin edici bir şekilde etkilenmişti. Abi'nin endişelerine, dükkânın sigortalı olduğunu, görülemeyecek şeyleri satmanın bir anlamı olmadığını söyleyerek itiraz eden ve Jacob'ın isteklerini tamamen görmezden gelen Beth'in kendi istediği doğrultuda yerleştirdiği kupalara ve küçük çömleklere bayılmıştı.

Fotoğrafçı Mark, daha süslü giyinseydik diye hayıflanan, gittikçe daha da utanmaya başlayan iki kadının fotoğraflarını çekmeyi bitirmişti ki, genç konukları aileleriyle birlikte gelmeye başladılar.

Beth, Felicity'nin gideceğini tahmin etmişti ama o, her zamanki 'küçük yiyecek parçalarının çubukla sunulduğu' açılışlardan ziyade, bir aile açılışı fikrini o kadar çok beğenmişti ki kalmak istediğini söyledi. Çok geçmeden de Mark, gururla

gülümseyen ailelerin, resimlerinin önünde poz veren çocukların fotoğraflarını çekmeye başlamıştı.

Abi'nin nefes almaya vakti yoktu. Çocuklar çizimlerinden çok etkilenmişlerdi; onlara çizimlerinin fikirlerden taslaklara, oradan resimlere, oradan da bilgisayar ekranına nasıl gittiğini anlatmayı bitirdiğinde neredeyse sesi kısılmıştı ve Beth'in dağıtmaya başladığı portakal suyundan içmeye hazırdı.

"Herkese bir hikâye okumaya hazır mısın bakalım?"

"Ne?" Abi dehşete düşmüştü. "Gerçekten mi?"

Çocuklardan gelen onay çığlıkları Abi'nin geri çekilmesine izin vermedi ve Beth'e birazcık öldürücü bir şekilde dik dik bakarak, The Bumble Tumble Monkeys'in bir kopyasını eline aldı. Yere oturdu ve kendini, bağdaş kurmuş çocuklar ve birkaç meraklı ebeveyn tarafından sarılmış hâlde buldu.

Felicity'ye Jacob'ın çömleklerinden üç tanesini satan Beth'ten cesaretlendirici bir gülümseme alan Abi okumaya başladı.

"Sakar taklacı maymunlar atladılar ağaçların arasından. 'Çifte bela yolda,' dedi bir ses yaprakların altından..."

37. Bölüm

Christie's'in heybetli girişine doğru yürüyen üç adam, gülümseyen resepsiyonisten bir mal listesi alıp, onun gösterdiği yolu takip ederek açık artırma odasına ulaştılar. Peter çoktan onları satış odasının girişinde bekliyordu bile. "Gelmişsiniz, çok güzel! Her şey hazır mı, Bay Abbey?"

"Ben kesinlikle hazırım, oğlum. Bu oldukça güzel bir macera. Ne zaman başlayacak?"

Birkaç kişi teklif kartlarını alarak çoktan oturmuştu ama çoğu kişi beklerken çevrede dolanıyordu.

"Müzayedenin başlamasına on beş dakikamız var." Peter odanın yan tarafında sahiplerini bekleyen üç koltuğu gösterdi. "Orası yurt dışından gelenlerin, ya da telefon aracılığıyla teklifte bulunacak olanların vekillerinin oturacağı yer."

"Bu gece onların gelmesini de bekliyor muyuz?" Jacob parası olan insanlarla; burayı gezip görmeye gelmiş olan insanları sanki ayırt etmeye çalışırmışçasına, giderek artmakta olan kalabalığı süzüyordu.

"Umarım, ama emin değilim." Peter ana kalabalığın yan tarafındaki bir sıra koltuğu işaret etti. "Size o koltukları ayırdım, umarım bana kızmazsınız. Bu sayede, olan her şeyi görebileceksiniz ve teklifçiler kafanızı karıştırmamış olacak."

Stan güldü. "İyi, kafamı bir yere vurup, yanlışlıkla bir milyon poundluk bir teklif yapmaktan korkuyordum!"

Kalabalık hızla hareket etti. Mezatçı hem karizmatik, hem de akıl çeliciydi. Adamı izlemek bir sihirbazı seyretmek gibiydi. Max bazı teklifçilerin sırf mezatçının hoşuna gitsin ve oyun daha uzun sürsün diye tekliflerini artırdığından emindi.

Stan öne eğilerek fısıldadı. "Listede ne kadar aşağıdayız? Ben sırayı kaybettim. Her şey çok baş döndürücü."

Benzer problemler yaşayan Max parmağını listenin üzerinde gezdirdi. "Bu sonuncusu on beşinciydi galiba, o zaman beş eşya sonra bize sıra geliyor."

Ortamın havası adeta elektriklenmişti. Herkes, her şeyi yapmaya hazırdı, insanlar birbirlerinin gözlerini aynı anda yakalarken odadaki gerginlik arttı.

Beth ayakkabılarını ayağından fırlatarak kendini koltuğa attı. "Bu aşırı yorucuydu!"

"Kesinlikle öyleydi. Beni hikâye okuma seansının ortasına attığın için seni affetmem uzun sürebilir! Uyarsaydın biraz alıştırma yapardım, neden uyarmadın?"

"Çünkü eğer ne planladığımı söyleseydim hayır derdin."

"Doğru." Abi iki büyük kadehe şarap doldurdu ve bir tanesini ona verdi. "Bu gece dışarı çıkacağımızı konuştuğumuzu biliyorum, ama dışarıdan söyleme seçeneğimizi kullanmaya karar verdiğimiz için çok seviniyorum. Yorgunluktan bittim!" Koca bir porsiyon kızarmış tavuğu iki tabağa paylaştırdı ve üzerlerine çatal sapladı.

"Hem bunlara artı olarak," diye ekledi Beth. "Eğer Max bizi ararsa, teklifler yapılırken canlı dinleyebileceğiz. Bunu evde yapmak barda yapmaktan daha kolay olacak." Beth saatini kontrol etti. "Onların sırası birazdan gelir herhâlde."

Stan heyecanlı görünmeyi bırakmıştı ve endişelenmeye başlamıştı. "Sırada biz mi varız şimdi?"

Max onun koluna sevgiyle dokundu. "Bundan sonraki biziz. Hazır mısın?"

"Ne kadar hazır olabilirsem! Sanırım kızları aramanın vakti geldi."

Telefonu mesaj uyarısıyla titreyince Abi kaşlarını çattı. "Max dizüstü bilgisayarımı yanıma almamı istiyor."

Beth'in de kaşları çatıldı. "Neden ki?"

"Söylememiş. Umarım yeterince şarjı vardır, şarj kablosunu aşağıda bıraktım. Ben ona mesaj atarken, sen de bilgisayarı açar mısın?"

"Çalışıyor mu?" Stan yüksek sesle fısıldarken Max kafasını evet anlamında salladı.

Skype'taki görüntüleri hareketlenirken, Max ve Jacob öne eğilerek telefon ekranına el salladılar, dudaklarının üzerindeki parmakları Abi ve Beth'i sessiz olmaları konusunda uyarıyordu.

Kızlar da mutlulukla el salladılar. En nihayetinde açık artırmayı hem duyup, hem de görebileceklerdi.

Abi cep telefonunun tekrar titrediğini hissetti. Mesaj Max'tendi.

'Bu, Stan'in fikriydi. Sen ona Skype'ı öğrettiğinden beri bağımlısı olmuş sanki! Sırada biz varız. Sessiz olun.'

Abi mesajı Beth'e gösterdi. Söze dökülmeyen bir ihtiyaçla her ikisi de şarap kadehlerini ellerine aldılar. Kahverengi eldiven giymiş olan mezatçı, Mary'nin Ming vazosunu yukarı kaldırarak yirminci eşyayı duyururken, destek için birbirlerinin elini tuttular.

"Bayanlar ve baylar, Christie's bu akşam size oldukça özel bir parçayı takdim edebilmekten onur duyar. Broşürlerinizde görebileceğiniz üzere, Ming Hanedanlığı'ndan kalma bu vazo, on altıncı yüzyılın sonlarından geliyor. İki yuvarlak parçadan oluşan vazonun alt parçası daha karesel bir şekilde yapılmış. Nilüfer sarmallarıyla çevrelenmiş vazonun üzerindeki desen keskin şeritlerle ayrılıyor. Bu parça yerli bir koleksiyoncudan geldiğinden, ithalat vergisi ödenmesi gerekmiyor, ama alıcı parçayı ihraç etmek isterse vergiyi ödemesi gerekir. Eğer hepiniz hazırsanız, bu muhteşem güzellikteki objenin tekliflerini beş bin avrodan başlatmak istiyorum."

Abi ve Beth tekliflerin odanın içinde oradan oraya sıçramasını izlerken birbirlerine inanamayan bakışlar attılar.

Duraksama yoktu, açık artırmayı devam ettirmek için fiyatın düşürülmesi diye bir şey de yoktu.

Abi, Stan'in yüzünü görebilmeyi diledi. Onun iyi olduğunu ve gerginliğin ona fazla gelmediğini umut ediyordu. Maceraya atılmaya hazır olabilirdi ama yine de seksen sekiz yaşındaydı ve ailesinin onu görmesi için yeteri kadar parayı kazanıp, sonra da ölüp gitmesini istemiyordu. Kalp krizlerinin ne zaman geleceğinin belli olmadığını biliyordu.

Mezatçı hâlâ teklif alıyordu. Stan'in vazosundaki bir şeylerin koleksiyoncuların ilgisini çektiği belliydi, çünkü her teklifte fiyat yüzer avro yükselmeye devam ediyordu ve herhangi bir yavaşlama belirtisi göstermeden çoktan altı bin dokuz yüz avroya ulaşmıştı bile.

Stan'in elleri bastonunun üzerinde hafifçe titriyordu. Sally ve çocuklar bir süreliğine eve gelebilirlerdi artık. Yeterince parası vardı. Bu kadarının yeterli olduğunu, teşekkür ettiğini bağırmamak için dudağını ısırmak zorunda kaldı...

"Az önce yanlış mı duydum?" Abi. Beth'le konuşmak için telefonunun mikrofonunu kapattı. "Stan'ın vazosu gerçekten on iki bin avroya mı gitti?"

Beth konuşamadan başını evet anlamında salladı.

"Umarım Stan iyidir."

"Bahse girerim sevinçten havalara uçuyordur. Ah, baksana!"

Max telefonu kendine çevirmişti ve kızlar onlara kocaman gülümseyen üç suratı görebiliyorlardı. Her bir adam başparmağını havaya kaldırdı, sonra bir anda ekran karardı.

"Aman Tanrım! Eğer buradan bile iş bu kadar stresliyse, onların tarafında ne kadar korkunç olduğunu düşünemiyorum!"

"Sanırım üçü de normalden biraz daha yüksek bir tansiyonla çıkacaklardır." Sözünü bitirdiğinde ikisinin de telefonları çaldı, Abi kendininkini alarak mutfağa geçti. "Max, Stan iyi mi?"

"Biraz gerilmiş durumda ama gayet iyi. Satış odasından şimdi çıktık. Orası inanılmaz nemliydi ve Stan'le benim temiz havaya ihtiyacımız vardı."

"Vazonun bu kadar para etmiş olmasına inanamıyorum."

"Biz de inanamıyoruz. Peter bile şok oldu ve Jacob'a göre bunun olması çok zormuş. Jacob evrak işlerini halletmek için burada kalacak ve ben de Stan'i akşam yemeğine götüreceğim. Seni daha sonra ararım. Aile açılışıyla ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum."

"Tamamdır."

"Daha sonra görüşürüz, aşkım."

Max telefonu kapattığında Abi gülümsedi. Aşkım demişti, bu her zaman kullandığı 'kızım' sözcüğünden çok uzaktı; doğru yolda bir adım olmalıydı!

Beth de kendi telefonunu kapattı. "Jacob selam söylüyor. Stan yorgun ama mutluymuş."

"Max de öyle söyledi. Jacob evrak işlerini hallederken, o da Stan'i yemeğe götürecekmiş."

Beth, onun gözlerindeki mutluluğu yakalamıştı. "Sana başka ne söyledi?"

"Aşkım dedi. Bu büyük bir adımmış gibi hissetmek saçma mı?"

"Eğer başkası olsaydı bir şey ifade etmezdi, ama Max söz konusu olunca işler değişiyor. Dayan biraz. Sana söylediğim gibi, o beklemeye değer." Beth keyifle arkasına yaslandı. "Ne gündü ama! Bir açık artırma ve bir açılış. Aile açılışının bu kadar iyi geçeceğini düşünmemiştim. Sanki üzerinden yıllar geçmiş gibi hissediyorum."

"Harikaydı! Resmi açılışta da röportaj yapmak istediğini söylediğine göre, Felicity de öyle düşünüyor olmalı. Büyük bir yazı yazacakmış gibi görünüyor ve eğer Mark'ın çektiği fotoğraf miktarından bir şeyler çıkaracak olursak, röportaj bütün dergiyi doldurabilir!"

"Bulduğunu çekiyor gibiydi, değil mi? Gerçi sana söyleyeyim, Felicity'nin geri gelmesi hem iyi, hem de kötü olabilir."

Abi şarap kadehlerini yeniden doldururken, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Onun Jacob'ın kişisel bilgilerini de içeren tanıtım posterini nasıl kestiğini gördün mü?"

"Gerçekten mi? Hayır, dikkat etmedim."

"Ve eğer o çömleklerden bir tanesini bir kere okşamışsa, bin kere de okşar!"

Abi kahkaha attı. "Bence sen kıskanmışsın, Bayan Philips."

"Tabii ki kıskandım! Yani birazcık. Yıllardır erkeklerden uzak durdum, bu kendi seçimimdi ama şu anda harika bir adam bulmuşken onu kaybedecek değilim!"

38. Bölüm

"Ama Abi, bundan emin misin?"

"Tabii ki. Bak Stan, bunun doğru çözüm olduğu çok belli ve herkesin yatabileceği kadar yer olan tek yol da bu. Ben, Beth'te kalacağım. Sally ve çocuklar da benim odamı alabilirler."

Satışın üzerinden üç gün geçmesine rağmen, Christies's'ten Stan'in banka hesabına yüklü miktarda para gelmişti bile. Şimdi, aklı karışmış olan Stan, Abi'nin mutfak masasında, önünde açık duran bilgisayar ekranını inceliyordu. "Peki, o düğmeye şimdi basarsan, yarın Sydney'den kalkacak uçağa yerleri ayrılacak mı? O kadar mı yani?"

"O kadar. Devam edeyim mi?"

Stan başını salladı. "Sally çok heyecanlı."

"O zaman yapalım şu işi!"

Yarım saat sonra, biletler satın alınmış ve Avustralya'daki Sally'ye e-posta ile gönderilmişti. Abi, Abbey'nin Evi'ndeki odasında duruyordu. Burası gerçekten ona ait olana kadar eşyalarını yerleştirmeme kararını koruduğu için mutluydu. Ertesi gün buradan ayrılmaya hazır olmak için bavulunu yeniden kapattı. Burayı temizlemek, ya da çocuklar için iki uyku tulumu hazırlamak çok zaman almazdı. Ama daha yeni yerleşirken buradan ayrılmak ona tuhaf geliyordu. Sally'nin Abbey'nin Evi üzerinde ondan daha fazla hakkı olduğunu kendisine keskin bir şekilde hatırlatarak, Sadie'yi bulmak için alt kata indi; yürüyüş yapmak ikisine de iyi gelecekti.

Yaz güneşi artık sonbaharımsı bir parıltıya sahip olsa da, hâlâ hoş bir sıcaklığı vardı ve yaz bitiminde sahil boyunca esen, hakkında Max'in onu uyardığı keskin rüzgârlar başlamadan bu havayı sonuna kadar değerlendirmesi gerektiğini biliyordu.

Elinde tasmayla mutfağa girdiğinde, Stan'i bir mektup okurken buldu.

"İyi misin, Stan?"

Stan kâğıt parçasını ona doğru salladı. "Gel, bak. Her şey tıkır tıkır işliyor. Chalk Towers'taki daire, şu noktalı yeri imzalar imzalamaz benim olacak."

Mutfak masasında oturan yaşlı adama bakan Abi'nin boğazına bir yumru oturdu. Stan o mutfak masasını eşiyle, anne babasıyla paylaşmıştı, onlardan önce de büyükannesi ve bü-

yükbabası aynı şekilde oturmuş olmalılardı. "Stan, ben düşünüyordum da..."

"Biliyorum." Stan sandalyeye işaret ederek Abi'yi oturmaya davet etti. "Sen iyi bir kızsın. Sen ve senin o sevgili erkek arkadaşın bunu bütün ayrıntılarıyla konuşmuşsunuzdur eminim. İkiniz de iyi kalpli insanlarsınız."

"Ev benim olduğunda, sana benimle kalmanı teklif edeceğimi tahmin mi ettin?"

"Evet." Stan cesurca gülümsedi. "Şuradaki lavaboyu görüyor musun, Abi?"

Abi anlayamadan kafasını salladı.

"Mary eskiden orada dururdu. Ne zaman oraya baksam onu görüyorum. O bu dünyadan ayrıldığında Sally ile kalmak için kuzeye taşındım, çünkü tıpkı senin de yeni keşfetmiş olduğun gibi, sana kaybettiğin birini bu kadar güçlü anımsatan bir yerde yaşamak çok zor oluyor."

Abi hiçbir şey söylemedi ama onun ne söylemek istediğini anlıyordu. "Sally taşındıktan sonra buraya karmakarışık duygularla geri döndüm. Mary'nin varlığını yeniden hissetmek istiyordum ve hissedebiliyorum da. Bu ev onunla dolu. Ama o kayıp hissini her gün yeniden yaşamaktan da yoruldum. Burası büyük bir ev ve eskisi gibi yürüyemediğim için de hayattan kopuk bir yer. Sen ve Max kapımı çalmadan önce çok yalnız olduğumu söylemek yalan olmaz."

"Stan, eğer burada kalırsan yalnız olmayacaksın. Sadie ve ben burada olacağız."

Stan başını hayır anlamında salladı. "Seni çok seviyorum, Abi. Sen benim arkadaşımdan çok evladım gibi oldun. Şu kadarcık zamanda, yıllarca tanıdığım insanlardan daha fazlasını yaptın benim için, ama kendi yaşımda insanlarla konuşmayı

özlüyorum. Bu seninle ve Max'le konuşmak istemediğim anlamına gelmiyor tabii. Sadece, beni anlayan insanlarla eski zamanları anmak istiyorum. Ağrılarım ve acılarım hakkında, benim gibi onları çeken insanlarla söylenebilmeyi istiyorum."

Abi başını salladı. Kapım her zaman sana açık olacak. Her zaman. Anahtarları istemek ya da kilit değiştirmek gibi bir şey yapmayacağım."

"Bu gerçek, seni daha fazla sevmeme neden oluyor, kızım. Artık sıra sende. Burayı kendi evin yapma, sevme, mutlulukla, çocuklarla, eğlenceyle doldurma sırası sende ve senin bunu yapacağından şüphem yok."

Abi uzanarak Stan'in elini tuttu, gözyaşlarının akmaya hazırlandığını hissediyordu.

"Şimdi," dedi Stan. "Sadie senin gitmek üzere olduğun yürüyüşe çok sevinecektir eminim. Benim de sanırım birazcık dinlenmeye ihtiyacım var, sonra da bankayı arayacağım. Şu taşınma işini bir an önce halletmek gerek."

İki gün sonra, Beth kahvaltı bulaşıklarını yıkarken, Abi telefonda yaptığı konuşmayı bitirerek onun yanına geldi. "Her şey bitti. Surrey'deki ev artık benim değil."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse biraz tuhaf. Ama ferahlamış."

"Stan'le kalmak yerine burada olman çok üzücü, bu haberi duyduğuna çok sevinirdi."

"Ailesiyle çok mutlu şu anda, üstelik yapacağımız o kadar

çok şey var ki, sanırım ona daha sonra söyleyeceğim. Sally yarın gece onu galeriye getirdiği zaman söylerim belki."

"Yarın gece demişken," Beth davetiyelerine gelen cevap yığınını eline aldı, "postacı açılış için iki yeni olumlu yanıt getirdi."

"Ama zaten tam dolu değil miyiz? Davet ettiğimiz herkesin çoktan yanıt verdiğini zannediyordum." Abi kaşlarını çattı. "Bu iki fazladan davetiyeyi sen mi gönderdin?"

"Hayır. Konuştuğumuz listeden şaşmadım. Bütün yerel dükkânların sahipleri, gelecek altı ay boyunca sergi açacak sanatçılar, dergiden gelecek olan Felicity ve Mark, otelden Barbara, benim eski okul arkadaşım ve uzun zamandır emlakçı olan Maggie, bunlara ek olarak yerel gazeteden bir adam ve tabii ki Max ve Stan davetliler. Beklediğim tek fazladan yanıt Sally'ydi."

Abi iki fazla yanıtı Beth'ten aldı. "Ah, birini tanıyoruz; mezatçı adam, Peter."

"Ah, tabii, doğru ya." Beth gülümsedi. "Jacob onun ilgisini çektiğini söylemişti ve ona çekmeceden bir davetiye alıp ona vermesini söylemiştim."

"Jacob bir başka davetiye daha almış gibi görünüyor." Abi ismi okudu. "Sarah Clifton kim ki?"

Beth'in yüzü bir anda soluverdi. "Sarah Clifton mu dedin sen?"

Abi, "Evet. Baksana," diyerek notu ona uzattı.

"Ben onu Sarah Griffon diye okudum. Ne kötü bir el yazısı! Bir haber spikerinin düzgün bir el yazısı olmasını beklerdim."

"Bir neyin?"

"Sarah Clifton yerel haber sunucusu, onu görmüş olmalısın, buradan çok da uzakta yaşamıyor."

"Kısa ve küt saçları mükemmel olan kadın mı? Ve bizim açılışımıza mı gelecek? Aman Tanrım!" Abi gözlerini kapatarak, açmadan önce beşe kadar saydı. "Haber yapmak için geldiğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Beth omuzlarını silkti. "Sanmıyorum. Öyle olsaydı Jacob bize kesin söylerdi."

"Eğer bizi endişelendirmek istemiyorsa söylemezdi. Hem bir haber spikerini nereden tanıyor ki?"

Beth onu aramıştı bile. "Jacob, ne yaptın sen? Ve bana cevap vermeden önce, Abi'nin burada olduğunu ve telefonumun hoparlörde olduğunu söyleyeyim de, bunu yapma bahaneni açık ve net bir şekilde anlat bize!"

Kızlar telefondan gelen kahkahayı duydular. "Sarah'tan cevap almışsınız sanırım."

"Evet! Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey yapmadım. Şey..."

"Jacob, burada bazı *faaliyetlerini* kısmayı ciddi ciddi düşünüyorum, bu yüzden hemen bana gerçeği söyle."

"Ah, çifte standart yapma ama! Ben düzgün konuşmak zorundayken, sen Abi'nin önünde cinsel faaliyetleri kesmekten bahsedemezsin ki!"

Beth, Abi'ye doğru gözlerini devirdi. "Bunu profesyonelce söylediğimi biliyorsun. Çömleklerini galerimden atabilirim! Konuş şimdi."

"Yaptığım tek şey, Peter'a davetiye alırken bir tane daha araklamaktı."

"Sarah Clifton'dan bir cevap geldi. Bu haberlerdeki kadın olamaz, başka biri olmalı."

Jacob merakla sordu. "Evet mi dedi?"

"Evet Jacob, neler oluyor? Zaten tıklım tıklım dolu olacağız. Çağırdığımız herkesin gelmeyeceğini düşünerek buraya sığabileceğinden daha fazla insanı davet etmiştik, ama sadece iki kişi hayır dedi, bu yüzden etrafta içecek ikram etmek için dolaşmayı bırak, kıçımızı zor kıpırdatacağız."

"Kıç kıpırdatmak planın bir parçası mıydı yani?"

"Jacob!" Beth not defterini masanın üzerinden Abi'ye kaydırdı ve ona günün yapılacaklar listesini gösterdi. Liste göz korkutacak kadar uzundu. "Eğer bize ne olduğunu anlatmaya başlamazsan, senin cidden can yakacak bir yerine vuracağım ve açılış sırasında Ali Baba çömleklerini depoya kapatacağım."

"Tamam, tamam. Evet, gelecek olan kişi güneybatı haberlerini okuyan BBC haber spikeri Sarah Clifton."

Abi araya girdi. "Gerçekten mi? Neden bize onu davet ettiğini söylemedin, daha hazırlıklı olabilirdik."

Jacob cevap veremeden önce konuşan Beth düşünceli bir şekilde not defterinin kenarına bir şeyler karaladı. "Pekâlâ, Sarah Clifton'ı nereden tanıyorsun sen? Tıpkı Felicity gibi, onun da senin üstüne salya akıtmasını engellemek zorunda kalacak mıyım?"

Jacob güldü. "İnan bana Beth, hayal gücüne o kadar az şey bırakan kadınlar beni hiç etkilemiyor. Yani, bu kadar gösteren tipler çok sıkıcı oluyor. Buram buram umutsuzluk kokuyorlar."

Abi güldü. "O hâlde Felicity'nin işi bitmiş demektir! Peki, ya Sarah?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse onu tanımıyorum. Max'e sormanız lazım. Davetiyeyi onun için aşırmıştım."

Kızlar birbirlerine baktılar. "Max mi?"

39. Bölüm

Abi son düzeltmeler için üzerinde çalıştığı ve oldukça sevmeye başladığı küçük, mavi, sanki ezilmiş gibi görünen uzaylının üçüncü çizim grubunun bulunduğu şövalesini çalışma masasının yanına kurmuştu.

Planı, sohbet etmek ve içeceklerin servisine yardım etmenin arasında, gece yarısı kadar mavi gökyüzü ve en alttaki kraterle kaplı gezegen yüzeyinin üzerinde, su birikmiş bir kraterden balık avlamaya çalışan Squidgy figürünü renklendirmeyi bitirmekti.

Beth'in dairesindeki yedek odada, doğru seviyede bir profesyonellik ve pratiklik havası yarattığını umut ettiği döpiyesini çoktan giymişti bile. Beth onun bir kokteyl elbisesi giymesini istemişti ama ona da belirttiği gibi, eğer resim yap-

ması gerekiyorsa öyle bir şey giymek pratik olmazdı, ayrıca şatafatlı kıyafet söz konusu olduğunda yaptığı tek istisna, Max'i öpmesini kolaylaştıracağını düşünürken kendi kendine gülümsediği, bir çift topuklu ayakkabı olacaktı.

Dekoltesindeki düğmelerden birini açan ve sergileyebileceği daha fazla şeyinin olmasını dileyen Abi omuzlarını geriye attı ve yansımasına eleştiren gözlerle bakarak, dudaklarını yalayıp temizleyeceğinden, son dakikaya kadar rujunu yeniden tazelemenin anlamsız olacağına karar verdi.

Beth ve Jacob'ın hazırlanırken gülüştüklerini duyabiliyordu. Max, Stan ve ailesini açılışa getirmeyi teklif etmişti, bu yüzden onu daha görmemişti. Dış görünüşünü tekrar inceledi, belki de gerçekten bir elbise giymeliydi. Felicity'nin Jacob'la flört etmek için inanılmaz şık bir kıyafetle geleceğinden emindi, peki ya Sarah nasıl giyinecekti?

Beth, Sarah'yı davet eden kişinin Max olduğunu keşfettiklerinde şoka girmişti. Görünüşe göre, onları umutlandırmamak için bunu yaptığını söylememişti, ama program, gerçekten de onlarla açılışlarıyla ilgili röportaj yapmaya gelecekti. Max'in Sarah'yı nereden tanıdığını öğrenene kadar çok mutluydu. Bir önceki akşam, Beth ondan davetiyeyle ilgili gerçeği resmen kerpetenle aldıktan sonra, Max, Abi'yi oturtarak durumu açıklamıştı.

'Boşanmamdan bir hafta sonra yerleşmek için Cornwall'a geri döndüğümde, Sarah ile barda karşılaştık ve birbirimizle kaynaştık. Lucinda yüzünden çok kırgın ve kızgındım ve Sarah'nın da serseri kocası tarafından aynı muameleye uğradığını öğrendim. Viktorya Dönemi'nde söylendiği gibi, teselliyi birbirimizin kollarında aradık. Çok uzun sürmedi ve birbirimize karşı hissettiğimiz tek şey; başka insanlar tarafından çekici bulunabileceğimizi ve bizde bir sorun olmadığını fark

ettiğimizde yaşadığımız ortak ferahlamaydı. Onu, bunun için kullanmaktan biraz utanmıştım açıkçası. Beth'e bile söylememiştim bunu.'

Max'in tek gecelik ilişki yaşayabilecek bir adam olabileceğini hiç düşünmemişti. Ama Beth'in de ona hatırlattığı gibi, herkes bazen tek gecelik ilişki yaşayabilirdi, özellikle de hayat senin suyunu sıkıp, bir kenara attıktan sonra çirkin hissetmene sebep olmuşsa.

Max'in Sarah'yla olan ilişkisi, *karşılaşınca merhaba denilen* bir arkadaşlık olarak kalmıştı ve Felicity, Cornwall Life'ta galerinin reklamını yapmayı önerince, Max, BBC'nin bununla ilgilenip ilgilenmeyeceğini Sarah'ya sormayı düşünmüştü.

"Bize çok büyük bir iyilik yaptı," diye ısrar etmişti Beth. "Gerçi korkudan taş kesildim. Şu ana kadar hiç televizyona çıkmamıştım."

Şimdi fırçayı saçlarının arasından geçirirken, kendini Max ve Sarah'yı bir arada hayal etmeyi durdurmaya zorlayarak, havadan sudan nasıl konuşacağını düşünmeye çalıştı.

"Hiç değilse," dedi yansımasına, "o lanet choccocino keklerinden yapmak zorunda değilim!" İç çekerek döpiyesini çıkardı ve bütün bedenini saran, parlak çivit mavisi bir kokteyl elbisesi giydi. "Ah, siktir et! Bir televizyon yıldızıyla başka nasıl yarışabilirim ki!"

Jacob, Abi'nin kıyafetine onaylayıcı bir bakış atarken, Beth erkek arkadaşının kaburgalarına dirsek attı. "Jacob, ağzını kapat!" dedi ve Abi'yi inceleyerek, "Muhteşem görünü-

yorsun. Döpiyesi giymediğin için çok mutluyum. Onun içinde de harika görünürdün ama Max'i baştan çıkarma şansı her zaman eline geçmez," diye ekledi.

"Bunu Max'i etkilemek için giymiyorum. Sadece seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

"Dalga geçme benimle." Beth kömür grisi, göğüslerini büyük gösteren elbisesini düzeltti ve topuklu ayakkabılarını giydi. "Pekâlâ, ruhunu İhtiras Tanrıçası'na satmaya hazır mısın bakalım?"

Abi gerginlikle kafasını salladı. "Sen de çok güzel görünüyorsun. Eğer okulundan herhangi bir baba buraya gelirse, aile toplantılarında sana bir daha asla aynı gözle bakamaz!"

Beth yüzünü buruşturdu. "Iyy, iğrenç bir düşünce!"

Smokininin içinde, gevşek papyonuyla çingene bir James Bond'a benzeyen Jacob, iki kolunu onlara uzattı. "Hanımlar, size imparatorluğunuza kadar eşlik edebilir miyim?"

Aynı anda derin bir nefes alarak cevap verdiler. "Edebilirsin."

Abi gözlerinin devamlı kapıya ilişmesine engel olmaya çalıştı. Galeri çoktan insanlarla dolmuştu bile ve ortam topuklular ve vücuda yapışan elbiselerle dolup taştığından, doğru kıyafeti seçtiğine şükretti.

Çalışmalarına resmen iltifat yağıyordu, Jacob ise nefes kesen çömleklerine yapılan iltifatlarda ve pek çok kadının beğeni dolu bakışlarıyla imalı yorumlarında boğuluyordu.

Şampanya kadehini doldurmak için tezgâhın arkasına ge-

çen Abi sinsi bir sırıtışla Beth'e sordu. "Jacob'a asılan onca tipi sallamıyor musun?"

"Aksine, oldukça pohpohlayıcı aslında."

"Pohpohlayıcı mı?"

"Galerideki en ateşli adamı ben alıyorum. Onların alabildiği tek şeyse bir çömlek!"

Beth gibi düşünmeyi dileyen Abi, Max'i aramayı bırakmaya karar vermişti ki, Stan ve Sally'nin kapıdan içeri girdiğini gördü. Anında iki kadeh şampanya alarak onlara doğru ilerledi. "Geldiğinize çok sevindim. Şimdi açılış gerçekten başlamış gibi hissediyorum!"

Stan içkisini dökmemek için Abi'ye tek koluyla sarıldı. "Ne kadar da iyisin," çevresine bakındı, "Jack sizinle gurur duyardı ve dükkânın bu haline kesinlikle bayılırdı, özellikle de mutlu, gülen insanlarla dolu olmasına, hele ki şuradaki kızlara." Çömlekçinin minik fan kulübünü işaret etti, "Şu Jacob, Jack'e bayağı benziyor. Beth'in neden onu sevdiğine şaşmamalı."

Abi güldü. "Mantıklı. Max nerede, sizi o getirmedi mi?"

"Getirdi, ama içeri girmeden önce Sarah isimli birini de alması gerektiğini söyledi."

Abi gerildiğini hissetti. "Ah! Sarah'yı o mu getiriyor? Bunu bilmiyordum. Eğer bana müsaade ederseniz, onun gelmek üzere olduğunu Beth'e haber versem iyi olacak."

Sally elini Abi'nin koluna koydu. "Her şey yolunda, merak etme, onu sadece *buraya* getirecek, randevu anlamında almıyor."

Kendi kendisini ele verdiği için utanan, ama yine de Sally'ye minnet duyan Abi, "Teşekkür ederim," diye fısıldadık-

tan sonra, televizyon kameralarının geleceğine dair Beth'i uyarmak için hızla oradan uzaklaştı.

"Bu kasaba, Cornwall'daki en ünlü ve yerleşmiş galerilerden biri olan Roundhouse'u barındırırken, burada bir başka galeri açtığınız için sizin oldukça cesur olduğunuzu söyleyenler olacaktır. Peki, sizin işletmenizi diğerlerinden ne ayırıyor?"

Bu sorunun sorulacağını tahmin etmiş olan Beth ve Abi, Beth'in söylemesi gereken şeylerin provasını zaten yapmışlardı. Arkadaşının sakin bir şekilde mikrofona konuşarak, Sadece Sanat'ın güneybatıdan gelen pek çok farklı sanatçıyı tanıtacak ve bir ressamı çalışırken görme imkânı tanıyacak bir kurum olduğunu söylemesini dinlerken içi gururla kaplandı.

Abi'nin tahmin ettiği kadar güzel ve derli toplu olan Sarah nazik ve arkadaş canlısıydı, istemese de Max'in neden onu çekici bulduğunu anlayabiliyordu. Röportaj bittikten ve kameraman istediği görüntüyü alana kadar Beth'le birlikte galeriye üç defa girip çıktıktan sonra, Beth'i sohbet etmeye bırakarak, insanların mutlu olduğundan emin olmak için kalabalığa karıştı. Bir süre sonra da, Jacob'ın gürültücü fan kulübünün kasanın önünde oluşturduğu satış kalabalığına yardım etmeye başladı.

"Muhteşem görünüyorsun."

Vazolardan sonuncusunu gümüş paket kâğıdına sararken kafasını yukarı kaldırdı ve Max'in berrak yeşil gözlerini görünce midesi anında takla attı. Bu adamda bu kadar iyi olan şeyin ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu ama bu durum-

dan hayli memnundu. Bedeni onun varlığına tepki verirken kalbi sıkıştı. "Sen de oldukça yakışıklı görünüyorsun," sesini hafifçe kıstı, "nerelerdeydin? Burası adeta çıldırdı."

"Sarah'nın buraya gelme şartlarından biri de annesinin tuvaletinin su deposunu tamir etmemdi. İşi ancak bitirebildim."

"Ne? Bu gece mi? Sana bunu bu gece mi yaptırdı?"

"Onu ben terk ettim. Hayatım boyunca terk ettiğim tek kadındı o. Çok korkunçtu ve bana berbat hissettirmişti. Ona borçlu hissettim sanırım. Zamanlama boktandı ama her zaman öyle değil midir zaten?"

Abi onun dürüstlüğü karşısında kalbinin kabardığını hissetti. "Hadi, gel. Sana bir şampanya kadehi alalım."

En sonunda herkes gitmişti. Jacob, Beth, Abi, Stan, Sally ve Max, Jacob'ın oldukça azalmış olan çömlek koleksiyonunun tam ortasında, önceden çocuk kitaplarının durduğu boş masanın yanında durdular.

"Başardık!" dedi Beth, esnemesini bastıramamıştı. "Sizce televizyona ne zaman çıkarız?"

"Yarının akşam haberlerinde muhtemelen." Max, Beth'in dedesinin eski iş tezgâhının üzerine bırakılmış boş bardakları toplamaya başladı. "Sonra burası gerçekten ünlü olacak. Bahse girerim haftaya çok meşgul olacaksınız."

Abi'in ağzından ufak bir ciyaklama çıktı. "Ama gelecek hafta tek başıma olacağım, sen okulda olacaksın Beth!"

"Merak etme." Beth, odaya dağılmış boş masalara ve kaidelere baktı. Umudunu kaybetmeyen Felicity'ye bir Ali Baba

çömleği bile satmışlardı. "Bir şey satamasan da çok sorun olmayacak. Bugün, gelecek aya kadar yapacağımızı düşündüğümden daha fazla para topladık."

"Ben buna katılmıyorum," dedi Jacob gülümseyerek. "Buradaki her şeyimi satmanızı istiyorum! Ama merak etme Abi; kaybolmuş turistlerle sohbet etmek için öğlenleri burada olacağım."

Stan'den gelen kocaman bir esneme saatin ne kadar geç olduğunu ve ne kadar yorgun olduklarını hatırlattı onlara. Sally 'gitme vakti geldi' hareketlerine başladı ve onlara sarılarak veda ettikten sonra babasıyla birlikte galeriden ayrıldı.

Beth kasadaki parayı bir torbaya koydu. "Kapıyı kilitleyebilir misin, Abi? Uyumadan önce parayı sayıp güvenle kaldırmak istiyorum."

"Sorun değil. Yarın temizlemek için kirli bulaşıkların geri kalanını toparlarım, sonra ben de yukarı çıkarım."

Jacob, Beth'e birazdan olacakları anlatan imalı bir gülümsemeyle onu takip ederken, Max ellerini Abi'ye uzattı. "Jacob'ı örnek alıp, seni o merdivenlerden yukarı takip etmeyi ne kadar istediğimi bilemezsin."

"Gitmek zorunda değilsin," dedi Abi, ama cümlesini tamamlamadan hayal kırıklığına uğrayacağını fark etti.

"Beth'in yedek yatak odasının küçük olduğunu biliyorum ve onlar yan odadan bize tezahürat yaparken sevişme fikri, ilk seferimiz için planladığım bir şey değil."

Ölmekte olan umut Abi'nin damarlarında yeniden yanmaya başladı. "O yönde planların var demek, öyle mi?"

"Ah, evet, Bayan Carter. Planlarım var."

"İyi olduğundan emin misin peki?"

"Stan tam olması gereken yerde." Max apartman kompleksinin ana resepsiyonuna girdiği zaman Stan'in yüzündeki ifadeyi hatırlayarak sırıttı. "Onu görmeni çok isterdim. Diğer daire sahipleriyle aynı okula gittiği ortaya çıktı. O üçü, aynı anda ortak salonda olduğu zaman personel çok uğraşacak onlarla!"

Abi, Stan'in sağ salim yerleştiğini görmek istemişti ama Max'in kamyonetinde sadece Stan'e ve eşyalarına yer olduğunu biliyordu. Ayrıca Sally ve çocuklar eşyaları yeni yere yerleştirmek için o kadar heveslilerdi ki, bu aile paylaşımının ortasına dalmak istememişti. "Tahmin edebiliyorum," dedi ve bakışlarını bahçeye çevirdi. Yeşilliklerin çoğunun sökülmesi ve yerlerine yenilerinin dikilmesi gerekiyordu.

"Artık yaşlı bir adamı evinden çıkarttığın için kendini suçlamayı bırakabilirsin. Hiç itiraz etme, öyle yaptığını biliyorum."

Abi, sanki haftalardır tutuyormuş gibi hissettiği uzun, yavaş bir nefes verdi. "Bu kâğıtları imzaladıktan sonra gerçekten Abbey'nin Evi'ne sahip olacağım, değil mi?"

"Evet. Hem de tamamıyla!" Kollarını ona dolayan Max, onun uzun ve dar bahçeye bakan gözlerini takip etti. "Kaçmak zorunda olduğum için özür dilerim. İşe geri dönmem gerek."

Abi gülümsedi. "Sorun değil. Ben de kendi eşyalarımı yerleştirmek zorundayım, onları nereye koyacağımı sadece ben biliyorum."

"Haklısın. Bu arada bir isteğim olacak."

"Ah, nedir?"

"Burada çok büyük bir gelecek umuduyla konuşuyorum; odana büyük boy çift kişilik bir yatak koyduğundan emin ol. Benim kısa olmadığımı fark etmiş olmalısın!" Abi'ye arzu dolu bir bakış atan Max yoldan aşağı inerek, birilerinin tavanını boyamak için vahşi Penwith'in içinde kayboldu.

40. Bölüm

"Sadie'yi yanımıza almak istemediğinden emin misin?"

Max yaşlı köpeği kucaklarken cevap verdi. "O kadar yukarıda olması onun için tehlikeli, değil mi yaşlı kız? Daha sonra bir yürüyüş yapacağız seninle, tamam mı?"

Sadie kuyruğunu sanki anlayarak onaylıyormuş gibi sallarken, Max, Abi'ye döndü. "Hava daha da kötüye gitmeden sana Mayon Kayalığı'nı göstermek istiyorum. En iyisi, iyi bir havada gitmemiz olur. Çok daha iyi bir manzara görürüz, eğer şanslıysak, büyük camgözleri bile görebiliriz."

Yeni yürüyüş botlarında ayak parmaklarını oynatan Abi hırkasını aldı. "Bunların içinde üşür müyüm sence? Bu botları yeteri kadar esnetemedim de."

"Öğrenmek için tek bir yol var ve eğer senin yerinde olsaydım, daha kalın çoraplar giyip ayaklarımın sürtünmesini engellerdim."

"Ama öyle de pişerim, çünkü ayaklarımın sıcak olmasından nefret ederim."

"Peki, yürüyemeyecek kadar canın yanarsa seni taşıyabileceğimden eminim. Zaten tüy kadar hafifsin!"

Sadie'ye el sallayan Abi, artık resmen ona ait olan ön kapıyı kilitledi. "Pekâlâ, nereden gidiyoruz, Bay Pendale?"

"Bu taraftan."

Eski, değiştirilmiş bir makara evinin önünden geçtiler, sahil yoluna giden oku takip ederek basamakları tırmanmaya başladılar.

Abi üfleyip püflemeye başlarken Max güldü. "Hadi ama şehir kızı, nefesin kesilmiş olamaz, yirmi basamak daha var!"

"Eylül ayında burada bu kadar insan olacağını düşünmemiştim."

"Bunun sebebi, çocukları okula gitmeden onlarla bir şeyler yapabilmek için insanların son şansları olması. Buradaki çoğu insan Land's End Experience'e doğru uzayacaklar."

Abi güldü. "O son cümleyi tükürürcesine söylemenden, buradaki turist gelişiminden çok da hoşnut olmadığını anlıyorum."

"Burası, bu gezegende doğal güzellik bakımından en muhteşem yerlerden bir tanesi, neden insanları buraya getirmek için bir eğlence parkına ihtiyaç duyuyoruz ki? Aileler için yapılan ziyaretçi merkezlerine falan hayır demiyorum, ama burası? Büyük hata."

Abi arkalarında çizgi gibi dizilmiş aileleri gösterdi. "Buradaki insanlar için hata değil ama."

"Bu kadar makul olma! Manzaranın bir kısmı Doctor Who sergisi ve diğer şeyler için yok edildi."

"Gerçekten mi? Ben, Doctor Who'yu oldukça severim."

"Şey, ben de ama..." Max, Abi'nin suratındaki ifadeyi yakaladı. "Benimle oyun oynuyorsun değil mi?"

"Evet!" Abi son granit basamağı da çıkarak büyük bir nefes aldı. "Burası Mayon Kayalığı mı şimdi?"

"Evet, öyle. Burada Demir Çağı'ndan kalma bir kale vardı ama şu anda sadece küçük taşları kaldı. Eğer aşağı bakarsan, az önce geçtiğimiz limanı göreceksin, şuradaki büyük düz taşın adı ise Cowloe Taşı, onun çevresinde dönen denize ise Tribbens deniyor."

"Nefes kesici." Rüzgâr suratlarına çarparken Abi onun koluna tutundu. "Bütün yerel yerlerin isimlerini biliyor musun?"

"Tabii ki. Beth her zaman turist rehberi gibi konuştuğumu söyler, ama ben sadece burayı çok seviyorum, hepsi bu. Burada doğup büyüdüm. Evliliğim parçalandığı zaman buraya geri gelmeyi iple çektim."

Nokta küçüklüğündeki insanların, altlarındaki limanda gezmelerini izleyen Abi, "Burası dışında herhangi bir yerde yaşayabileceğini düşünmüyorum. Buraya o kadar uyuyorsun ki," dedi.

Abi'yi kolunun altına alan Max onları Pedn-men-Du'nun eski bölgesine götürdü. "Hadi gel, eğer ilerlemeye devam edersek tatilcileri geride bırakacağız. Biraz tırmanmak sana uyar mı?"

"Eğer manzara bu kadar güzel kalmaya devam ederse, evet." Abi suratına çarpan ferahlatıcı rüzgârın keyfini çıkardığından, önce nereye bakacağına karar veremiyordu.

Her birkaç dakikada bir Max, Abi'ye onun kaçırmamasını istediği bir yerel simge göstermek için duruyordu; Irish Lady olarak anılan tuhaf şekilli taş, Zawn Kalesi'nin burnunda, tam kıyıdaki The Peal isimli bir başka taş ve dalgalar küçük gruplar halinde akıp giderken Abi'nin durup hayretler içinde baktığı, Max'in Carn Clog olarak isimlendirdiği küçük kayalık kale...

Max onlardan uzaklaşan insan sırasını gösterdi. "Orası Land's End Experience'a giden yol. Ancak biz bu tarafa gidiyoruz."

Abi heykel gibi taş kesildi. Kendisini çevreleyen manzaranın her yerini hafızasına kazımak istiyordu.

"Ayakların nasıl?"

Max'in kalın çorap giyme tavsiyesini dikkate almış olmayı dileyen Abi ona doğru kirpiklerini kırpıştırdı. "Sadece, ayak parmaklarımın oldukça farkında olduğumu ve çoraplar hakkında haklı olabileceğini söyleyeceğim."

Max gülümsedi. "Sadece birkaç yüz metre, sonra durup ayaklarını dinlendireceğiz, tamam mı?"

"Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin." Max elini saçlarının arasından geçirdikten sonra, yalnız olup olmadıklarını kontrol etmek için çevresine bakındı. "Gözlerini kapat."

Abi bundan emin değildi. "Yer biraz dengesiz. Düşebilirim."

"Buna izin vermeyeceğim, güven bana. Buna değecek."

Gözlerini kapatan Abi, Max'in yaklaştığını hissetti. Güçlü kolu beline dolandı ve kocaman eli elini kavradı. "Önce bir adım, sonra diğeri, işte böyle. Ayağının takılmasına ya da düşmene izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Her biri kaygan çim zeminde diğerinden daha tedbirli atılan on adımdan sonra Abi, Max'e daha sıkı tutunmasına sebep olan, kükreyen bir sesin yakınlaştığını duydu.

"Tamam, durabilirsin," dedi Max ve onu çevirerek sırtını göğsüne yasladı, iki koluyla da sıkıca sardı. "Gözlerini açabilirsin."

"Ah, vay canına..." Abi huşu içinde önlerindeki manzaraya baktı. Burası şu ana kadar gördüğü en inanılmaz yerdi. "Max, burası çok güzel, ismi ne?"

Altlarında kükreyen dalgalarla dövülen taş duvarı gösteren Max, denizin çığlığı yüzünden sesini yükseltti. "Armed Knight of Enys Dodnan ve eğer manzarayı takip edersen, denizin Pordenack Noktası'nın çevresinde çalkalanarak kükrediğini görebilirsin."

"Burası muhteşem. Bizden başka birilerinin burada olmadığına inanamıyorum."

"Sadie'yi buraya getirme riskini niye alamadığımı anlamışsındır şimdi. Uçurumdan aşağı düşebilirdi."

Rüzgâr onları kamçılarken, Max'in onu ayakta tutmasına minnet duyan Abi saçlarını gözlerinden çekti.

"Otursak iyi olacak," dedi Max. "Daha korunaklı olur ve deniz manzarasını görmeye devam edebilirsin."

Ağrıyan ayaklarındaki ağırlığı almaktan mutluluk duyan Abi, kendini Max'in açık bacaklarının arasında, kollarının içinde buldu. Çenesinin nazik ağırlığı da başının üzerindeydi.

Doğanın güzelliğini ve gücünü göstermesini izlerken, daha önce hiç bu kadar güvende ve bu kadar küçücük hissetmemişti.

Max'in vücut ısısını hissetmesine rağmen, on dakika sonra üşümeye başladı. Onu sıcacık tutan hırka bir anda yok olmuş gibiydi ve titriyordu.

Max onun yüzüne doğru eğildi. "Üşüdün mü, gidelim mi?"

"Birazcık, ama burası o kadar güzel ve huzurlu ki. Tabii deniz ve rüzgârı saymazsak!" Oturduğu yerde dönerek Max'e gülümsedi ve dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu. "Buraya bayıldım! Beni buraya getirdiğin için çok teşekkür ederim. Tam da ihtiyacım olan şeydi bu."

Max gözlerinin içine baktı. "Beğendiğine çok sevindim. Burası, bu ülkede en çok sevdiğim yerlerden biri."

Abi gözlerini kaçırmadan sordu. "Daha sonra, sevdiğin diğer yerleri de gösterecek misin?"

"Bunu yapmayı çok isterim. Ama önce, seni biraz ısıtsam iyi olur bence."

Max'in dudakları dudaklarına değdiği zaman Abi itiraz etmedi. Onun koca eli tatminkâr bir doğrulukla göğsüne doğru giden macerasına atılmak için hırkasının altında kaybolurken, Abi'nin bedenindeki bütün dokular mutluluk dolu bir arzuyla vızırdamaya başladı ve denizin sesi onun 'en sonunda' çığlığını bastırdı.

"Hadi gel, Jacob ve Beth'e geç bir öğle yemeği için sahilde bizimle buluşmalarını söyledim."

Max onu ayağa kaldırırken Abi kıyafetlerini düzeltti. "Öyle mi? Yani Surrey'den eşyalarım geldiği için çok fazla şeyi yerleştirmem gerekiyor."

"Biraz ara vermeye ihtiyacın var ve ayrıca, Abbey'nin Evi'nde yaşamak dışında, Cornwall'da yapmak istediğin üç şey daha vardı, yürümek; şu an yapıyoruz, bir sürü piknik yapmak; biz konuşurken Jacob kocaman ve dopdolu bir piknik sepetini yerine taşıyor olmalı ve kumdan kaleler yapmak. Doğru mu?"

Abi şaşırmıştı. "Bunların hepsini hatırladığına inanamıyorum."

"Hatırlıyorum, çünkü belli ki senin için önemliydi."

Abi, Sennen kumsalına giden basamakları dikkatlice inerken, kumun üzerine piknik örtüsü sermek için tozlu yaz sonu rüzgârıyla savaşan ve yüzünde kocaman bir sırıtışla onlara el sallayan Beth'i görebiliyordu.

"Bunların hepsini benim için mi ayarladın?"

"Hepimiz ayarladık."

Abi, Jacob ve Beth'in kadehler, bir şampanya şişesi ve devasa bir pasta çıkardıklarını gördü. Yakına gelir gelmez Beth koşarak Abi'ye sıkıca sarıldı. "Yeterince yürüdünüz mü?"

"Hem de nasıl." Abi az önce olanları düşününce kızardı ve bakışlarını piknik örtüsünün üzerine çevirerek, "Şunlara baksana. Vay canına!" dedi.

Jacob şampanya şişesini ona doğru salladı. "Cornwall'daki resmi ikametgâhının başlangıcını kutlamak için ev yapımı turtadan, pastadan ve şampanyadan daha iyi ne olabilir?"

Tıpa oldukça tiyatral bir şekilde patlayarak şişeden uçarken, Max örtünün üzerinde Abi'yi kucağına çekti ve Jacob

kadehleri doldurarak, kendininkini havaya kaldırdı. "Abi'ye, Abbey'nin Evi'nin yeni sahibine!"

"Ve Sadece Sanat Galerisi'ne," diye ekledi Abi. "Beth'in yeni işletmesine ve benim yeni işime. Eğer açılışa ve televizyondaki görüntümüze gelen geri bildirimlere bakacak olursak, önümüzde gerçekten yoğun bir yıl olacak demektir."

Üç akşam sonra Abi mutfağın köşesindeki özel koltuğunda oturuyordu; onun mutfağındaki.

Eski püskü mavi kumaşı okşadı. Eğer bu koltuk konuşabilseydi... Stan'in mutfak masasını olduğu yerde, mutfağın ortasında bırakmıştı, ama kendi ufak dolabı gelince, Stan'in fazlalık yiyeceklerini ve ıvır zıvırlarını koyduğu duvar masası, sayısız çiçek saksısıyla bezenmiş çardağa gitmişti. Fırını, bembeyaz olana kadar ovalamış, ahşap lavabo ünitelerini yeniden vernikletmişti. Kilerdeki tabakların tamamı yıkanmıştı ve yeni evleri olan dolapta sergileniyorlardı.

Abi evle beraber bu kadar eşyayı almak istediğinden emin değildi, ama Stan eşyaları istemediği ve ihtiyacı olmadığı konusunda oldukça katı olduğundan mecbur kalmıştı. Sonuçta bu eşyalar geride bıraktığı 'her şeyin uyumlu olması gereken' hayattan kaçma ihtiyacına uyuyordu.

Abbey'nin Evi'ni düzenlemek için yaptıkları yardım tekliflerinin Abi tarafından kibarca ama kararlı bir şekilde reddedilmesi Beth ve Jacob'ı şaşırtmıştı. Ancak Max onu anladığını söylemişti.

Bu işi tek başına yapmalıydı, çünkü bu daha önce var olan her şeyi geride bırakarak en baştan başlama şekliydi. Ken-

di kendine, kendisi için yapmalıydı. Bundan sonra her şey mümkündü. Onun için dışarıda olan gelecek artık gerçekten başlayabilirdi.

Bacaklarını uzatarak, yaptığı ağır işin ağrısının kasları boyunca onu tatmin ederek akmasına izin verdi. Sadece Stan'in odasına kendine özgü kişiliğinden bir parça katmamıştı ama orayı bile temizlemişti. Yatak örtüsünü havalandırmış, bütün odayı Stan'in ziyareti için hazırlamıştı. Onun geride bıraktığı Zane Grey romanlarını da komodininin üzerine düzgünce dizmişti.

Çalışma eşyalarını da kendi odasına sığdırmayı başarmıştı; yedek bir şövale, Max'in Surrey'den getirmesi için ısrar ettiği tabure ve resim malzemelerinin bulunduğu dolap odasının köşesinde duruyordu.

Max.

Elindeki sıcak çikolata fincanını daha da sıkı tutarak, Mayon Kayalığı'ndaki yürüyüşün anılarının aklını yeniden doldurmasına izin verdi.

Koltuğuna yeniden baktı, en sevdiği mobilya parçasının sessiz tarihine yepyeni anılar eklemesinin vakti gelmişti.

Epilog

Max, Abi'yi ön kapıda kök salmış olan karahindibaları yolarken buldu. Onun içeri gelme davetini reddederek, taşıdığı büyük, ağır koliyi uzattı.

"Stan'den."

"Stan'den mi?"

"Gecikmiş yeni ev hediyen. Burada aç. Güven bana."

"Çok ağır! Ne ki bu?"

Abi hediyesini açabilsin diye kolinin bir ucundan desteklerken Max'in gözleri zevkle parıldıyordu.

"Ah, vay be!" Abi gözlerini kolinin içindeki ahşap parçadan alamadı. "Bunu Stan için sen mi yaptın?"

Max, "Evet, sana versin diye," dedi ve bir çeşit alet sihirbazı gibi ortaya çıkardığı tokmağı bahçenin ön kapısına doğru salladı. Yüzündeki ciddiyet gözlerindeki mutluluk parıltısını maskeleyemiyordu.

Abi eski tabelayı onu tatmin eden bir çekişle yerinden söktü. Yeni tabelayı kil toprağa doğru yerleştirirken, Max elini onunkinin üzerine koydu ve tokmağı beraber vurarak yeni ev tabelasını çaktılar.

Abi'nin Evi.